

MỤC LỤC

CHƯƠNG XI.....	2
CHƯƠNG XII	20
CHƯƠNG XIII.....	49
CHƯƠNG XIV	72
CHƯƠNG XV.....	86
CHƯƠNG XVI	116
CHƯƠNG XVII.....	128
CHƯƠNG XVIII.....	146
CHƯƠNG XIX	163
CHƯƠNG XX.....	172
CHƯƠNG XXI	182

CHƯƠNG XI

Ngày hôm sau vào lúc sáu giờ rưỡi chiều Mayumi đi đến nhà Naôê. Từ Êbisu đến đây đi chỉ mất chừng mười lăm phút, nhưng để phòng xa Mayumi quyết định đi sớm hơn một chút.

Lúc ấy là giờ cao điểm, đường sá đều đông nghịt, nhưng Mayumi lên xe buýt đi đến Idêdziri tương đối nhanh. Từ chỗ dừng xe buýt, cô đi qua hai khu phố - đến một cửa hàng hoa quả mua mấy quả táo và một chai rượu vang, - rồi rẽ quanh một góc phố và dừng lại trước một toà nhà lớn sơn trắng. Lòng cô bỗng tràn ngập một nỗi lo lắng mơ hồ: "Thế là mình đã đến nhà anh ấy. Tự mình... Ôi, ở đời loanh quanh mãi rồi cuối cùng cũng chỉ đi đến đó..." Trong những góc ngách sâu kín nhất của tâm hồn, Mayumi đã biết từ lâu rằng chóng hay chầy rồi mọi sự cũng kết thúc như vậy.

Toà nhà tám tầng vươn cao lên trên những cửa hiệu chen chúc nhau trong phố hẹp, như thể nhìn xuống cái đám lụp xụp ấy một cách trịnh thượng. Mayumi có một cảm giác gần như thể chất là sức nặng của nó đang đè lên mình. "Có lẽ thôi chằng?..." - Cô do dự. Ở bên kia tám cửa kính, trong gian phòng mắc áo rộng mênh mông tường sơn màu da cam có treo một dây thùng thư. Mayumi tần ngần không dám vào.

Một người đàn ông đứng tuổi đến bên thêm, ngạc nhiên liếc nhìn người con gái đang đứng phân vân, thế là Mayumi không kìm được nữa, vội vàng đẩy mạnh cánh cửa. Người đàn ông vào theo, vượt qua Mayumi đi sang trái, về phía dãy buồng thang máy. Căn nhà của Naôê ở tầng năm. Cả hai cầu thang máy đều đang bận, như thể trên người. Mayumi vừa sốt ruột nhìn theo ngọn đèn gọi thang máy đang lên lên xuống xuống, vừa sửa lại cho ngay tám khăn choàng dưới cổ áo. Tám khăn choàng màu da cam sắc sỡ làm

thành một nét bỏ sung rất ăn ý với chiếc măng-tô màu sáng... Mayumi bồn chồn đứng không yên. Có hai người nữa đi vào cửa. Cuối cùng cửa thang máy mở ra, và Mayumi vội vàng bước vào thật nhanh như thể đang sợ ai đuổi theo.

Tầng năm vắng ngắt không thấy ai qua lại. Luôn luôn giật mình vì tiếng giày của chính mình, cô rẽ sang phải bước dọc hành lang, mắt ngược lên nhìn các số phòng. Căn hộ của Naôê là căn thứ ba kể từ cuối hành lang. Số 518

Trên cửa số có dính một tấm biển rất nhỏ. Mayumi nín thở bước rón rén đến trước cửa và lắng nghe một lúc. Im lặng lạ lùng, không có lấy một tiếng động, - như thể trong nhà không có ai. Có nên vào không? Chỉ cần bấm vào nút chuông...

"Nhỡ papa biết được thì..." Tim Mayumi như thất lại vì lo lắng, trước mắt cô hiện ra gương mặt giận dữ của Yutarô. Cô còn có cảm giác như nghe thấy cả cái giọng khàn khàn của ông ta.

"Nhưng thật ra ở đây có cái gì là xấu? - Cô cố thử tự thuyết phục. - Ghé vào một chút trước khi đi làm việc thì đã là sao. Ở quán cà phê thì trước tám giờ dù sao cũng chẳng có việc gì làm. Còn đủ thì giờ chán. Từ đây đến khu Ghidza đi chỉ mất nửa giờ. Mình chỉ nhờ ông ta khám cái chân một chút rồi đi thôi."

Thang máy lại dừng ở tầng năm: đứng đây có thể nghe những tiếng chân bước, rồi tiếng chuông bấm ở một nơi nào đó bên kia hành lang.

Mayumi nhắm mắt bấm chuông.

Một hồi chuông có giai điệu vang lên. Mayumi nhanh nhẹn bước sang một bên để khỏi bị nhìn qua mắt cửa. Nhưng cánh cửa vẫn không thấy mở ra. "Có lẽ không có nhà?" - cô nghĩ bụng lòng tràn đầy hy vọng, rồi cố dạn dĩ lên, cô bấm chuông một lần nữa. Lần này thì cửa mở ngay. Cô sợ hãi rụt tay lại: trước mặt cô là Naôê đang đứng chắn ngang lối vào.

- Tối qua tôi có gọi điện cho bác sĩ...

- À, cô... - Naôê đứng sang một bên nhường lối cho khách vào.

- Mời cô vào nhà đi.

Ông đưa tay lên vuốt mái tóc rối bù, đóng cửa lại và vặn khoá.

- Đây, tôi vừa mua ở dọc đường đây... Mayumi vụng về đưa gói táo ra, nhưng Naôê thậm chí cũng không buồn nhìn lại, lẳng lặng đi vào buồng ngồi xuống trước mặt chiếc lò kôtsatsu. Mayumi rụt rè vào theo.

Một cái cửa sổ lớn... Dọc mấy bức tường là những cái giá sách, một cái bàn viết. Một cái giường. Chắc hẳn ông ta đang ngủ: tấm chăn bị lật ra một cách cẩu thả. Mayumi thấy xấu hổ không sao chịu nổi, nhưng bây giờ không còn đường thoái lui nữa.

- Chỉ có sakê thôi, - Naôê phá tan sự im lặng.

- Thôi, thôi, cảm ơn ạ. Tôi phải làm phiền bác sĩ chỉ vì... bác sĩ... bàn chân thôi...

Mayumi có một thái độ kiêu cách thiếu tự nhiên. Trong một tình huống như thế này, có lẽ một cô gái bán bar dày dạn nhất cũng phải biến thành con nhà lành.

- Tôi phải đến tận nhà làm phiền bác sĩ thế này thật không phải. Nói chung, tôi cũng định đến bệnh viện...

Naôê gạt chồng tạp chí sang một bên.

- Được rồi, được rồi. Cô đến bệnh viện chữa chân từ bao giờ nhỉ? Cách đây hai tháng phải không?

- Vâng, đầu tháng chín.

Mayumi nhìn cái cốc đặt trên lò kôtsatsu. Trong cốc còn một chút sakê.

- Nào, cô cho xem đi.

- Ngay bây giờ à? - Mayumi luống cuống.

- Chứ còn bao giờ nữa?

Mayumi bàng hoàng đưa mắt nhìn quanh. "Ngốc hết sức! Đến nhờ người ta khám tại nhà, rồi bây giờ lại xấu hổ! Nhưng..."

- Cô nằm lên đi-văng đi. - Naôê cũng chẳng hề nhận thấy Mayumi rúm cả người lại vì xấu hổ. - Và cởi bít tất ra. Cả hai chiếc.

Mayumi suýt khóc oà lên.

- Bác sĩ...

- Tôi sẽ quay mặt đi. - Naôê đến giờ mới hiểu. Ông bỏ ra đứng ở cửa sổ nhìn xuống đường.

Mayumi hồi hận một cách chua chát về sự đại dột của mình. Cứ cho là có việc thật đi, nhưng đến tận nhà một người đàn ông độc thân.. Lại còn cởi bít tất ra nữa...

"Thà mình gặp ông ta ở một quán cà phê nào đó còn khả thứ, - cô tự rửa thắm. - Vì nói thật ra thì cái chân có làm sao đâu. Quả tình cũng hơi đau một chút khi đi giày cao gót, mà không phải lúc nào cũng đau. Cái chân chỉ là một cái cơ, chẳng cần nói cũng rõ. Nhưng tại sao đúng hôm qua mình lại nảy ra cái ý ngớ ngẩn này? À, phải... lẽ xem mắt của Mikikô, con gái papa... Đàng nào chả thế... thật là ngu xuẩn! Bây giờ ông ta sẽ nghĩ về mình như thế nào..."

Có lẽ Mayumi vẫn ước ao được qua một buổi tối với Naôê, nhưng miễn là đừng làm vào một tình huống ngu xuẩn như thế này.

- Xong chưa? - Tiếng Naôê đưa Mayumi trở về cõi thực.

- Xong ngay ạ, một chút nữa thôi.... - Với mấy ngón tay đã tự đứng trở nên khó điều khiển, cô vén vạt áo dài lên.

- Xong rồi ạ

- Mắt cá có thấy nhức không? - Naôê chạm vào chân, và Mayumi hoảng sợ co rúm lại. - Buông lỏng cơ ra. Ở đây có đau không? - Naôê sờ nắn bàn chân hai mắt cá, chạm lên đầu gối. - Thế ở đây?

- Có lẽ...

- Ở đây thì sao?

- Kh-không... à, hay là có nhỉ? - Mayumi cũng không còn biết là có đau hay không nữa. - Hình như cũng hơi đau... - Cô lẩm bẩm một cách không lấy gì làm quả quyết. Thật khó phân biệt! Khi nói là đau thì cảm thấy hình như đau thật, nhưng khi nói là không đau thì lại thấy không đau thật. Và lại lúc này Mayumi cũng không còn quan tâm đến cái chân nữa. "Sao cho chóng xong đi", - cô thầm mong ước, mặt nóng bừng lên một cách khổ sở. Cô có cảm giác là này giờ đã có cả một thế kỷ trôi qua.

Cuối cùng Naôê đứng dậy, và Mayumi cũng nhảy xuống đi-văng như một con búp bê có lò xo. Naôê đi vào gian bếp, và từ đây có tiếng nước chảy róc rách trong lavabô: Chắc ông ta đang rửa tay. Mayumi chợt thấy khó chịu muốn chạy trốn.

Naôê quay trở lại và ngồi xuống chỗ cũ cạnh lò kô-tatsu.

- Tôi có thể nói, - ông kết luận, - rằng không có lý do gì để lo lắng cả.

Chính Mayumi cũng biết rất rõ điều đó.

- Xương vẫn nguyên lành. Trước đây thì hơi bị bong gân, nhưng bây giờ thì gần như bình thường rồi.

Mayumi lắng nghe, vẻ chăm chú hết sức.

- Chỉ có một điều duy nhất: Vì giày cao gót làm cho mắt cá phải chịu một gánh nặng bổ sung, cho nên cô không nên đi loại giày này.

- Sao, tuyệt đối không đi nữa ạ?

- Ít ra là trong một thời gian vài ba tháng.

- Cám ơn bác sĩ...

- Không có gì đáng sợ đâu, tự khắc sẽ khỏi. Dù sao thì đó cũng không phải là một cơ để đi tìm bác sĩ.

Mayumi đỏ bừng mặt.

- Nhưng xin bác sĩ đừng nói với papa nhé?

- Papa nào nữa thế? À.. ông bác sĩ trưởng...

- Bác sĩ ạ, gần đây ông ấy gặp nhiều chuyện buồn phiền.

- Thế à? - Naôê nói, giọng dửng dưng.

- Bác sĩ không nhận thấy sao?

- Không.

- Thế để tôi kể bác sĩ nghe nhé? Ôi, thật khủng khiếp! - Mayumi rất mong lay cho Naôê ra khỏi cái trạng thái dửng dưng. - Con gái ông ta đã trốn buổi lễ xem mắt!

- Thật à? - Naôê nhìn không rời mắt làn khói màu xám lan đang bay lên từ điều thuốc lá ; thậm chí ông ta cũng không nhìn sang Mayumi một lần nào, và điều đó làm cho cô tủi thân một cách xót xa.

- Hình như Mikikô phải lòng ai ấy.

Không trả lời, Naôê bỗng đứng dậy, vào bếp lấy một chai rượu lớn rót vào cốc.

- Cô uống nhé?

- Nhưng tôi... - thời gian gần đây Mayumi hay cho phép mình uống một vài cốc với những người khách quen của tiệm cà phê, thành thử đến lúc đóng quán bar cô thường không đi vững nữa. "Chà, thôi ra sao thì ra!" - Cô nghĩ bụng.

- Phải cái là sakê chưa hâm. - Naôê toan đi lấy một cái ly sạch, nhưng Mayumi đã nhanh chân hơn.

- Để em lấy cho. - Cô đứng phắt dậy và chạy vào gian bếp. - Lấy mấy cái ly để trên kệ nhé?

Phía trên cái bể con rửa chén đĩa có xếp những cái chén cà-phê và những cái ly uống rượu miệng úp xuống dưới, đã được rửa sạch bong; bên cạnh có đặt một tập khăn giấy in hoa. Sự ngăn nắp ở đây rõ ràng không phải do một bàn tay đàn ông.

- Ôi, sạch quá! - Mayumi nhận xét một cách không khỏi có phần tinh quái trong khi cầm ly quay ra. - Ai dọn dẹp cho bác sĩ thế này? Chắc phải là một giai nhân nào đấy?...

Naôê lặng lẽ rót sakê cho cô - như thể không hề nghe thấy câu hỏi vừa rồi.

Mayumi nâng ly rượu đưa lên môi, trong lòng hơi bực bội. Cô đã quen uống whisky, nên thấy vị sakê hơi lạ, nhưng uống cũng dễ chịu.

- Có lẽ bác sĩ nên cho phép cả em cũng được dọn dẹp ở đây nhé? Thỉnh thoảng thôi...

- Thế rồi sao nữa? - Naôê sốt ruột ngắt lời cô.

- Sao nữa ấy à? À vâng... - Mayumi nhấp thêm một ngụm nữa. - Nhưng bác sĩ phải hứa đừng nói với ai cơ! - Cô giơ ngón tay lên dọa.

- Được.

- Lễ xem mắt không thành, papa rồi trí kinh khủng. Hôm qua papa ở chỗ em... - Mayumi ranh mãnh đưa mắt nhìn Naôê như muốn hỏi: "Anh thấy thế nào, sợ chưa?" - Papa ở lại đến mười một giờ, chốc chốc lại gọi điện về nhà hỏi xem cô con gái rượu đã về chưa. Rốt cuộc đợi mãi không được đành ra về, như người mất hồn ấy. Còn em thì cứ đổ thêm dầu vào lửa: "Nhỡ cô ấy tự tử thì sao?" Vâng... tội nghiệp papa quá...

Naôê nghe một cách lơ đãng.

- Rồi hôm nay bỗng lại gọi điện: "Nó về rồi! Vừa về lúc sáng"! Cô bé thật quá quắt... Nhưng kìa sao bác sĩ cứ lặng thinh thế? Câu chuyện vô vị lắm sao?

- Đâu có...

Mayumi chột tò mò nhìn Naôê.

- Bác sĩ có quen Mikikô không?

- Có quen.

- Bác sĩ thấy thế nào? Có thích không?

- Một cô gái rất tốt.

- Chỉ thế thôi à? Hừm... - Mayumi suy nghĩ. Làm thế nào tác động vào con người này nhỉ?... - Bác sĩ có muốn không, em sẽ nói thêm điều này cho bác sĩ nghe nữa nhé? - Cô mỉm cười một nụ cười bí ẩn. - Bác sĩ hãy nhìn em đi. Thật kỹ.

Naôê bắn khoắn nhìn Mayumi. Một gương mặt thanh tú. Đôi mắt to sinh động, mũi hơi hếch, cái môi dưới mỏng và hơi nhô ra một chút, nhưng điều đó tuyệt nhiên không là cho nó xấu đi: ngược lại còn tôn nó lên dưới mắt nhiều người đàn ông, - mà bản thân cô ta hình như cũng biết rõ như vậy...

- Em không làm cho bác sĩ nhớ đến người nào sao?

Naôê ngơ ngác lắc đầu.

- Thôi được để em gà cho, - Mayumi cười khúc khích. - Người đó có quan hệ trực tiếp với bệnh viện của bác sĩ.

- Với bệnh viện Oriental?

- Ừ - ly rượu sakê làm cho Mayumi dạn dĩ lên một cách bất ngờ.

- Một cô y tá à?

- Đoán sai rồi! Mayumi cất tiếng cười mỉa mai. - Đây là một người đàn ông.

- Đàn ông à?

- Vâng. - Đôi mắt cô tròn xoe, làm như thể che giấu một điều bí ẩn ghê gớm. - Và bác sĩ vẫn thỉnh thoảng gặp người ấy.

- Ông ta là bác sĩ à?

- Không...

- Tôi không hiểu.

- Thôi được, em sẽ nói. Bác sĩ có biết kỹ thuật viên X-quang Sawada không?

- À-à, Takeô Sawada...

- Thế thì em là em gái của người ấy.

Naôê nhìn Mayumi với một hứng thú mới. Quả nhiên hai người có giống nhau: cũng đôi mắt ấy... cái mũi hếch ấy...

- Bác sĩ ngạc nhiên à?

- Nhưng họ của cô khác kia mà.

- Thì có sao? Anh ấy với em cùng mẹ khác cha.
 - Bác sĩ trưởng có biết việc này không?
 - Sao lại không, chính em đã xin papa lấy anh về làm việc ở bệnh viện.
 - Ra thế đấy...
 - Takêô hay kể chuyện anh cho em nghe.
 - Mỗi người ở một nhà kia mà.
 - Thì có sao? Nói chuyện bằng điện thoại.
 - Sawada có đoán được những quan hệ của cô với bác sĩ trưởng không?
 - Chắc là không. Anh ấy chỉ biết rằng ông ta là một khách quen của quán cà phê. Thành thử anh đừng có nói hớ ra đấy nhé! - Mayumi đưa ngón tay trở đặt lên môi.
 - Đồng ý.
 - Anh ấy phục lẫn anh. Anh ấy nói rằng tuy tính tình anh chẳng có gì dễ chịu lắm, nhưng anh vẫn là một con người lỗi lạc.
- Naôê mân mê cái cốc trên tay.
- Anh ấy kể cho em nghe hết rồi! Tuy anh đã ra khỏi trường đại học nhưng cho đến nay anh vẫn đang tiến hành một công trình nghiên cứu. Lại bỏ tiền túi của mình ra mà làm. Cừ thật đấy! Anh lại làm thí nghiệm ngay trên thân thể mình...
 - Cô làm rồi. Đó không phải là một công trình nghiên cứu.
 - Thôi đừng nhún mình nữa, em đã trông thấy mấy tấm phim X-quang của anh rồi. Trong phòng làm việc của anh Takêô ấy. Trông sợ thật! Em cứ tưởng tượng anh đang đứng trong phòng tối xem xét mấy đốt xương của chính mình, thế là da em cứ nổi gai ốc lên.
 - Tại sao?
 - Em cũng không biết nữa. Chỉ thấy nó có cái gì rùng rợn quá.

Naôê nhìn ra cửa sổ. Đêm đang xuống dần. Trên trời chỉ còn thấy những vệt dài đỏ thẫm. Mayumi mừng tượng như thấy một bóng tối lướt qua gương mặt Naôê.

- Bác sĩ! Thế bác sĩ không bao giờ thấy sợ à?

- Không. Quen rồi.

- Còn em thì sau khi nhìn thấy những tấm phim ấy, suốt đêm em không sao ngủ được. Những cơn ác mộng giày vò em. Em nằm mơ thấy mấy đốt xương của anh nhảy múa trong bóng tối, chạm vào nhau lộp cộp, nghe mà rợn cả người!... Rồi sau đó nó lại bắt đầu vỡ ra từng mảnh...

- Thôi! Cô im ngay! - Naôê quát.

- Xin lỗi... - Mayumi thảng thốt nháy mắt lia lịa - Em không ngờ đã làm cho anh khó chịu đến thế... Em cũng không thích những chuyện như vậy.

Naôê ngồi thẳng dậy, như thể thấy khó thở

- Anh ạ, khi em xem những tấm phim ấy, em hình dung thấy anh. Anh, một bác sĩ cũng lạnh lùng, khô khan như thế"...

- Em phải đi làm, phải không? - Naôê hỏi, chuyển sang gọi Mayumi là "em" một cách bất ngờ.

- Vâng, - Vì hơi men sakê, trong đầu Mayumi có tiếng ong ong nhè nhẹ. - Sao, em làm phiền anh lắm à?

- Không, chẳng qua tôi muốn nằm một chút.

- Anh ôm à?

- Không... - Naôê nói một cách khó nhọc. Mặt ông đột nhiên chợt nhạt hẩn đi, trán đỏ mồ hôi.

- Anh làm sao thế?

Naôê loạng choạng buông mình xuống đi-văng.

- Anh đau ở đâu à?

- Lưng... - Naôê thều thào.

- Để em xoa nhé?- Mayumi sợ hãi đề nghị.

- Làm ơn -...đi đi - Naôê úp mặt vào gối và rên lên một tiếng.

Chỉ trong một nháy mắt cảm giác say của Mayumi đã tan biến hoàn toàn.

- Có lẽ em gọi bác sĩ nhé.

- Tôi là bác sĩ. - Đột nhiên Naôê ngồi phắt dậy: - Ở học bên phải... hộp lược kim... Đưa nhanh lên!... Ông tiêm...

- Ông tiêm?

- Ừ, trong cái hộp sắt ấy! Đưa cả lại đây!

Mayumi chạy ra bàn rút ngăn kéo. Cái hộp đây rồi. Mayumi mở nắp: Phía trong hộp có hai ống tiêm và khoảng một chục ống thuốc đựng một chất nước trong suốt.

- Nhanh lên! - Naôê lại rên rỉ.

Mayumi hỏi hả đưa cái hộp cho ông ta.

- Đọc được tên thuốc rồi phải không? - Naôê hỏi với một giọng hằn học mà Mayumi không sao hiểu được.

- Cái gì ạ?

Naôê nhìn trừng vào mắt Mayumi, đến nỗi cô chỉ muốn chui xuống đất, tay Naôê lật đặt bẻ đầu ống hút chất nước không màu vào ống tiêm. Những giọt mồ hôi lớn lấm tẩm trên trán ông; bàn tay cầm ống tiêm run bắn lên.

- Đừng nhìn! - Ông ta ra lệnh vắn tắt.

Mayumi ngoảnh mặt đi.

Naôê lại rên lên một tiếng.

Qua đôi hàng mi, Mayumi trông thấy Naôê xắn tay áo kimônô. Cô ngạc nhiên khi thấy da ông trắng xanh, không giống như nước da thường thấy ở đàn ông.

Cắn chặt môi lại vì đau đớn, Naôê đâm mũi kim tiêm vào tay, chẳng buồn bới cồn nữa. Mayumi chợt hiểu ra rằng cô đã tình cờ nhìn trộm một điều bí mật của người khác.

Naôê bỏ ống tiêm vào hộp. Cái ống thuỷ tinh lăn xuống đất kêu lanh lảnh.

- Tôi bảo đi đi mà! - Cái nhìn thù địch của Naôê lại đâm xoáy vào Mayumi, và cô bất giác nhắm nghiền mắt lại.

Trong mấy phút liền ông vẫn rên khe khẽ - có thể thấy rõ rằng cơn đau không thể nào chịu nổi. Mayumi kinh hãi đứng nhìn Naôê vật lộn với nó. Ông rên mỗi lúc một to hơn, đầu ông vật vã trên gối.

Cuối cùng tiếng rên im hẳn: Liều thuốc đã có tác dụng, và Naôê đã thiếp đi. Mặt ông ở trong vùng bóng tối, chỉ trông thấy vành tai bên phải trắng mờ mờ.

Mayumi đưa mắt nhìn quanh phòng như thể muốn biết chắc rằng xung quanh không có ai, từ từ đứng dậy nhặt mấy ống thuốc rỗng, cẩn thận đặt nắp hộp lại và đem trả vào ngăn kéo bàn. Cô lắng tai nghe: Naôê đã ngủ yên. Lồng ngực ông lên lên xuống xuống đều đều.

Mayumi thở hắt ra. Cô có cảm giác như vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ khủng khiếp. Có ai ngờ... cái cảnh vừa qua đã diễn ra ngay trước mắt cô. Hai cái đó có liên quan gì với nhau không? Chắc là không. Chẳng lẽ một câu chuyện phiếm của đàn bà lại có thể tác động một cách ghê gớm như vậy đến một người đàn ông?

Mayumi không hiểu gì hết, nhưng không rõ tại sao cái cảm giác kỳ lạ là mình có lỗi vẫn không rời tâm trí cô: Cô vẫn cứ nghĩ rằng mình đã nói với Naôê một điều cấm kỵ và đã làm cho ông ta đau đớn. "Mình đặt bày ra câu chuyện xương xẩu ấy thật hết sức vô duyên", - Mayumi ân hận tự nhủ.

Naôê ngủ rất say - tha tội cho em, - Mayumi âu yếm nói thì thầm trong khi đến cạnh ông. Cô lau mồ hôi trên trán, thận trọng vực ông nằm ngửa cho ngay ngắn, kéo lại tấm drap cho thẳng, đắp chăn cho ông rồi đi dọn bàn. Một ống thuốc rỗng lọt vào mắt cô. Mayumi nhặt nó lên xem nhưng không đọc được; trên ống thuốc có một hình tam giác nhỏ và một dòng chữ la tinh...

Cô dọn cốc tách xuống bếp, đổ cạn rượu đi và rửa mấy cái ly. Cô buồn rầu cười nhặt một mình. Vừa rồi cô có nói: "Có lẽ anh nên cho phép cả em cũng được dọn dẹp ở đây nhé?" thế là đúng y như rằng... cứ thế mình có tài tiên đoán vậy.

Không còn việc gì phải làm nữa: Mọi thứ đều sạch bong. Đến lúc phải đi rồi chẳng? Mayumi nhìn đồng hồ. Bảy giờ năm. Hãy còn thì giờ. Cô đến cạnh Naôê đang ngủ và lại lắng nghe. Hơi thở đều đặn. Bóng của sống mũi hất lên cái má nhợt nhạt.

Ở lại thì ngu xuẩn, mà bỏ đi không cáo từ thì vô lễ. Nhưng chẳng lẽ đánh thức ông ta dậy...

Mayumi quyết định đợi thêm hai mươi phút nữa. Cô châm thuốc lá hút. Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên rất gắt. Mayumi rút điều thuốc lá đang ngậm ra và quay về phía Naôê. Ông ta ngủ say quá không nghe thấy gì. Chuông điện thoại vẫn réo. Mayumi đếm đến năm hồi chuông rồi chậm rãi đến cạnh máy. Ba hồi nữa... Mayumi giơ tay định cầm ống máy, nhưng vừa lúc ấy chuông ngừng reo.

Mayumi trở về cạnh lò kôatsu, Naôê vẫn không nhúc nhích. Xa xa, từ phía dưới vẳng lên tiếng rì rầm của thành phố, nhưng trong phòng vẫn tĩnh mịch. Cô chợt có cảm giác rằng cái cảnh này đã kéo dài từ một thời xa xưa. Từ thuở nào cô vẫn là người hộ lý trông nom Naôê bên giường bệnh...

Chuông điện thoại lại réo lên, ngắt quãng dòng ý nghĩ của cô đang trôi êm ả. Cô lại đợi đến đợt chuông thứ tám rồi cầm máy lên.

- Tiên sinh! - Một giọng phụ nữ thì thảo trong ống máy. Mayumi ép ống máy vào tai sát hơn nữa. - Mikikô đây. Hôm qua em đã quấy rầy anh... Bây giờ em ghé anh có được không?... Allô, tiên sinh... tiên sinh...

Mayumi nín thở và thậm chí còn lấy tay bịt ống máy lại nữa.

- Allô! Allô!... Sao thế?... cắt rồi à?...

Mayumi thận trọng đặt ống máy xuống.

Mikikô?... Mikikô... Hoá ra thế! Vậy thì vẫn đúng là Mikikô... "Hôm qua em đã quấy rầy anh... Em có thể ghé anh bây giờ được không?..." Mayumi vừa nhảm lại mấy lời này vừa kinh ngạc nhìn Naôê. Bây giờ thì cô biết con gái papa tới qua ở đâu rồi! Cô bỗng thấy gương mặt đau thương của Naôê có một cái gì ghê tởm. "Chẳng lẽ ông ta giấu nó? Thật khó tin!..." Song ở đây không sợ lắm lần gì nữa.

Ngồi ghé vào cạnh đi-văng, Mayumi cúi xuống nhìn kỹ vào những nét mặt của Naôê. "Trong con người này, chính quỷ sứ đang ngự trị", - Cô thầm nghĩ. Và vào lúc ấy mi mắt Naôê chớp chớp: trong đôi đồng tử tối đen, Mayumi thấy phản chiếu hình ảnh của mình. Hai mắt Naôê rộng và đục.

- Thế nào ạ, có đỡ không? - Mayumi hỏi.

Naôê với tay về phía cô, chạm lên vai, rồi bàn tay dừng lại trên gáy.

- Không nên, - Mayumi nói, nhưng không gạt bàn tay đi, mà lại úp lòng bàn tay của mình lên trên và xiết chặt lấy. Naôê, dường như chỉ đợi có thế, kéo mạnh Mayumi vào lòng. Môi họ gặp nhau.

- Papa mà biết thì sẽ giết em, - cô thì thầm.

- Đừng sợ.

- Thôi. Đừng anh. - Gỡ được cánh tay của Naôê ra, Mayumi nhìn ông. Ông nằm ngửa, nằm hơi hất ngược lên, mắt đờ đẫn, thân hình mềm nhũn. Hai cánh tay buông thõng hai bên đi-văng. Hình như Naôê hãy còn nửa mê nửa tỉnh.

- Anh ngủ đấy à? Anh! Bác sĩ! - Cô gọi một cách thận trọng.

Nhưng Naôê không nghe thấy. Ông nhắm đờ đôi mắt rồi từ từ quay mặt về phía Mayumi.

- Anh có nhận ra em không? - Mayumi lo sợ.

Naôê không đáp. Nhưng tay ông vươn về phía cô, mấy ngón tay sờ soạng tìm cái khoá trên chiếc áo dài.

- Để em, - Mayumi nhẹ nhàng bỏ bàn tay ông ra. - Đợi một tí.

- Chiếc áo dài lụa đã rơi xuống sàn. Naôê gật đầu hài lòng và mỉm cười - lúc đầu nụ cười chỉ hiện ra trên môi, rồi lần ra hai má, và toả rộng ra khắp mặt.

"Một nụ cười thật kỳ lạ,- Mayumi nghĩ thầm - Và nói chung hôm nay ông ta không giống như thường ngày..." Nhưng thường ngày ông ta ra sao? Mayumi mới trông thấy ông ta được có một lần ở bệnh viện... Dù sao hôm ấy cô thấy ông ta khác hẳn: lạnh lùng ngạo nghễ.

Mắt vẫn không rời Mayumi, Naôê nhồm dậy, ngồi trên đi-văng, hai khuỷu tay chống lên gối. Giọng nói ông nghe âm âm, lười lười lại. Mayumi cảm thấy như có một lớp chất gì nhơm nhớp và lạnh toát ra từ từ chảy dọc sống lưng. Ông ta làm sao thế?! Cô lùi lại, nép vào tường. Naôê đứng dậy. Trên gương mặt ông thấp thoáng một nụ cười kỳ dị. "Như mắt dã thú", - Mayumi thầm nghĩ.

- Lại đây...

- Không!

Mayumi tuyệt vọng kêu lên, nhưng ông ta chồm tới dang hai cánh tay dài ôm chầm lấy cô.

-A! a-a! - Trong một khoảnh khắc Mayumi như tắt thở và miệng mở rộng nhưng không phát ra được một âm thanh nào.

- Không! Không! Không! - Hoàn hồn, Mayumi lại hét lớn và cố vùng ra.

Nhưng Naôê giữ chặt lấy cô một cách quyết liệt và hung hãn, rồi sau đó lại buông ra và lấy đà tát mạnh lên mặt cô mấy cái.

Mayumi không còn chút hồn vía nào nữa. "Phải chạy trốn! Phải trốn cho nhanh khỏi chỗ này!" - Lý trí cô thúc giục, nhưng thân xác cô không tuân theo; có một cái gì giữ chặt cô lại. Cô vừa sợ hãi vừa khao khát những gì sẽ diễn ra.

Cuối cùng Mayumi chịu khuất phục. Thôi ra sao thì ra. Với một sức mạnh không ai ngờ có thể có được ở cái thân hình gầy gò của ông, Naôê giật hết quần áo trên người Mayumi. Và vòng tay đang siết chặt cô buông lỏng ra.

Mayumi đứng lặng yên bên bức tường trắng, cả thân hình cô toả ra mùi hương của tuổi trẻ và của sức sống.

Một thân hình thanh tú, như đã được bàn tay của một nhà điêu khắc bậc thầy trau chuốt: Những đường nét đẹp lạ lùng của đôi vai và đôi cánh tay; một tấm lưng thon thả chuyển một cách hài hoà xuống đôi đùi rắn chắc - Mayumi đứng nguyên như một bức tượng thần dưới ánh đèn màu xanh nhạt.

Naôê nhìn cô chăm chăm. Hơi thở của ông dồn dập từng quăng, trên gương mặt ông lấm tấm những giọt mồ hôi.

Mayumi bây giờ chỉ còn biết chờ những gì đang tiếp tục diễn ra. Cô không còn nghĩ đến Yutarô nữa, thậm chí còn có một cảm giác thích thú kỳ lạ khi thấy rằng việc này có thể làm cho lão ta tức tối.

Mayumi tự mình lại gần Naôê. Cô đặt hai tay lên vai ông. Naôê im lặng, mắt vẫn không rời Mayumi.

- Kìa, anh... - Mayumi nhắm mắt. Cô hít thở mùi thuốc lá, cảm nhận sự tiếp xúc với một thân thể cường tráng. Hai tay Naôê vuốt ve cô chậm chậm. Cô khẽ thở dài, vươn cong mình áp sát vào Naôê.

"Mình hành động xấu xa quá". - Ý nghĩ ấy thoáng hiện lên trong tâm trí Mayumi, nhưng cô lập tức quên nó đi. Thôi cũng mặc! Mặc cho mọi người - Yutarô, mẹ cô, anh cô, - mặc cho mọi người biết rõ họ yêu nhau như thế nào.

- Anh ôm em đi, - cô thâm thì, - thật chặt!

Nhưng Naôê không nghe. Cái nụ cười khó hiểu lại hiện lên trên môi ông, ngưng đọng lại trên đôi mắt vô hồn như làm bằng thuỷ tinh.

Mayumi lại thấy sợ.

- Anh sao thế? - Cô lùi lại, hỏi.

Naôê bỏ hai tay ra và quay đi.

- Để tôi đi... pha ít cà-phê...

- Cà-phê ư?

- Ừ... Tôi sẽ đun nước... pha cà-phê. - Naôê hình như phải khó khăn lắm mới điều khiển được cái lưỡi. - Ta sẽ uống cà phê.

- Chẳng lẽ cứ để thế này...? Anh điên rồi sao?

Naôê dẫn Mayumi đến cạnh bếp.

- Nào. Em bắc nước lên.

- Đợi một chút, ít ra cũng để em mặc áo quần đã.

- Không!

- Sao kỳ vậy!

- Em phải làm theo ý anh.

Tia lửa man dại lại ánh lên trong mắt Naôê.

Mayumi giận dữ lấy bao diêm đến cạnh bếp.

Cô châm lửa vào ga: Một cái vòng đỏ bùng lên.

- Chén.. trên kệ...

Mayumi bỗng cảm thấy căm giận đến cực độ.

- Sao, với cô nào ông cũng như thế này à?... Cả với Mikikô cũng vậy à?

Có một cái gì bùng cháy lên rồi lập tức tắt đi trong đôi mắt trống rỗng của Naôê.

- Hôm qua chính cô ta đã ở đây! Đừng chối! - Mayumi chợt nhớ ra rằng mình đang trần truồng - tôi thấy đủ lắm rồi. Tôi đi đây! Giá tôi biết ông là con người như thế nào...

- Đừng đi.. - Naôê đi theo van nài.

Không thềm để ý đến ông, Mayumi mặc áo vào.

Bỗng Naôê quỳ sụp xuống ôm lấy hai chân cô.

- Anh van em.

"Điên loạn gì đâu ấy!" - Mayumi nghĩ.

- Bác sĩ! Bác sĩ có còn tỉnh không đây? Hay là cái thuốc ấy đã làm cho bác sĩ thành ra như vậy? - Cô đẩy Naôê ra.

- Ở lại với anh... thêm... chút nữa...

Nhìn xuống Naôê đang gục đầu vào chân mình, Mayumi đã hiểu ra: Cô đã phát hiện ra bộ mặt bí ẩn của con người khó hiểu này.

CHƯƠNG XII

Đã đến tháng mười hai.

Cũng như thường lệ vào tiết cuối năm, trong các bệnh viện số bệnh nhân ngót hẳn đi. Ai nấy đều bận bịu với những công chuyện sửa soạn ăn tết, chẳng mấy ai còn nghĩ đến bệnh tật. Vào thời gian này ít có người đi tìm bác sĩ.

Ở bệnh viện Oriental cũng đã vào thời kỳ vắng khách. Quả tình các bệnh nhân ngoại trú vẫn còn đến, nhưng các phòng bệnh nhân đều vắng tanh - mặc dầu hãy còn hai tuần nữa mới đến tết.

Các bệnh nhân nằm ở các phòng thượng hạng sang trọng cũng đã xuất viện. Cả cái tầng sáu này chỉ còn lại một mình Dzyunkô Hanadzyô.

Bây giờ, sau cuộc phẫu thuật, cô cứ mỗi ngày hai lần thực hiện đúng thủ tục ngòì vào chậu nước ấm. Một thủ tục dễ chịu làm cho bệnh nhân đỡ đau hẳn, tuy cái cảnh tượng này dĩ nhiên không hẳn là một mỹ quan. Dù sao trong thời gian nằm bệnh viện, Dzyunkô cũng đã quen được nhiều thứ.

Ngoài Dzyunkô ra, bệnh nhân đã đem lại cho Naôê nhiều nỗi lo âu là Yôsidzô Isikura. Vào những ngày gần đây ông già lại bắt đầu kêu đau và thấy nặng trong dạ dày.

- Bác sĩ ạ, tôi không sao ăn được, - ông cụ nói như muốn khóc. Nước da cụ xanh xao, hai má hóp hẳn lại. - Mà hôm qua lại sốt nữa. Bị cảm lạnh hay sao ấy?

- Ban đêm ở đây tắt lò sưởi điện, cụ nên mặc ấm hơn, - Naôê đáp trong khi xem xét tờ ghi nhiệt độ.

Suốt tuần vừa qua, nhiệt độ của cụ Isikura hằng ngày lên đến 38oC, đôi khi còn cao hơn. Các thứ thuốc giảm nhiệt hầu như

không có tác dụng, chỉ được ít lâu cái cột thuỷ ngân lại bắt đầu trườn lên phía trên một cách nhần tâm. Đó là một dấu hiệu chắc chắn của sự cáo chung đã đến gần. Giai đoạn cuối cùng của cơn bệnh. Mọi biện pháp điều trị đều hoàn toàn vô ích...

- Có lẽ mới xuất hiện một chỗ loét khác? - Cụ Isikura thở dài.
- Chắc không phải, - Naôê nói, giọng không vui.
- Thế đến tết bác sĩ cho tôi ra viện chứ?

Naôê trao tờ ghi nhiệt độ cho Nôrikô và quay ra cửa sổ, phía mặt trời mùa đông đang toả một ánh sáng trắng trong làn sương sớm.

- Lão muốn ăn tết ở nhà, - ông già nói tiếp, giọng run run, và lòng Nôrikô se lại một cách đau đớn.

- Lưng có đau không?

- Cám ơn bác sĩ, cũng đỡ rồi. Chỉ có điều là tôi không còn chút sức nào nữa bác sĩ ạ..... Bệnh hoạn đã làm cho tôi kiệt lực rồi.

- Cụ đừng xúc động, có hại đấy. Cụ cứ nằm nghỉ đi.

- Bây giờ trong đầu tôi nó cứ nghĩ quẩn nghĩ quanh. - Cụ Isikura đưa mắt liếc sang cô con dâu. - Chắc tôi sống chẳng còn bao lâu nữa...

- Cụ nên nghĩ đến chuyện đi câu đi.

- Chà! - Ông già mừng rỡ chớp lấy cái đề tài ưa thích ấy. - Đã hơn một năm nay tôi không được đi câu! Đến khi nào khỏi, tôi sẽ đi câu hằng ngày. Tôi sẽ bù lại thời gian đã mất.

- Phải đấy, cụ cố lên cho chóng khỏi... - Naôê cáo từ và ra khỏi phòng. Cụ Isikura lặng lẽ nhìn theo.

Ngày hôm ấy Naôê mời hai vợ chồng anh con cả của cụ Isikura đến gặp.

Khi họ bước vào, ông nói với họ bằng cái giọng bình thản nhất:

- Cụ thân sinh của ông chỉ còn sống được không đầy một tháng nữa. Lâu nhất là đến giữa tháng giêng.

- Sao?! Chỉ có thể thôi ạ?...

- Trước đây tôi tưởng cụ sẽ kéo thêm được ít lâu, nhưng hôm nay tôi hiểu ra rằng mình nhầm. Cụ yếu quá. Hết cách rồi.

Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau.

- Bác sĩ biết chắc như vậy à?

- Phải. Xin hỏi cụ nhà có nói gì với ông bà về cuộc phẫu thuật hôm trước không?

- Có. Ông cụ tôi lấy làm lạ sao không thấy đỡ, - Isikura - con gật đầu.

- Cụ không đoán ra được điều gì à?

- Ấy, hôm kia cụ tôi bỗng thốt ra: hay đây là bệnh ung thư?

- Tôi hy vọng là ông bà không nói gì với cụ chứ?

- Không, không, đời nào! Chúng tôi đã trả lời đúng lời bác sĩ dạy.

- Thế thì tốt. Dù có thế nào cũng tuyệt nhiên không được nói sự thật với cụ. Loét dạ dày, trước sau cũng chỉ có loét dạ dày mà thôi. Ông bà hiểu chưa? Nếu chính cụ bắt đầu nói đến ung thư thì ông bà phải cười xoa và nói lảng sang chuyện khác.

- Nhưng hình như cụ đã đoán được rằng bệnh mình không còn cứu chữa được nữa.

"Con trai giống bố quá, - Naôê chợt nhận thấy thế, - Nhất là đôi mắt và cái mũi..."

- Không sao, cụ muốn nghĩ gì thì cứ để mặc cụ. Còn ông bà, - giọng Naôê cương quyết, - phải làm đúng như tôi nói. Đối với ông đó là cách duy nhất để làm tròn đạo hiếu. - Nói đoạn Naôê đứng dậy, cho khách hiểu rằng cuộc nói chuyện đã kết thúc.

Kôbasi đang ở trong một tâm trạng u tối. Và nguyên nhân của tâm trạng đó là Đziêrô Tôda, đã ra viện vào cuối tháng mười một.

Hắn ra đi hoàn toàn khoẻ mạnh. Cái sẹo trên trán không còn mưng mủ nữa, cảm giác đau và chóng mặt cũng không còn. Quả

tình cũng có những chỗ sẹo lồi, cần có phẫu thuật thẩm mỹ mới hết được. Nhưng Kôbasi thấy không cần vội. Rất có thể nó sẽ tự nó lặn đi. Khi Tôđa ra viện, Kôbasi đã cho hắn một hộp thuốc mỡ khá đắt tiền, dặn phải thường xuyên bôi lên những chỗ sẹo, và cứ hai ngày một lần, đến bệnh viện để xem lại.

Nhưng đã gần qua một tuần rồi mà Tôđa chẳng thấy đâu. Kôbasi đâm lo, anh lấy thùng phích tìm số điện thoại của Tôđa rồi bắt đầu quay đĩa số. Một giọng đàn ông lạ hoắc trả lời rằng đã hơn nửa năm nay Tôđa không ở chỗ đó nữa.

"Thế thì hắn biến đi đằng nào, cái thằng chết tiệt ấy?..."

Có lần Kôbasi bực bội nói với Akikô:

- Ảnh phim chụp não của hắn có những dấu hiệu không tốt. Tôi đã bảo hắn là nhất định phải đến khám lại.

Akikô cau mặt.

- Em không ưa hắn ngay từ đầu. Một gã bợm rượu ăn không ngồi rồi. Đến một chỗ ở thường xuyên hắn cũng không có thì cũng chẳng có gì là lạ.

- Thì cách đây nửa năm hắn có ở chỗ đó thật, thành thử dù sao hắn cũng chẳng nói dối gì nhiều, - Kôbasi làu bàu.

Cứ hễ Akikô chê bai Tôđa thì y như rằng Kôbasi lập tức bênh vực hắn ta.

- Nhưng mà hắn là một thằng nói dối bẩm sinh. Cứ nghe hắn nói thì tưởng hắn khổ sở lắm! Hắn biết làm cho người ta mủi lòng. Em không tin lấy một chữ trong những chuyện hắn nói!

- Hắn không có lỗi. Chính cuộc đời làm cho người ta trở thành kẻ nói dối.

- Anh lại còn bênh hắn nữa à?! - Akikô nổi khùng - Chính hắn đã lừa anh kia mà!

- Sao lại lừa? Chẳng qua hắn có vay một ít tiền.

- Đấy-đấy. Chính vì thế mà hắn không thèm ló mặt ra. Hắn không hề có ý định trả lại số tiền mặt ấy!

- Không đâu, không thể như thế được.

- Có thể lắm chứ!

- Chẳng qua hấn không biết lấy đâu ra. Hiện giờ...

- Anh ngốc quá đi mất, - Akikô không chịu được nữa. - Sao, anh tin hấn thật à?

- Dù sao thì tôi cũng không có cơ sở gì để nghĩ xấu về hấn đến mức như vậy.

- Phả-ả-ải... - Akikô bật cười chua chát. - Quả nhiên, làm gì có cơ sở nào?

Kôbasi cúi đầu. Thật tình mà nói, bản thân anh cũng thấy ngờ vực. Nhưng dù sao chẳng nữa thì phải nghe một cô y tá ăn nói với mình như vậy...

- Tôi là thầy thuốc, và tôi không thể để cho một con người đi đến chỗ chết được.

- "Đi đến chỗ chết"! Làm gì đến nỗi?

- Thôi đủ rồi! Còn tiền thì... dù hấn không trả, tôi cũng chẳng đến nỗi nào đâu.

- Ái chà! Nhịn ăn nhịn tiêu để trả năm mươi ngàn yên cho một thằng vô lại ăn bám? ...

- Tôi đưa tiền cho hấn là do tự nguyện, - Kôbasi nói, mỗi lúc một cáu kỉnh thêm.

- Việc bố thí không phải là một bổn phận. Một bác sĩ lại càng không có bổn phận làm cái việc ấy.

- Không, đó là một bổn phận. Và chính là bổn phận của người thầy thuốc! Bổn phận của người thầy thuốc là làm điều thiện, trong đó có cả việc bố thí. Chỉ có điều là trong giới bác sĩ có không ít những kẻ tì tiện như kiểu ngài bác sĩ trưởng, chỉ biết nghĩ đến lợi ích riêng của mình. Còn về Tôđa thì xin cô chớ cho rằng tôi không muốn nghĩ xấu về hấn.

- À! Anh lại nói đến hấn!

- Đó là vì cô nói bậy bạ.

- Em nói gì nào? - Akikô vắn lại, nhưng đến đây Kaôru, da dẻ hồng hào sau khi tắm, tay cấp khăn mặt và hộp xà phòng, bộ tóc ướt xoã trên lưng, bước vào phòng. Trông thấy Kôbasi và Akikô cô ta luống cuống.

- Thế nào, tắm ra sao? - Akikô nói để phá tan sự im lặng nặng nề.

- Thích lắm, cảm ơn. Tắm một mình, không phải vội... - Kaôru cúi đầu đi qua mặt Kôbasi và treo đôi bít tất trắng đồng phục lên móc cho khô.

- Các phòng bệnh thế nào. Yên tĩnh chứ?

- Vâng. Chỉ có ...

- "Chỉ có" gì?

Kaôru đưa mắt nhìn trộm Kôbasi, không dám nói.

- Nào, nói đi. - Akikô sốt ruột nhìn Kaôru.

- À không, em...

- Nói cho rõ ràng đi, đừng có lúng búng!

- Ban nãy em lên tầng sáu định xem thử đèn đã tắt hết chưa...

- Rồi sao?

- Rồi em thấy... hình như ở phòng sáu trăm lẻ một...

- Phòng của Hanadzyê. Thế thì sao?

- ... Trong phòng hình như có ai ấy.

- Cô hầu chứ gì?

- Không... - Kaôru ngượng ngùng cụp mắt xuống.

- Thế thì ai?

Hai má Kaôru đỏ tía lên.

- Một người đàn ông à?!

Kaôru cúi đầu như người có lỗi.

Akikô thở dài và nhìn Kôbasi đang ngồi khoanh tay trước ngực, mắt nhìn sang một bên ra điều không chú ý.

- Em có nói gì với cô ta không?

Kaôru lắc đầu.

- Ai thế nhỉ? - Akikô ngẫm nghĩ. - Ông bầu chẳng?

- Không. Cứ đến chiều cô ấy lại cho ông ta về. Sau đó ông phải lo tổ chức biểu diễn. Hôm nay ông ta chỉ ngồi một lát rồi đi.

- Thế thì một người lạ ư? - Kôbasi hỏi. - Kaôru, tối nay cô không trông thấy ai đi qua phòng ngoài à?

- Em không thấy. Em có gác lối ra vào đâu...

- Dĩ nhiên... - Akikô tán đồng.

- Hôm nay đóng cửa lúc mấy giờ?

- Lúc chín giờ rưỡi.

- Như thế nghĩa là người kia đến sớm hơn.

Akikô nhìn ra dãy hành lang tranh tối tranh sáng. Lúc bấy giờ đã quá mười giờ, và trong các phòng bệnh nhân mọi người đều đã ngủ.

- Cô ấy hình như mới mổ được ba ngày phải không? - Kôbasi hỏi.

- Vấn đề chính là ở chỗ ấy...- Akikô đáp giọng bức bối. - Ấy, chúng ta sẽ làm gì đây?

- Có lẽ hai cô đến xem lại lần nữa đi, - Kôbasi đề nghị.

- Đi vào phòng cô ấy một lần nữa ư? - Bây giờ đến lượt Akikô đỏ bừng mặt lên. - Tiên sinh ạ, chúng ta cùng đi đi. Em sợ... Nếu ở đây có một người đàn ông thật thì sao?

- Ừ thì sao? Cô sẽ đưa ông ấy đến đây.

- Thôi anh cùng đi với em một chút! - Akikô nắm ống tay áo Kôbasi. Kôbasi miễn cưỡng đứng dậy.

- Nếu vậy thì cô ở lại đây, - Akikô bảo Kaôru.

Trong khi bấm nút thang máy lên tầng sáu, Kôbasi phì cười.

- Kaôru hình như ngượng lắm. Chắc cô ta trông thấy họ vào một lúc bất tiện.

- Xì, anh không biết xấu hổ à! - Akikô giận dỗi phát một cái vào lưng Kôbasi.

Thang máy dừng lại. Trong dãy hành lang im phăng phắc, một ngọn đèn nhỏ chong leo lét.

Kôbasi và Akikô đi lom khom như hai tên gian phi, cố bước thật nhẹ. Ngoài phòng 6 M ra, tất cả các phòng trên tầng này đều bỏ không. Akikô thậm chí còn thấy tiếc khi nghĩ rằng trong những căn phòng tuyệt vời như vậy - có buồng tắm, toa-lét và tủ lạnh - lại chẳng có ai nằm. Họ rón rén bước đến cạnh cửa và dừng lại. Sau cánh cửa là buồng của người nuôi bệnh nhân, kế đến là phòng đệm, sau đó là phòng của Đzyunkô.

Cửa phòng đóng kín, nhưng trong khung cửa sổ con che rèm trông ra hành lang thấy có ánh sáng lọt ra. Đzyunkô vốn thích tiện nghi nên khi vào nằm bệnh viện đã sai đưa đến đây một cây đèn ngủ chao đảo để đặt ở đầu giường.

Kôbasi và Akikô ghé tai vào cánh cửa. Họ nghe ngóng một lát. Từ trong phòng bệnh nhân không có tiếng người đưa ra, mà chỉ có tiếng nhạc khe khẽ: đó là chiếc máy stereo đặt cạnh giường Đzyunkô. Có lẽ họ đã là cho "đôi chim non" hoảng sợ chẳng? Chắc không phải, vì họ đi rất khẽ. Kôbasi chợt nhận ra cái tình tiết kỳ quặc của hai người đi rình và bắt giắc phì cười, nếu chẳng may có ai tình cờ trông thấy họ, chắc người ấy sẽ tha hồ mà cười.

- Thôi ta đi đi, - anh thì thầm nói với Akikô.

Vừa lúc ấy một giọng nói hơi khàn vẳng ra: chắc chắn là giọng của Đzyunkô.

- Đồ cù lần ở đâu ấy! - Theo thói quen, cô ta kéo dài các từ ngữ ra một cách lẳng lơ.

Kôbasi và Akikô đưa mắt nhìn nhau.

Có tiếng cười khúc khích. Lại giọng Đzyunkô. Giọng nói của người kia vẫn chưa nghe thấy. Sau đó có tiếng bước khe khẽ. Cánh cửa ra phòng đệm mở ra.

Hai "trình sát viên" đưa mắt nhìn nhau ngụ nhiều ý nghĩa.

Kôbasi khẽ chạm vào khuỷu tay Akikô. Người vẫn lom khom, họ rời cánh cửa đi về phía thang máy và mãi đến cuối hành lang mới đứng thẳng người lên.

Trong buồng thang máy Akikô thở phào nhẹ nhõm.

- Có một người nào đấy ở trong phòng cô ấy thật ...

- Bạn trai cô ta chứ còn người nào nữa.

- Thế cô hầu đâu?

- Tôi biết đâu đấy. Có lẽ đang ngủ trong phòng.

- Không, như thế kia thì ai mà ngủ được ... - Akikô thở dài. - Phải ... Lại là sau một phẫu thuật. Trong khi đó thì mỗi lần bác sĩ đến khám lại kêu đau om sòm.

- Chứ còn sao nữa, - Kôbasi nói qua kẽ răng. - Phải kêu để cho người ta còn thương xót chứ.

- Không biết sau chuyện hôm nay cô ấy sẽ ra sao?

- Có gì đâu mà "ra sao"?

Hai người im bật: biết làm gì đây? Xông vào phòng đuổi người khách bất hợp pháp ấy ra chẳng? Nhưng nếu vậy người ta sẽ thấy rõ ngay rằng họ đã rình mò, nghe trộm ngoài cửa. Hơn nữa, nhờ đó không phải là một người đàn ông thì sao? Ngọn đèn trần đã tắt, chỉ còn mỗi ngọn đèn ngủ và máy cassette mở rất khẽ. Vả lại dù họ có mở to hơi thì cũng chẳng làm phiền ai. Cả tầng lầu chỉ có một mình Đzyunkô. Không, đó không phải là một lý do để xông vào phòng cô ta. Còn nếu đó chính là cô hầu thì sao?

- Không sao, ta sẽ biết ngay, - Kôbasi làu bàu.

Dự tính của anh rất đơn giản: khôn ngoan hơn nhiều là tìm cách bắt "tội nhân" vào lúc hắn tìm cách chuồn đi.

- Đẳng nào thì hấn cũng sẽ đi qua cửa chính. Quá lắm, nếu hấn ở lại đêm, ta sẽ chop con chim bồ câu nhỏ vào lúc sáng sớm, khi các cô đi đo nhiệt độ của bệnh nhân.

Kôbasi và Akikô trở về phòng các nữ y tá. Kaôru đang ngồi trên đi-văng đợi họ.

- Em nói đúng đấy Kaôru, - Akikô nói.

- Đã đuổi hấn ra chưa?

- Chưa.

- Tại sao?

- Sáng mai ta sẽ bắt quả tang. Còn cô ta thì sẽ mời ra khỏi bệnh viện, - Kôbasi đáp.

- Mời ai? Mời cô Hanadzyô ư? - Akikô ngơ ngác nhìn anh. - Chỉ vì một chuyện vặt vãnh như vậy?...

- Vặt vãnh à? Đưa đàn ông vào phòng mà là chuyện vặt vãnh à? Tôi nhỏ toẹt vào cái danh tiếng "minh tinh" của cô ta, tôi không dung thứ được những chuyện bê bối như vậy đâu.

- Nhưng ta làm gì có bằng chứng?

- Sẽ có. Chỉ riêng cái việc có một người lạ ngủ lại đêm trong phòng cô ta cũng đủ rồi.

- Nhưng bác sĩ Naôê...

- Ông ấy là bác sĩ điều trị cô ta, nhưng chịu trách nhiệm xảy ra ban đêm lại là bác sĩ trực. Và với tư cách bác sĩ trực, tôi cho rằng cách xử sự của cô ta không thể nào dung thứ được.

- Không biết Naôê có đồng ý như vậy không?

- Nói chung ông ta nương nhẹ cô ấy quá. Nữ nghệ sĩ mà lại! Cũng rất có thể ông ta có ý đồ gì với cô ấy. Nói thế chứ chắc là không phải... Bây giờ thì ông ta biết rõ người cô ấy như lòng bàn tay mình rồi còn gì.

- Sao anh thô bỉ thế? - Akikô nhăn mặt.

- Cái bọn nghệ sĩ ấy ... là tôi chúa ghét, Kôbasi kết luận một cách hằn học, và ngay lúc ấy ngoài cửa xuất hiện một người đàn ông. Người lạ mặt rất cao lớn - đầu hấn gần chạm đến đà ngang - và để tóc dài theo thời trang.

Trông thấy hấn đầu tiên là Akikô. Vì bất ngờ, cô ta còn giật nảy lên nữa là khác.

- Ông là ai? - Cô ngạc nhiên hỏi, đồng thời bất giác nhận thấy người lạ mặt rất đẹp trai.

- Tôi muốn ra khỏi đây, nhưng cửa trước đóng mất rồi. - Người đàn ông có một giọng trầm êm như nhung và một cách phát âm rất chuẩn xác.

- Ra khỏi đây? ... - Akikô thắng tốt quay lại nhìn Kôbasi; Kôbasi và Kaôru đứng yên ngơ ngác nhìn người khác. Cuối cùng ai mới nói:

- Ông là ai?

- Kenzi Tanimôtô.

Mấy cô gái đưa mắt nhìn nhau: cái tên này rất quen thuộc đối với họ.

- Cái gì, cái gì? - Kôbasi hỏi lại, và Akikô khẽ thì thầm bên tai anh:

- Ca sĩ hát nhạc nhẹ, ăn khách nhất đấy.

Kôbasi nhìn người lạ mặt từ đầu đến chân.

- Nãy giờ ông ở đâu?

- Trong phòng bệnh nhân.

- Phòng nào?

- Phòng sáu trăm lẻ một, tức phòng của Dzyunko Hanadzyô, - người đàn ông trả lời rành mạch, vẻ thản nhiên, không hề có chút nào lúng túng.

Kôbasi bất giác nháy mắt.

- Thế ông làm gì ở đây? - Anh hỏi, giọng rất đanh.

- Chẳng có gì đáng kể. Nghe nhạc, nói chuyện.

- Thế à? Chỉ có thể thôi à?

Tanimotô chỉ khẽ cười một tiếng. Gương mặt hắn lúc này trông rất thật thà.

- Rất tiếc là tôi không thể nói thêm gì nữa.

- Thế à?

- Nói chung, tôi không có nhiệm vụ phải báo cáo chi tiết. - Tanimotô lại cười.

Akikô và Kaôru nhìn hắn như thể bị thôi miên.

- Ông biết rằng Hanadzyô vừa qua một phẫu thuật chứ? Ông nghĩ thế nào, quấy rầy một người bệnh như thế có tốt không?

- Chính cô ấy yêu cầu tôi đến.

- Buổi tối à?

- Không, chẳng qua giờ này tôi rồi.

- Theo tôi, bất kỳ ai cũng có thể hiểu được rằng ngồi lì trong phòng riêng của một người đàn bà cho đến tận đêm khuya là rất chướng.

- Tôi xin lỗi. Tôi không biết có thể ở lại phòng bệnh nhân cho đến mấy giờ. - Tanimotô cúi đầu có vẻ cam phận.

- Đây là bệnh viện chứ không phải là hộp đêm. - Cái vẻ xuề xòa và cái bề ngoài trau chuốt của người đàn ông làm cho Kôbasi mỗi lúc một thêm khó chịu. - Mà ông là ai mới được chứ! Không phải chồng, cũng chẳng phải vị hôn phu... Thật là trăng tráo lạ lùng!

- Xin ông tha lỗi.

- Tôi có bốn phận phải ghi lại việc này trong sổ trực. Ông đã có mặt vào lúc đêm khuya trong phòng một nữ bệnh nhân. Tôi không biết ai có lỗi, Hanadzyô hay là ông, nhưng tôi nhất định sẽ thông báo việc này cho bác sĩ trưởng.

- Thế rồi sao nữa ạ?

- Có thể là chúng tôi buộc lòng phải yêu cầu Hanadzô ra khỏi bệnh viện.

- Xin lỗi, tôi không có ý muốn hỏi về cô ấy... Như tôi thì các vị có thể cho tôi ra khỏi đây không?

Không hề che giấu ác cảm, Kôbasi một lần nữa nhìn Tanimôto từ đầu đến chân.

- Địa chỉ? Mục đích đến bệnh viện?

Tanimôto trả lời một cách sốt sắng.

Kôbasi ghi lại những câu trả lời trong sổ trực, ở mục "biên cố".

- Phải... Tôi đã thấy rõ là không có gì có thể làm ông nao núng được.

- Một lần nữa tôi xin bác sĩ thứ lỗi cho. - Tanimôto xử sự như thể hẳn không cảm thấy Kôbasi có ác cảm với mình.

- Cho ông ta ra. - Kôbasi quay ngoắt lưng lại. Khi Tanimôto đã ra ngoài anh cầu nhàu. - Chỉ nói chuyện với hẳn thôi cũng đã thấy tởm. Một thằng xỏ lá!

- Một người đàn ông thực sự! - Mắt vẫn nhìn cái khung cửa mà Tanimôto vừa đi ra, Akikô thở dài mơ mộng.

- Cô thích những thằng ngu vậy à?

- Ngu hay không thì cũng chưa biết. Nhưng đẹp trai quá chừng...

- Mai tôi sẽ nói hết với Naôe.

Cổ trắn áp nổi bực tức, Kôbasi rít mạnh điều thuốc lá.

*
* *

Hôm sau Naôe lại đến muộn: quá mười giờ mới thấy ông vào bệnh viện. Thời gian gần đây ông luôn luôn đến chậm, chỉ có một hai lần là đến trước mười giờ.

Tình hình này không làm cho các nữ y tá hài lòng chút nào, buổi đi thăm các phòng bệnh nhân bị chậm lại, rất nhiều việc phải hoãn sang buổi chiều. Hơn nữa trong khi Naôê vắng mặt Kôbasi rất vất vả bao nhiêu công việc đều trút lên vai anh hết.

Đã mấy lần các nữ y tá thử nói chuyện với Naôê, nhưng ông chỉ gật đầu đồng ý, và mọi việc vẫn y như cũ. Rồi càng về sau ông càng đến muộn hơn. Khiếu nại với bác sĩ trưởng chẳng? Dù có làm như vậy cũng không ăn thua gì. Bác sĩ trưởng thường xuyên đọc nhật ký của bệnh viện và không thể không biết Naôê thường đến bệnh viện lúc mấy giờ, nhưng hình như ông làm ngơ trước sự chậm trễ của Naôê, và Naôê vẫn tiếp tục đến muộn.

Mỗi lần đến bệnh viện, Naôê hối hả mặc áo blouse chạy xuống phòng khám tiếp các bệnh nhân đã đợi ông hàng giờ, mà cũng chẳng buồn hỏi các nữ y tá xem tình hình ở cách phòng bệnh nhân ra sao; ông không còn thì giờ đâu để làm việc ấy nữa.

Khi được Kôbasi và Akikô thông báo về sự cố đêm qua, bà y tá trưởng ngay từ sáng sớm đã sốt ruột muốn nói chuyện này với Naôê. Nhưng bệnh nhân quá đông nên mãi sau giờ nghỉ trưa ông mới khám xong. Mà nói chuyện này trước mặt các bệnh nhân thì quá bất tiện... Sêkiguchi đành kiên nhẫn đợi.

Sau giờ nghỉ trưa, đợi khi Naôê, vẫn thông thả như thường lệ, bước vào phòng y tá, Sêkiguchi mới trút hết bầu tâm sự, kết thúc phiên độc thoại của mình bằng một câu hỏi thống thiết:

- Biết làm thế nào bây giờ?
- Thật đấy, biết làm thế nào bây giờ? - Naôê lặp lại câu hỏi của bà ta.
- Chẳng lẽ lại cho qua một chuyện bê bối như vậy sao?
- Chẳng lẽ không cho qua được sao? - Naôê ngáp dài một cách cố ý và với tay lấy máy tờ ghi nhiệt độ.
- Tiên sinh!
- Có việc gì thế?
- Xin tiên sinh nghe kỹ tôi nói.

- Tôi nghe rồi.

- Cô ta đã đưa một người đàn ông vào phòng. Ban đêm! Họ làm gì ở trong ấy?! Tiên sinh thử tưởng tượng xem cái gì sẽ xảy ra nếu các bệnh nhân biết được việc này?!

- Họ không biết đâu - Naôê cười nhạt.

- Nhưng... - Bà y tá trưởng nhìn ông với một nỗi công phần thâm lặng. - Xét cho cùng thì vấn đề cũng chẳng phải ở sự việc vừa qua. Nhưng không biết cô ta còn bày những trò gì nếu ta không trừng trị cô ta lần này.

- Tôi xin dành cho bà cái quyền răn bảo cô ta.

- Không được ạ. Chính tiên sinh phải nói với cô ta. Ngoài ra tôi muốn biết ý kiến tiên sinh, ý kiến của bác sĩ điều trị: chỉ cần quở trách cô ta thôi hay cần thi hành những biện pháp nghiêm khắc hơn?

- Vấn đề này tôi không có ý kiến.

- "Không có ý kiến" là thế nào ạ? - Sêkiguchi ngơ ngác.

- Không có nghĩa là không có. - Nói xong Naôê lại cúi mũi vào các giấy tờ.

- Nói một cách khác, tiên sinh cho rằng không nên làm gì hết phải không ạ?

- Phải.

Đôi mắt nhỏ, có một màn lưới đường nhăn li ti bao quanh, quắc lên. Bà y tá trưởng giương vuốt:

- À, nếu tiên sinh giữ một lập trường... độc đáo như vậy thì tôi đành phải thưa với bác sĩ trưởng.

Naôê im lặng.

- Bác sĩ Kôbasi, người trực đêm qua, hết sức công phần... Tiên sinh cho phép tôi thưa chuyện với bác sĩ trưởng chứ?

- Mời bà.

Bà y tá trưởng kinh ngạc trước thái độ thờ ơ của Naôê. Thậm chí bà còn nghẹn ngào không nói được nữa. Mãi một lúc sau bà mới mở miệng:

- Thôi vậy. Nói chung ... những nguyên tắc của bệnh viện ta không cho phép...

- Bà sao thế, không có việc gì làm à?- Naôê ngắt lời bà.

- Sao? Tôi ... tôi mà không có việc gì làm??

Nghe tiếng hét the thé của Sêkiguchi mấy cô y tá bỏ việc chạy lại. Cái cổ gầy guộc của bà y tá trưởng đỏ tía lên.

- Ông sẽ chỉ trách nhiệm về hành vi của cái con mẹ trơ trên ấy! - Sêkiguchi chĩa ngón tay vào Naôê.

Naôê im lặng.

- Các ngài cứ khen mãi, nào là "nữ nghệ sĩ ưu tú" nào là "cô bé đáng yêu"... Thì đấy, các ngài xem nó "đáng yêu", nó "trong sáng" như thế nào!

- Điều đó chỉ xác nhận thêm rằng cô ta quả là một nghệ sĩ giỏi. Biểu diễn là nghề nghiệp của cô ta. Cô ta phải nắm vững cái nghệ thuật ấy đến mức điêu luyện. Nếu không làm sao cô ta có thể lên sân khấu được.

Bà y tá trưởng nhìn Naôê, không hiểu ông ta muốn đi đến đâu.

- Cô ấy hư hỏng nhưng chính nhờ đó mà cô ấy đóng vai ngây thơ một cách tuyệt diệu. Mà nói chung chưa xảy ra chuyện gì ghê gớm cả. Thử hỏi cô ấy có làm phiền ai đâu?

- Tiên sinh nói gì thế? Cách đây mới bốn ngày chính tiên sinh mở cho cô ta. Chẳng lẽ với tư cách là thầy thuốc tiên sinh không quan tâm đến hành vi của cô ta sao?

- Không quan tâm. Vì hai cái không có quan hệ gì với nhau hết. - Naôê cười phì lên. - Vả lại người ta ai mà chẳng có cố sao đừng làm cho mình đau. Nếu cái đó làm cho cô ta vui thì nên để mặc.

Bà y tá trưởng kinh hãi nhìn Naôê.

- Thôi, - Naôê kết luận, giọng giần hoà, - bà không nên bận tâm nhiều quá. - Rồi quay sang Nôrikô đang lo sợ lắng nghe cuộc đối thoại, ông nói: - Ta bắt đầu đi thăm các phòng bệnh nhân.

Naôê thường bắt đầu cuộc đi thăm bệnh nhân từ tầng thứ ba, tức là từ hai phòng rộng nhất và rẻ tiền nhất. Mỗi phòng có sáu người nằm. Các tủ chím chất đầy những quần áo chén đĩa; và bên cạnh các giường nằm ngổn ngang những tấm thảm, những tấm đệm của những người nhà bệnh nhân trải ra để nghỉ đêm. Bốn bức tường trước kia vốn màu kem, đã lâu không được sơn lại nên có những chỗ tróc hỏn vừa ra. Năm ngoài bệnh viện có tu sửa lại, nhưng cuộc tu sửa này không động đến tầng thứ ba. Bên cạnh các giường nằm của đàn ông, tường dán chỉ chít những tờ áp-phích, những bức ảnh của các nữ diễn viên, trong góc có để một cây đàn ghi-ta. So với hai phòng này thì căn phòng thượng hạng của Dzyunkô Hanadzyô thật là một cung điện của vua chúa. Nhưng, để bù lại, trong các phòng rẻ tiền không bao giờ buồn tẻ: mọi người đều đối xử với nhau như bà con thân thuộc, ai cũng có người để tâm sự.

Bên cạnh một cửa sổ là giường của Kôkichi Uênô. Sau mấy lần tiếp máu, ông già bắt đầu thấy đỡ và đã ngồi dậy được trên giường, tự xúc lấy thức ăn. Quả ông chưa đi được hai: hai chân không chịu tuân theo ý muốn của ông.

Naôê bước vào phòng vừa đúng lúc mấy cô y tá đang tiếp máu. Máu đang nhỏ từng giọt chuyển vào đường tĩnh mạch căng phòng. Làn da trước đây xanh xao, khô héo như tờ giấy bồi, nay đã trở nên sinh động và mềm dẻo; ngay cả đôi má cũng hồng hào lên.

Vợ của bệnh nhân là bà Chiyô, người mảnh khảnh nhưng hãy còn khá linh lợi, ngay từ đầu không rời chồng một bước.

Khi Naôê đã thăm hết các bệnh nhân trong phòng và đi về phía cửa, bà già lúp xúp chạy theo ông.

- Thưa bác sĩ, có thể làm phiền bác sĩ một chút được không ạ?

Naôê ngạc nhiên đứng lại. Các cô y tá thường nói rằng xưa nay bà cụ Chiyô như người câm, ai nói gì cũng chỉ gật đầu, thế mà nay bỗng đứng lại lên tiếng.

- Có việc gì thế ạ?

- Tôi... tôi muốn hỏi... - bà cụ ngập ngừng, mắt nhìn xuống sàn.

- Tôi đi thăm bệnh nhân xong rồi ta nói chuyện nhe, được không ạ? Độ hai mươi phút nữa bà cụ cứ sang phòng các cô y tá gặp tôi.

Bà cụ gật đầu và biết ơn.

Naôê đi qua các phòng bệnh nhân ở tầng ba, tần tư và tầng năm rất nhanh. Còn lại tần thứ sáu, nơi chỉ có một mình Hanadzyô nằm. Cô đang ngồi trên giường chải tóc, mình mặc chiếc áo choàng màu hồng.

- Bác sĩ khám à? - Đzyunkô đặt cái bàn chải xuống chiếc bàn ngủ rồi không đợi ai yêu cầu, cô ta nằm xuống giường. Cô đã thông thuộc những gì người ta đòi hỏi ở cô.

Mọi việc đều được tiến hành rất nhanh, Đzyunkô chưa kịp ngoảnh đi ngoảnh lại thì đã xong hết rồi.

Nôrikô đưa cái khăn mặt. Naôê lau cẩn thận từng ngón tay một rồi hỏi:

- Cô còn cảm thấy đau không?

- Cò-òn, ít thôi...

- Đó là kết quả của buổi tối hôm qua.

- Bác sĩ định nói gì? - Đzyunkô mở tròn xoe đôi mắt đã to sâu. Trông cô ta hết sức thật thà và hiền lành.

- Cô không hiểu à?

- Không. - Đzyunkô ngạc nhiên lắc đầu. - Việc gì thế?

- Tôi cũng không biết nên trừng phạt cô như thế nào đây.

- Thôi bác sĩ đừng dọa. - Dzyunkô bốn cột đánh vào bàn tay Naôê một cái - chỉ tổ-ổ-ổ bịp.

- Chính cô bịp thì có.

- Tô-ô-ôi ấy à?!

- Cô nên nhớ rằng nếu chỉ khâu bị đứt và các mạch máu lại mở ra thì phải làm lại phẫu thuật.

- Để làm gì?

- Phải làm sạch lại tất cả.

- Thà chết còn hơn!

- Nếu vậy cô đừng buông thả quá.

- Xì, cái ông bác sĩ này! Người đâu mà đáng ghét tệt. - Dzyunkô kéo dài, giọng ngân nga và nũng nịu. Naôê ném cái khăn mặt cho Nôrikô rồi ra hành lang.

Bà cụ Chiyô đang đợi họ. Bà ngồi co ro trên chiếc đi-văng nhỏ ở phòng y tá.

- Bà cụ có việc gì thế? - Naôê rút cái stêto trong túi ra đưa cho Nôrikô rồi cũng ngồi xuống đi-văng bên cạnh bà cụ.

- Tôi không biết... Có nên làm phiền bác sĩ vì những chuyện không đâu.

- Nhưng việc gì ạ? Bà cụ cứ nói đi.

- Hôm trước tôi có nhận được cái này ... của bệnh viện đưa - Bà cụ rút trong bầu bao ra mấy tờ giấy. Trong giấy có viết là tôi phải trả một món tiền gì đấy...

Naôê nhìn qua mấy tờ giấy.

- Đó là giấy thanh toán.

- Thanh toán gì ạ?

- Đầu đuôi là thế này bà cụ ạ. Tiền viện phí ở các bệnh viện mỗi nơi mỗi khác. Thường thường thì số tiền bảo hiểm bệnh tật đủ để trả viện phí. Nhưng ở bệnh viện chúng tôi, trừ hai phòng chung ở tầng ba, các phòng khác còn phải bù thêm. Tuần thứ nhất ông cụ

nằm ở phòng hai giường, cho nên phải bù thêm một ngàn yên. Có tiền bảo hiểm rồi vẫn phải trả thêm mới đủ.

- À ra thế...

- Bây giờ thì ông cụ nằm ở một phòng không phải trả thêm tiền. Thế sao ạ, hai cụ có khó khăn về chuyện tiền nong ạ?

Bà cụ cúi đầu:

- Là vì tôi, từ ngày ông nó lâm bệnh, cứ phải ở bên cạnh ông ấy suốt...

Naôê rút trong túi ra một điều thuốc lá. Nôrikô lúc bấy giờ đang xem các đơn thuốc, liền lấy cái gạt tàn đưa cho ông.

- Thôi, nếu bà cụ chưa trả được bây giờ thì trả sau cũng được.

- Nhưng...

- Chắc hai cụ hoàn toàn không có tiền phải không? - Naôê suy nghĩ một lát rồi hỏi.

Bà cụ buồn bã gạt đầu.

- Thôi được rồi. Không có tiền thì không phải trả nữa.

Bà cụ ngạc nhiên nhìn ông.

- Không có tiền - chỉ có thể thôi. Chẳng biết làm thế nào được. Họ có đòi thì bà cụ cứ trả lời như thế. Đó là bằng chứng mạnh nhất.

Bà cụ ngơ ngác chẳng còn hiểu ra làm sao nữa.

- Trước kia bà cụ có làm việc ở đâu không?

- Có, thỉnh thoảng có đi làm...

- Ở đâu?

- Trong một tiệm ăn nhỏ, tôi rửa chén đĩa.

- Họ trả cho bà cụ bao nhiêu?

- Tôi làm mỗi tháng mười ngày, họ trả cho được mười hai ngàn yên. Rồi đây ông nó khỏi bệnh, tôi lại kiếm việc mà làm. Có lẽ bây giờ sẽ đỡ túng quẫn...

- Nhưng thật ra cụ không nên làm.

- Sao thế ạ?...

- Hai cụ được trợ cấp phải không? Tiền viện phí cũng do nhà nước trả. Thành thử chỉ kiếm được mười hai ngàn mà phải đi làm thì không bõ.

- Tại sao?

- Hiện nay người ta trả trợ cấp cho hai cụ lại cấp thêm tiền chữa bệnh. Cả thấy vị chi là được khoảng hai, ba mươi ngàn phải không?

- Chừng hai mươi lăm ngàn.

- Thì đấy. Vừa đúng số tiền tối thiểu do nhà nước qui định; đó là số tiền mà nhà nước có bốn phần phải trả cho những người không có sức lao động, không có nguồn thu nhập nào. Nhưng nếu họ biết là bà cụ thỉnh thoảng có kiếm được ít nhiều thì người ta sẽ trừ đúng số tiền mà bà cụ kiếm được ra khỏi món trợ cấp. Thành thử chẳng nên làm việc làm gì, bà cụ nên ở bên cạnh ông cụ thì hơn. Bà cụ đỡ vất vả, mà cụ ông cũng được vui hơn.

- Thế còn việc thanh toán thì sao ạ?

- Bà cụ cứ để đấy, và hãy quên đi.

- Ông bác sĩ trưởng sẽ quở tôi.

- Bệnh tình của cụ ông đòi hỏi phải nằm viện, bác sĩ trưởng không có quyền đòi cho cụ ông xuất viện đâu. Hơn nữa không ai có thể đòi tiền của những người không hề có tiền.

Bà cụ lại gật đầu, nhưng có thể thấy rõ ràng là bà ta tuyệt nhiên không hiểu được chút gì hết.

- Thời bây giờ khổ nhất là những người có ít tiền, - Naôê nói tiếp. - Một là phải có nhiều, hai là đừng có đồng nào. Phải, tốt hơn là đừng có gì hết. Mình đã trọc đầu thì còn sợ ai túm tóc.? Hai cụ không việc gì phải băn khoăn về cái nổi lầy gì mà trả cho bệnh viện, quá trình điều trị tốn hết bao nhiêu...

Bà cụ Chiyô kính cẩn lắng nghe.

- Ở cái nước Nhật này nên làm người thật giàu hay là người cùng đinh thì tốt hơn...

- Thế... ông nhà tôi liệu có khỏi được không ạ?

Naôê rướn người, thở mạnh ra một làn khói thuốc lá.

- Không, cụ nhà không khỏi được.

- Vậy tức là ông nó sẽ chết ạ? - Bà cụ thần thờ ngược mắt lên nhìn Naôê.

- Họ chưa nói với bà cụ là bệnh cụ ông không chữa được à?

- Nói thì có nói... thế ra nằm bệnh viện cũng không khỏi ạ?

- Cụ ông bị bệnh máu. Trong thời gian tiếp máu thì có thể thấy đỡ ít nhiều, nhưng dù sao cụ ông sẽ càng ngày càng yếu đi. Ở đây y học bất lực. Tiếp máu tốn rất nhiều tiền, mỗi lần như vậy là mấy ngàn yên. Cho nên, tôi xin nhắc lại: nên để cụ ông nằm lại ở bệnh viện để điều trị bằng tiền trợ cấp. Bà cụ cứ tin chúng tôi và đừng nghĩ ngợi gì hết. Còn đối với cụ ông thì xin bà cụ chớ nói gì, nhớ là đừng nói gì hết.

- Vâng-vâng... - Bà cụ lại ngoan ngoãn gật đầu mấy cái liền.

- Những bệnh nhân mắc chứng nan y cũng nhiều. Ở đây có một bệnh nhân bị ung thư dạ dày, người ấy sẽ không sống nổi đến hết năm. Chống hay chạy rồi chúng ta đây ai cũng sẽ đi tới đó. Chỉ có điều là có người biết thời hạn của mình, có người không. - Naôê nói lảm bảm như đang đàm thoại với bản thân.

Bà cụ Chiyô thút thít khóc thầm, rồi đưa ngón tay lên quệt mũi.

- Cám ơn bác sĩ. - Nước mắt lưng tròng, bà cúi chào rồi ra khỏi phòng.

Naôê nhìn theo cái bóng dáng còm cõi, bé nhỏ của bà cụ, rồi quay về phía Nôrikô.

- Kôbasi không nói với bà cụ là ông già không còn hy vọng gì à?

- Không, hình như ông ta không nói thẳng.

- Như thế không được. Kết quả chẩn đoán phải nói lại cho vợ bệnh nhân biết.

- Chắc ông ta chưa dám nói thôi. Hai ông bà cụ khôn khổ như vậy...

- Thế thì sao? Bệnh tật là bệnh tật.

- Hai ông bà không có con, cứ thế cui cút sống với nhau đến khi già. Đôi khi nhìn bà cụ lằng xằng sẵn sóc chồng mà thương đến ứa nước mắt.

- Tội nghiệp bà cụ thật...

- Đêm đêm bà cụ lên giường nằm sát cạnh chồng. - hai người gầy gò bé bỏng trông như hai đứa con nít.

- Các bệnh nhân khác không nói gì à?

- Nói gì bây giờ? Thì cũng có người thấy lạ lạ, nhưng không hề khó chịu. Ở trong phòng chung này họ đều quan tâm tới nhau cả.

- Nói chung bà cụ cừ thật, cư xử rất hay.

Nôrikô thở dài.

- Chẳng lẽ họ không có họ hàng thân thuộc thật sao? Không có lần nào thấy ai đến thăm cả.

- Thế cũng hay. Đỡ rắc rối về chuyện trợ cấp. Tiền bạc không có, họ hàng cũng không: thế là không còn vấn đề gì nữa.

- Nhưng đối với họ thì sao? - Nôrikô ngờ vực.

- Thì cô cứ nghĩ mà xem: nếu ông già cứ phải tính xem tiền trợ cấp đủ được đến đâu và phải bù thêm bao nhiêu tiền mặt nữa thì ông sẽ khổ vô cùng.

- Cũng đúng... đến khi ông cụ chết bà ấy sẽ khổ sở lắm nhỉ?

- Biết làm thế nào được?

- Họ ăn ở với nhau thuận thảo như vậy... Cũng khó nói thật với họ.

- Người thân nhất định phải biết trước mới được.

- Nhưng biết trước như vậy cũng khủng khiếp quá.

- Dù sao thì cái chết vẫn là một cái gì khủng khiếp. Có phải không Tômôkô?

Lúc bấy giờ Tômôkô Kawaai đang ngồi cạnh Nôrikô, cô quần gạc làm tấm bông. Cô thở dài:

- Nếu phải chết thì chi bằng cùng chết với người yêu.

- Tự tử tay đôi à?

- Ồ, dĩ nhiên là lãng mạn. Nhưng chứng kiến cái chết của một người thân chắc chắn là khủng khiếp.

Tômôkô bỏ tấm gạc sang một bên và ngược mắt lên. Cô mới hai mươi tuổi, khuôn mặt tròn trĩnh sáng ngời tuổi trẻ.

- Như hai ông bà già kia - hai người thật như một... Sống với nhau như cùng chung một hơi thở, tuyệt thật!

- Nhưng chết thì vẫn phải mỗi người một đàng. - Nôrikô đáp.
- Rồi cũng phải có người chết trước.

- Nghĩ đến chuyện ấy thật ghê rợn! - Tômôkô rùng mình.

Naôê không tham dự vào câu chuyện. Nghe đến đây ông đột nhiên đứng dậy, rồi hai tay đút vào túi áo blouse, ông bước ra hành lang.

Ngày mùng mười tháng mười hai, tức bốn ngày sau khi xảy ra cái "sự cố" đêm ấy, Đzyunkô Hanadzô ra viện.

Sêkiguchi quả quyết với mọi người rằng Hanadzô đã bị buộc phải rời bệnh viện sau một cuộc nói chuyện không lấy gì làm thân thiện với bác sĩ trưởng: trước đó chính bà ta đã báo cáo sự việc đã xảy ra với bác sĩ trưởng. Tuy vậy không có ai tin lấy một chữ nào trong những lời bà nói.

Bà y tá trưởng quả nhiên đã không bỏ lỡ cơ hội báo cáo với bác sĩ trưởng, nhưng ông này, như ta có thể đoán trước, đã bỏ ngoài tai tất cả những điều bà ta nói. Ngày ra viện - mùng mười tháng mười hai - đã được ấn định từ trước.

- Khó lòng một con người hám lợi như bác sĩ trưởng lại có thể đuổi một bệnh nhân giàu có như vậy. Mà lại chỉ vì một chuyện không đâu như thế. Cô ta đã mời một anh bạn trai đến chơi: như thế thì có cái quái gì mà làm to chuyện! - Các nữ y tá kháo nhau như vậy.

Tuy nhiên sau buổi nói chuyện với bà y tá trưởng, ông bác sĩ trưởng cũng cho mời Naôê đến gặp.

- Có đúng thế không? Những chuyện bà y tá trưởng kể ấy mà?

- Tôi không biết, - Naôê nhún vai, - đêm ấy tôi không có mặt ở bệnh viện. Nhưng bác sĩ trực khẳng định rằng những chuyện ấy là có thực.

- Gớm cái cô bé!... Thế mới là khí phách đàn bà... Còn cái anh kia là ai thế? Kendzi Tanimôtô à? Cái anh ca sĩ ấy à?

- Nghe nói chính anh ta.

- Chắc hai người đã dính với nhau từ lâu rồi.

- Không biết.

- Ừ... - Yutarô cười. - Bà y tá trưởng cứ lồng lên. Bà ấy bảo phải đuổi cô ta ra khỏi bệnh viện, để làm gương cho kẻ khác. - Tôi thì tôi cho rằng không việc gì phải nghiêm khắc đến thế, hả?

- Dù sao thì câu chuyện này cũng không hề có ảnh hưởng gì đến sức khỏe của cô ta. Hoặc ít nhất cô ta cũng cảm thấy như thế.

- À-à... Thôi được rồi. - Ngay từ đầu Yutarô đã không hề có ý muốn làm to chuyện. - Thế thì thế này: ta hãy nói rằng bác sĩ trưởng đã mắng cô ta một trận.

- Tôi hiểu.

- Thế còn... thân hình của cô ta chắc đẹp lắm nhỉ... - Bác sĩ trưởng đột nhiên đổi đề tài và nhìn Naôê có ý chờ đợi. - Nước da trắng..

- Tái thì đúng hơn.

- Thế à?... - Yutarô mơ mộng nhìn lên trần. - Da tái và mịn...

- Không, da cô ta chẳng ra gì.
- Có thể là vì mệt? Cô ấy làm việc nhiều lắm.
- Tôi không nghĩ như thế. Có lẽ vì ma túy thì đúng hơn.
- Ô, thế à?! Tại sao anh lại kết luận như vậy?
- Có vết tiêm ở hai cánh tay, mà da thì khô.
- Ra thế-ế-ế đấy... - Yutarô day giọng. - Nhưng để làm gì? Sao cô ta lại cần đến ma túy?
- Theo tôi, chủ yếu là để hưởng lạc.
- Nghe nói tiêm như thế thích lắm phải không?
- Tôi không biết. Chắc thế, - Naôê đáp xẵng.

Yutarô hạ giọng nói khẽ:

- Tôi nghe nói đó là một món thuốc dùng cho đàn ông rất tốt...
- Vâng. Trong tình trạng quá mệt mỏi về thể chất thì nó có tác dụng kích thích.

Yutarô đang khá bận tâm với những phen thất bại của mình với Mayumi. Tán tỉnh thì còn đủ sức, nhưng hể đi đến cái việc chủ yếu thì...

- Tôi vẫn không hiểu. - Ông ta xoay xoay cái đầu. - tại sao một cô gái ngây thơ kiêu diễm như vậy lại cần đến ma túy?
- Cô ta chỉ có vẻ ngây thơ trên sân khấu mà thôi.
- Ờ-ờ... cứ nhìn trên ti-vi thì đúng là một người khác hẳn!
- Bao giờ chả thế: bên ngoài là một đàng, bên trong là một nẻo.

Yutarô sượng sùng nháy nháy cặp mắt: ông ta sợ rằng Naôê nói như vậy là có ý ám chỉ mối liên hệ của ông với Mayumi. Nhưng ông chỉ thấy Naôê trầm ngâm mân mê cái chén trà trên tay.

- Thế anh chưa nói gì với cô ta chứ?

- Chưa, vả lại có phải tôi bắt gặp cô ta trong cái vụ ấy đâu. Mà không có chứng cứ gì thì nói sao được...

- Như tôi đây, thử nhào vô xem sao có được không nhỉ - Yutarô thở dài.

- Theo tôi thì không. Dĩ nhiên, nếu ông đang chuẩn bị chết thì đó lại là chuyện khác.

- Ô không, hiện nay thì xem chừng tôi chưa muốn chết. - Yutarô cười xoà.

Gương mặt Naôê vẫn kín như bưng.

Ngày ra viện, Naôê ghé vào phòng Đzyunkô. Trong phòng đã thấy ông chủ tịch công ty truyền hình, ông bầu và người lái xe ngồi sẵn đấy.

- Xin các vị làm ơn sang phòng bên một chút, - Naôê yêu cầu.

Trên cơ thể của Đzyunkô mọi thứ đã gần như bình thường, cho nên cuộc khám nghiệm kết thúc rất nhanh.

Vừa mặc xong áo quần, Đzyunkô đã hỏi:

- Bao giờ tôi phải đến khám lại?

- Tuần sau. Rồi sau đó cứ mỗi tháng lại đến một lần.

- Nếu có thể, cho tôi đến vào buổi tối thì tiện hơn...

- Có thể được, nhưng chỉ vào những phiên trực của tôi.

- Bây giờ đã có thể biết tiên sinh trực vào những tối nào chưa?

Nôrikô, không che giấu nổi bất bình, quay sang phía Naôê.

- Nhưng như thế không đúng qui chế!

- Cái gì không đúng qui chế? - Naôê không hiểu.

- Các bệnh nhân ngoại trú đều phải đến khám ban ngày.

- Ta có thể coi đây là một ngoại lệ, - Naôê nói. Đoạn rút chiếc khăn mặt lên cái khay của Nôrikô, ông đi ra phía cửa.

- Khoan đã! Tiên sinh! - Đzyunkô gọi giật.

Naôê quay lại.

- Tiên sinh ạ, thế có thể cho phép tôi thỉnh thoảng đến nằm viện, chẳng hạn mỗi tháng một lần, được không ạ? Đôi khi cũng muốn nghỉ ngơi chút ít...

- Xin mời.

- Và tiên sinh sẽ cho giấy nhập viện chứ?

- Tôi sẽ cho.

- Dù tôi không ốm cũng cho chứ?

- Tôi đã nói rồi.

- Thế thì cảm ơn tiên sinh quá.

Đzyunkô mừng rỡ mỉm cười.

- Tiên sinh ạ, xin hỏi tiên sinh thích cái gì nhất? Ấy, ví dụ như trong các thức ăn uống ấy?

- Cái gì? À, có lẽ không riêng một thứ gì...

- Thế thì khi nào ta cùng đi tiệm đi. Tôi sẽ chiêu đãi. Tôi biết là bác sĩ rất bận, mà tôi cũng bận chả kém gì đâu... Nhưng tôi rất muốn trả ơn tiên sinh.

- Điều đó hoàn toàn không cần thiết.

- Ô kìa, tiên sinh! Tôi chịu ơn tiên sinh nhiều quá mà!

- Ông bầu của cô đã dứt lốt cho tôi rồi.

- Không không, đó là quà của hãng, có dính dáng gì đến tôi đâu. Chúng ta nhất định phải ngồi với nhau ở một nơi nào đó để nói chuyện. - Trong giọng nói của Đzyunkô điểm những âm thanh lảng lơ. - Bác sĩ làm ơn đi, cho tôi một buổi tối.

- Bác sĩ rất bận. Hơn nữa bị trĩ như cô mà uống rượu là rất có hại, - Nôrikô nhận xét một cách lạnh lùng.

- Thế à? Thế còn bia gừng thì sao? Hay là nước quả? Được chứ?

- Tiên sinh, - Nôrikô nắm lấy khuỷu tay Naôê, - họ đang đợi ngoài kia.

- Bác sĩ đừng quên đây nhé! - Đzyunkô đá lông nheo với Naôê.

Một lát sau, Đzyunkô trong chiếc quần ống hẹp và chiếc áo măng-tô nhẹ màu đỏ nhanh nhẹn bước ra khỏi bệnh viện, ngồi lên xe hơi và phóng đi.

CHƯƠNG XIII

Mayumi không thể tin rằng những điều đã xảy ra tối hôm ấy là có thật. Cô cứ có cảm giác như thể đó chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng những giấc mộng thì với thời gian thường mờ nhạt dần rồi bị quên lãng, chứ buổi tối hôm ấy thì Mayumi nhớ cặn kẽ đến từng chi tiết nhỏ nhặt nhất. Cõi thực và mê sảng pha lẫn vào nhau trong tâm trí cô, và rốt cục cô chẳng còn hiểu gì nữa. Chỉ có một điều duy nhất rõ ràng: với Naôê đã xảy ra một cái gì không ổn.

Naôê, con người kiêu ngạo, lạnh lùng... Người thầy thuốc điềm đạm... Xưa nay Mayumi vẫn có cảm giác là cái vẻ điềm đạm, lạnh lùng ấy che giấu một cái gì khác hẳn - sự cô đơn. Một sự cô đơn đáng cay, không lối thoát. Một nỗi buồn tuyệt vọng cần được thông cảm, thương xót. Đối với một người bàng quan, có thể tưởng đâu đó là sự cao ngạo. Rất có thể chính nỗi cô đơn da diết ấy đã thu hút Mayumi.

Nhưng cái buổi tối khủng khiếp ấy... chẳng lẽ con người ấy lại chính là bác sĩ Naôê cao ngạo? Một gương mặt đờ đẫn không còn chút ý chí, một cái nhìn không có linh hồn, một thân thể rũ rượi. "Hay là mũi tiêm đã có tác dụng như vậy? - Mayumi trầm nghĩ trong khi nhớ lại cái ống tiêm rỗng lăn trên bàn. - Ông ta tiêm thuốc gì vào mình vậy? Chỉ vài giờ thôi mà có thể làm cho con người đến nông nỗi ấy sao?"

Song Mayumi không hề nói với ai nửa lời. Vả lại một chuyện như vậy thì còn có thể kể cho ai nghe? - Các bạn gái sẽ cười cho. Còn Yutarô - lẽ nào lại đem chuyện ấy chia sẻ với Yutarô!

Trước mắt cô không lúc nào mờ hẳn hình ảnh Naôê đang quì sụp xuống và van nài: "Đừng đi". Cô càng cố giãy ra dữ dội bao

nhiều thì Naôê càng ôm chân cô chặt bấy nhiêu. Thân hết tàn lực cuối cùng cô mới vùng ra được.

Naôê nằm sấp trên giường, đầu buông thông xuống. Ông ta cứ thế mà thiếp đi, không còn đủ sức cự động nữa.

Đợi chừng hai mươi phút, cô mặc áo quần, chải lại mái tóc và chuẩn bị đi ra. Đứng ở cửa cô khe khẽ gọi Naôê, nhưng không thấy trả lời. Lúc bấy giờ MaYumi quay trở lại lấy chăn đắp lên người Naôê và ra khỏi phòng.

Nỗi thất vọng và tức tối giày vò cô.

"Vậy thì cái gì đã xảy ra?" - Mayumi tự hỏi - Có lẽ ông ta không dám chiếm đoạt mình vì mình là tình nhân của Yutarô chăng? Ông ta sợ vượt qua giới hạn chăng?"

Trong một thời gian nào đó ý nghĩ này an ủi Mayumi, nhưng rồi sự ngờ vực lại trở dậy mạnh hơn trước. Có lẽ ông ta điên chăng?

Trước đây cô có cảm giác là mình hiểu Naôê. Nhưng bây giờ thì ông ta đã trở thành một cái gì hoàn toàn bí ẩn.

Yutarô đến thăm Mayumi mỗi tuần hai ba lần - thường là cách nhau một ngày, nhưng cũng có khi cách mấy ngày liền.

Thoát ra khỏi cái vòng kiểm soát của đôi mắt đầy cảnh giác của bà Ritsukô tuyệt nhiên không phải là đơn giản; luôn luôn phải vất óc tìm ra những lý do khác nhau - khi thì đi họp, khi thì có cuộc gặp gỡ vì công việc kinh doanh.

Nhưng từ buổi tối hôm ấy, mấy ngày liền đã qua mà Yutarô vẫn chưa thấy đến và nói chung Mayumi cũng lấy làm mừng; cô chưa kịp hoàn hồn, mà lương tâm cô cũng không được trong sạch.

Nhưng đến cuối tuần Mayumi bắt đầu lo lắng. Thường thường sự vắng mặt của Yutarô dù có kéo dài một chút, cũng không làm cho cô sốt ruột, nhất là khi cô đã nhận được tiền của ông ta đưa, nhưng bây giờ Mayumi đứng ngồi không yên.

"Nhờ ông ấy biết được điều gì?" - ý nghĩ này luôn luôn ám ảnh cô, và cứ mỗi lần cái chữ "nhờ" này hiện lên, cô lại thấy hoảng

sợ. Đơn giản hơn cả là hỏi thẳng Naôê; vì nếu có ai biết được điều gì thì chỉ có thể là do Naôê nói ra, chứ Mayumi thì vẫn câm như hến. Nhưng cô không sao có thể đánh bạo đến gặp Naôê được. Cô sợ lắm. Cô sợ Naôê. Cái cảm giác như thể bị hút vào một luồng nước xoáy huyền bí không rời cô một khoảnh khắc nào.

Cuối cùng Mayumi không chịu được nữa. Sau khi đã nghĩ đi nghĩ lại thật kỹ, cô quyết định gọi điện cho Yutarô. Gọi điện về nhà thì không được, vì người cầm ống máy lên có thể là Ritsukô, cho nên Mayumi gọi đến bệnh viện vào buổi sáng, lúc mà có nhiều khả năng nhất là ông ta đang có mặt ở đây.

Người cầm ống máy lên là cô thư ký.

- Tôi ở hãng dược phẩm "Đaikyô". Xin cô làm ơn mời ngài Ghyôđa ra máy.

Nói chung Mayumi cố tránh gọi điện thoại, nhưng đôi khi - mỗi tháng độ hai ba lần - cô vẫn phải liên hệ với Yutarô, và để khỏi gây ngờ vực, Mayumi tự xưng là người của hãng "Đaikyô". Tuy bệnh viện cũng không phải là nhỏ lắm, nhưng nhân viên cũng không nhiều, mà đa số lại là phụ nữ, vốn là những sinh vật nói nhiều. Và nếu có ai tình cờ biết được "mối tình" của bác sĩ trưởng thì thế nào cũng sẽ có những người "tình nguyện" lập tức báo lại cho ma đăm Ritsukô.

Trên thực tế không hề có một cái hãng nào tên là "Đaikyô", nhưng tên này nghe hoàn toàn tự nhiên đối với một hãng thuốc. Nếu Ritsukô thấy có điều gì khả nghi thì Yutarô có thể nói là bà đã nghe nhầm. Nhưng cho đến nay thì mọi việc vẫn êm xuôi và cái hãng "Đaikyô" kia vẫn làm ăn "phát đạt". Cứ ba tháng Yutarô lại nghĩ ra một cái tên hãng mới và ghi vào sổ điện thoại của Mayumi. Đôi khi Mayumi quên khuấy đi và đứng ra đại diện cho một cái "hãng" đã thôi "hoạt động" cách đây nửa năm. Tuy vậy cái mưu này vẫn trót lọt. Bà Ritsukô không hề hay biết gì.

- Cô nói sao ạ? Hãng "Đaikyô" ạ? - Cô thư ký hỏi lại hai lần rồi cảm sang đây nói của bác sĩ trưởng, Yutarô đang ngồi ở phòng làm việc.

- Tôi nghe đây, - cái giọng hơi khàn của ông ta trả lời. Ông ta thừa biết rằng đó là Mayumi nhưng không hiểu tại sao ông ta vẫn trả lời một cách dè dặt và ngắn gọn.

- Papa, có việc gì thế?

- Việc gì là thế nào ạ?

- Lâu không thấy papa đến. Em hơn lo không biết có chuyện gì xảy ra không. Cho nên mới gọi điện hỏi thử.

- À-à...Cám ơn.

"Có lẽ bà Ritsukô đang ở trong phòng hay sao ấy, ông ta nói kiểu gì nghe kỳ quá..."

- Bao giờ papa đến?

- Hôm nay thì rất tiếc là không được. Vậy xin hẹn đến...ờ-ờ cứ cho là ngày mai hay là ngày kia.

- Hôm nay không được à?

- Vâng, chúng tôi sẽ hết sức cố gắng.

Mayumi tưởng tượng thấy Yutarô vừa nói câu này vừa lễ phép cúi đầu, và cười phá lên.

- Nay papa nên nhớ rằng hễ không đến là em sẽ tìm ngay người khác đấy! - Cô nói.

- Dạ không ạ, quý hãng không phải lo về vấn đề này.

- Ô kia, papa nói làm nhảm cái gì thế?! - Mayumi cười như nắc nẻ và bỏ ống máy xuống.

Yutarô đến Mayumi vào ngày hôm sau như đã hẹn.

Chưa kịp vào phòng ông đã ôm chầm lấy cô, rồi làm cho cô người chới chới dính đầy nước miếng nhưng lại thất bại ê chề một lần nữa.

- Bận bịu suốt, - ông ta tự bào chữa - mệt quá...

Trong khi đó Mayumi nhớ lại buổi tối ở nhà Naôê, và lại thấy bứt rứt khó chịu.

- Thôi anh đi nhe. - Yutarô nhìn đồng hồ nói, đoạn hấp tấp mặc áo quần.

- Đã đi rồi à? - Mayumi làm ra một bộ mặt bất mãn. - Thế em thì sao đây?

- Ở bệnh viện sắp có kiểm kê, ai nấy bận lút đầu lút cổ...

- Kiểm kê gì vậy?

- Ủy ban kiểm soát việc sử dụng ma túy. Nghe nói họ sẽ làm rất nghiêm ngặt.

- Trong bệnh viện mà cũng phải kiểm kê à?

- Chứ sao? Kiểm quá đi chứ! Mà đây lại là chuyện ma túy nữa thì dĩ nhiên là tuyệt đối...

- Ra thế à? - Mayumi lúc bấy giờ đang ngồi trên cái đệm trước tấm gương, trong khoảnh khắc quên hẳn đầu tóc của mình.

- Vả lại người ta vừa phát hiện ở bệnh viện anh có người dùng ma túy.

- Ai?

- Thì cái cô Đzyunkô Hanadzyô ấy!

- Thật à?! - Mayumi thấy nhẹ hẫng người. Không hiểu tại sao cô cứ chờ đợi nghe một cái tên khác.

- Ít ra là Naôê thấy như vậy.

- Bác sĩ Naôê à?

- Ông ấy nói là xem da thì biết. Lại có cả vết tiêm nữa...

- Sao, như thế là đủ để kết luận rằng đương sự là người nghiện ma túy?

- Không, dĩ nhiên là chưa đủ. Nhưng ở đây trực giác không phải là không quan trọng. Một khi Naôê đã nghĩ như vậy thì chắc phải đúng.

Mayumi kinh ngạc quá. Nữ ca sĩ Hanadzyô nghiện ma túy! Nhưng có một điều còn làm cho cô ngạc nhiên hơn nhiều là chính

Naôê đã quan tâm đến điều đó. Giữa những sự kiện này phải chăng có một mối dây liên hệ?

- Thế bây giờ cô ấy ra sao?

- Ra viện rồi.

- Không, là nói chuyện ma túy ấy.

- Ai mà biết được? Vả lại cũng chưa có bằng chứng đích xác, chẳng qua Naôê phỏng đoán là cô ấy có chích, thế thôi. - Yutarô xoay cái cổ ngắn, nắn lại cái ca-vát. Chà, thanh niên bây giờ... Không còn tài nào hiểu được họ nữa.

- Papa không định ám chỉ luôn cả em nữa đấy chứ?

- Sao em nói thế. - Yutarô đến cạnh Mayumi và cũng soi mình trong gương.

- Bác sĩ Naôê ra sao?

- Vẫn thế... Mà sao? Em muốn thưa ông ta đấy à?

- Lại còn thế nữa! Mayumi phì cười. - Ông ta là người căm ghét phụ nữ kia mà.

- Em lấy ở đâu ra thế?

- Papa còn ngờ vực? Đấy cứ xem bao nhiêu cô y tá trong bệnh viện lượn lờ xung quanh ông ta, mà ông ta cũng chẳng thèm nhìn nữa.

- Ừ... đàn bà cứ bầu quanh ông ta, - Yutarô im lặng một lúc rồi miễn cưỡng tán đồng.

- À, papa này, thế còn cô con gái papa ra sao rồi? - Trông Mayumi như thể một con quỷ nhập vào.

- Mikikô ấy à?

- Đã yên chưa?

- Hình như yên rồi.

- Thế papa có biết tối hôm ấy cô bé ở đâu không? - Mayumi nheo nheo đôi mắt một cách bồn chồn.

- Ở đâu đâu? Ở nhà một cô bạn gái.

- Bạn gái... Bạn gái nào?
- Bạn học từ hồi còn ở trường đại học.
- Hừm... Thế papa không thử xác minh thêm xem sao à?
- Để làm gì? Chính nó bảo mà.
- Chà!
- Thế thì việc gì đến em? Yutarô phản công. - Có cái gì đặc biệt lắm đâu?
- Ừ thì thôi, không có gì... - Mayumi rời tấm gương ra nằm ở đi-văng.
- Em có quen với Mikikô à?
- Không, không quen.
- Thế tại sao em lại bận tâm nhiều đến nó như vậy?
- Một cô dâu mà bỏ lễ xem mắt trốn đi: chuyện đó không thú vị hay sao? Chết cười...
- Ai cười, ai khóc... - Yutarô mặc áo vét tông - Thôi anh đi.
- Khoan đã - Mayumi nhồm dậy. - Hay có lẽ cô ta yêu Naôê?
- Em nói có suy xét đấy chứ? - Yutarô đứng lại bên ngưỡng cửa và ngạc nhiên nhìn Mayumi. - Mikikô ấy à? Nó yêu Naôê à?
- Thì sao, điều đó không thể có được hay sao?
- Em có bằng chứng gì không?
- Không. Chẳng qua em chợt nghĩ ra như vậy.
- Bây giờ thì Yutarô lại không thể yên tâm ra đi được nữa. Ông quay lại và ngồi xuống đi-văng bên cạnh Mayumi.
- Bác sĩ Naôê đã ba mươi bảy tuổi rồi, - ông nói.
- Nhưng con gái lại hay thích đàn ông tuổi đó.
- Con Mikikô đã có lần nào nói chuyện với ông ta đâu.
- Papa có chắc không? - Mayumi cười nhạt.
- Em có biết một chuyện gì à? Thế thì nói toạc ra đi.!

- Em không biết gì hết. Nhưng nhớ ra hai người có gặp nhau thì sao? Một cách vụng trộm ấy.

- Vớ vẩn! Naôê có bồ rồi.

- Ai thế?

- Cô y tá Nôrikô Simura.

- Thế tức là vẫn có đấy... - trước đây Mayumi cũng đoán rằng Naôê tất phải có một cô nào đấy, nhưng bây giờ, khi nghe Yutarô nó ra điều đó, cô bỗng dưng thấy hoang mang. - Nhưng như thế thì có sao? - Cô khinh bỉ phì cười. - Dù ông ta có hai hay ba cô thì em cũng chẳng lấy làm lạ. Naôê kia mà! - Mayumi mạnh dạn lên, tuy lòng cô thấy buồn rười rượi.

- Hôm nay em ăn nói lạ quá. Nghe mà phát điên lên được.

- Papa ạ, dĩ nhiên đây là việc của papa, - Mayumi nói với một giọng đầy ảm ý, - nhưng em cũng khuyên papa là đừng chân chửi với những buổi xem mắt.

- Cái này thì em có thể yên tâm, sắp tới anh sẽ thu xếp ổn thoả ngay.

- Cũng với chàng rể ấy à?

- Phải, vừa rồi phải xin lỗi anh ta. Nói rằng cô dâu bị kẹt vì có tai nạn.

- Chà papa chịu khó thật!

- Chỉ có một đứa con gái thì phải lo chứ.

- Dĩ nhiên là phải! - Mayumi an ủi Yutarô với tất cả sự tinh quái mà cô có thể có được, rồi nói thêm: - papa hạnh phúc thật đấy.

- Anh ấy à? Hạnh phúc à?

- "Và chỉ mình người cha được hưởng thật thái bình trong sự bất trí..." - Mayumi ngâm nga với một giọng diễn cảm.

- Em muốn nói gì thế?

- Thôi được rồi, được rồi, đã về thì về đi.

Lời lẽ của Mayumi đã làm cho Yutarô rất khó chịu, nhưng bà Ritsukô đang đợi ở nhà, và ông không được quên điều đó. Khi ra đi ông có nói là đến Hội lương y; bây giờ đã sắp năm giờ, mà đến sáu giờ thì hai ông bà đã định sẽ đến nhà Hirayama đánh mặt chược.

- Thế anh đi nhé?

- Đi đi, đi đi. - Mayumi cũng chẳng thèm quay đầu về phía Yutarô nữa.

Yutarô đã đi rồi, mà hồi lâu Mayumi vẫn chưa bình tâm lại được. Còn phải nói: Yutarô chẳng cho cô biết được thêm chút gì, hơn nữa trong đầu óc ông bây giờ chỉ nghĩ đến buổi xem mắt của Mikikô: Naôê đang có một cô Nôrikô Simura nào đấy... Thế là mọi thứ cứ rối tung cả lên...

Nỗi căm uất đang bị dồn nén của Mayumi bỗng tìm được một lối thoát bất ngờ: "Hay là ta đi gặp cái con Mikikô ấy và cho nó một trận?" Suy nghĩ một lát, Mayumi thấy cái ý này không đến nỗi phi lý quá, mà lại hứa hẹn một cái gì có phần thú vị. "Mày tưởng mày là con gái một ông bác sĩ trưởng thì bao nhiêu hạnh phúc đều thuộc phần mày hết sao? Đừng hòng!" Bây giờ thì Mayumi không còn dừng lại được nữa.

Lúc bây giờ mới năm giờ chiều, đến lúc phải đi làm việc hầy còn thừa chán thời gian. Sau khi hút một điếu thuốc lá và nhấp ít Brandy, Mayumi giở cuốn sổ điện thoại và nhắc ống máy. Số điện thoại của Yutarô Ghyôđa được ghi không phải dưới chữ G, mà dưới chữ P - tức papa.

Sau mấy tiếng tuýt dài, trong máy có tiếng một người đàn bà có tuổi. Mayumi phát hoảng, sợ rằng chính bà Ritsukô cầm máy, và trong một khoảnh khắc còn lặng người đi nữa là khác, nhưng ngay lập tức cô lại nhớ rằng bà vợ Yutarô có một giọng nói cao, vang lanh lảnh. Có lẽ người nhắc máy là một bà hầu phòng.

- Xin lỗi, tiểu thư Mikikô có nhà không ạ?

- Xin chờ cho một phút.

Người ta cũng chẳng hỏi xem ai đã gọi điện. Chắc là vì người đó không phải là một người đàn ông.

- Tôi nghe đây, - một giọng trẻ trung và rất trong nói.

- Mikikô-san đây ạ?

- Vâng.

- Tôi tên là Uêgusa. Tôi muốn được gặp mặt tiểu thư.

- Uêgusa? - Trogn giọng nói của Mikikô lộ rõ ý ngạc nhiên. - Xin lỗi, nhưng bà là ai?

- M-m-m... Biết nói với tiểu thư thế nào đây... Nói chung, tôi cần kể cho tiểu thư nghe một điều.

- Điều gì ạ?

- Việc này có liên quan đến bác sĩ Naôê.

- Naôê ư?!

Mayumi cảm thấy Mikikô giật mình.

- Cô đừng sợ, không có việc gì xảy ra đâu. Chẳng qua tôi có hơi quen ông ấy... - Mayumi nói giọng ôn tồn hơn.

- Nhưng tôi thì có liên quan gì?

- Tôi có nghe được một vài điều... Nhưng xin cô đừng sợ, tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi. Ta có thể gặp nhau hôm nay được không? Chẳng hạn vào lúc... hay ngay bây giờ cũng được.

Sau một quãng lặng im Mikikô nói thì thào:

- Được.

- Vậy thì sáu giờ ở Sibuya nhé? - Và Mayumi nói tên một hiệu cà-phê nhỏ rất ấm cúng.

- Nhưng... Tôi chưa bao giờ biết được mặt bà.

- À vâng!

Mayumi quên khuấy đi rằng chính cô cũng không biết mặt Mikikô.

- Tôi sẽ mặc măng-tô màu tím, tay cầm một tờ nhật báo phụ nữ, - Mayumi nói.

- Còn tôi... sẽ mặc áo măng-tô trắng.

- Tạm biệt, - Mayumi đặt ống máy xuống và bỗng thấy xấu hổ ghê gớm.

Mỗi lần đi làm, Mayumi ăn mặc rất nhũn nhặn. Chiếc áo mặc để phục vụ khách thì cô cầm theo. Ngày ở Tôkyô, nơi mà các đường phố khá đông những người phụ nữ ăn mặc sang trọng, một cách trang phục có vẻ khiêu khích như váy mini có nhiều đường viền cũng có phần quá lộ liễu. Mọi người sẽ thấy rõ ngay rằng đây là một cô gái bán bar đang vội vã đến nơi làm việc. Mayumi tuyệt nhiên không lấy làm ngượng về nghề nghiệp của mình, nhưng cô rất khó chịu với những cái nhìn quá thô lỗ của những người đàn ông qua đường.

Cô mặc chiếc áo măng-tô màu tím, cầm lấy tờ báo và cái hộp đựng chiếc áo dài mini. Vì không gọi được tắc-xi, cô đến chậm khoảng năm phút, nhưng điều đó cũng không làm cô phiền lòng cho lắm, - lúc nào và ở đâu cô cũng đến chậm.

Bước vào hiệu cà-phê, Mayumi trông thấy ngay bên cửa sổ một cô gái mặc đồ trắng. Cô ta đang trầm ngâm nhìn ra cửa sổ. Mikikô!

Mayumi rất ngạc nhiên khi thấy Mikikô, cô gái cùng tuổi với mình, trông lại trẻ măng như một cô bé mới lớn. Khi Mayumi đến gần, Mikikô ngược mắt lên và đứng dậy.

- Mikiko-san?

- Vâng.

- Còn tôi là Uêgusa.

Mikikô trông rất xanh xao, có lẽ vì trong hiệu cà-phê hơi tối.

- Cô thứ lỗi cho tôi đã làm phiền cô, - Mayumi nói. - Chắc tôi đã làm cho cô lo sợ.

- Có lẽ thế thật, - Mikikô gạt đầu, hai tay xếp lên đùi trong một cử chỉ trang nhã. Mái tóc đen nhánh và mềm như tơ, được rẽ đôi ra bằng một đường ngôi, óng ả chảy xuống hai vai. Bản thân Mayumi trông cũng rất trẻ, nhưng gương mặt đầy lo âu của Mikikô thì thật là non nớt như mặt trẻ con.

Một cô hầu bàn đến cạnh họ. Mayumi gọi trà có chanh. Hộp áo thì cô đặt trên một chiếc ghế bỏ không cạnh lối ra vào.

Tối nay Mayumi hoá trang không đậm lắm, thế mà vẫn nổi bật lên giữa đám phụ nữ ngồi xung quanh. Cô thường trang điểm và làm tóc ngay trước khi đi làm việc, trong một mỹ viện thời thượng cách quán cà-phê không xa. Trông Mayumi có thể đoán được nghề nghiệp của cô khá dễ dàng, cho nên Mikikô chăm chú quan sát người con gái lạ mặt thuộc một thế giới xa lạ đối với cô.

- Cô đừng sợ tôi, tôi sẽ không làm điều gì xấu đối với cô đâu.

Mikikô lại gật đầu.

- Có một lần tôi bị sái chân và người ta chở tôi đến bệnh viện Oriental...

- Ra thế. - Mikikô đến bây giờ mới hơi yên tâm một chút.

- Chính ở đây tôi đã làm quen với bác sĩ Naôê.

Về mối quan hệ với Yutarô thì Mayumi không dám nói. Miệng không mở ra được. Vả lại nói chuyện ấy cũng chỉ làm cho Mikikô thêm ngờ vực mà thôi.

- Thế cô định nói gì với tôi về bác sĩ Naôê?

- À, thật ra cũng không có gì... Tuy... Nếu cô yêu ông ta thì cô nên nghe lời khuyên của tôi.

Mikikô nhìn Mayumi chờ đợi, nhưng Mayumi không vội nói tiếp. Cô thông thả khuấy đường trong chén, nhấp một ngụm trà rồi sau đó mới nói:

- Nhưng tôi muốn biết: cô yêu Naôê phải không?

Mikikô sụp mắt xuống. Hai hàng mi dài (mi thật cơ chứ! - Mayumi bất giác nhận xét) hắt bóng xuống đôi má xanh xao.

- Cô không việc gì phải e dè như vậy.

- Nhưng...

- Thôi không cần nói tôi cũng biết rồi. Cô có yêu.

- Nhưng tại sao cô lại...

- Cô yêu thì cứ yêu đi cho chóng lớn. Nhưng chỉ có điều là cô có biết rõ ông ta không? Chẳng hạn như cái việc ông ta có một cô bồ. Một nữ y tá ở bệnh viện nhà cô.

- Nôrikô Simura chứ gì?

Bây giờ đến lượt Mayumi há hốc mồm ra vì ngạc nhiên. Té ra cô con gái nhà lành này chẳng phải giản đơn đến thế.

- Vậy ra cô biết...

- Vâng, người ta nói với tôi.

- Nhưng chưa hết đâu. - Cái vố phủ đầu mà Mayumi đánh vào tâm lý Mikikô đã không có được cái hiệu quả dự tính, cho nên cô bắt đầu cuộc vây hãm: - Nghe nói ông ta... biết nói với cô thế nào nhỉ... có những cái rất kỳ quặc.

- Kỳ quặc à?

- Chính thế.

- Cụ thể là thế nào?

- Thậm chí nói ra cũng rất bất tiện... Chẳng hạn như thế này: ông ta cởi trần truồng ra và... ngồi uống cà-phê.

- Ai nói với cô như vậy?

- À... Có một người.

Mikikô lặng lẽ nhìn ra cửa sổ hồi lâu, rồi nói, giọng rần rỏi:

- Tôi không tin.

- Cô không muốn tin thì thôi, nhưng đó là sự thật một trăm phần trăm.

- Cô này, cô kể cho tôi nghe những chuyện ấy để làm gì?

- Tôi đã nói với cô rồi: tôi muốn tốt cho cô.

- Tôi không tin lấy một chữ nào trong những lời lẽ của cô. - Trên gương mặt Mikikô lộ rõ một ác cảm pha lẫn một cảm giác ghê tởm.

- Cô lì lảm - Mayumi cảm thấy mình đến ngạt thở vì căm ghét cô gái này, đang mê say Naôê đến mức quên cả bản thân. - Cô đã gần gũi ông ta chưa?

- Nếu có như thế thì sao? - Mikikô ngẩng cao đầu lên, vẻ thách thức.

- Như thế có nghĩa là có thật... - Giọng Mayumi nghe gần như âu yếm, nhưng trong tâm hồn cô đang dấy lên cả một trận bão. Dĩ nhiên rồi, rõ quá còn gì! Một tình yêu như thế không thể là một tình cảm thuần túy tinh thần. Thế mà đối với cô, Naôê rốt cục đã không muốn vượt qua giới hạn cuối cùng. Ông ta không dám, vì cô ta là nhân tình của bác sĩ trưởng chẳng? Không, điều đó vô lý quá. Với Mikikô thì đã có đủ hết. Ngủ với tình nhân của viện trưởng dĩ nhiên là nguy hiểm, nhưng ngủ với con gái ông ta thì còn liều lĩnh hơn không biết bao nhiêu mà kể!

Chẳng qua ông ta đã khinh thường cô vì một con nhãi ranh nào đây!... Một nỗi ô nhục như vậy, Mayumi không thể nào chịu đựng nổi.

- Tôi đã đến nhà Naôê, - cô nói qua kẽ răng.

- Thì đã sao?

- Tôi đã vào giường với ông ấy. - Mayumi không còn biết mình nói gì nữa. - Ông đã quì xuống trước mặt tôi, van xin tôi đừng bỏ ông ta...

Mikikô im lặng, lơ đãng nghe Mayumi.

- ... cho nên tôi biết rõ ông ta là người thế nào.

"Mình nói không phải sao? - Mayumi nghĩ. - Mình đã trông thấy ông ta trong những phút điên rồ." Nhưng bây giờ chính cô đang như một người điên.

- Có lẽ Naôê bây giờ quên cả nghĩ đến cô rồi, - Mayumi kết luận một cách hần học.

- Khó lòng có thể như vậy.

- Cô tự tin quá đấy!

- Chúng tôi đã hẹn gặp nhau ngày mai.

- Sao? - Lần này Mayumi không sao tự chủ ngay được. Đây là một vố khá đau. - Thế đấy à. Vừa hẹn gặp Naôê, vừa nhận lời làm lễ xem mắt?

- Lễ xem mắt ư? - Mikikô im lặng trong khoảnh khắc, nhưng trấn tĩnh được rất nhanh: - tôi chẳng tổ chức xem mắt xem mũi gì cả.

- Thì dĩ nhiên. Cô trốn các chàng rể để đi tìm Naôê.

- Không phải thế.

- Chính thế đấy.

- Không, không phải thế!

Hai người con gái đẹp, đang cãi nhau dữ dội về một điều gì không rõ, đã thu hút những cái nhìn tò mò của mấy người khách ngồi trong quán. Mayumi nhận thấy thế, nói khẽ lại:

- Nhân thể xin nói: tôi là tình nhân của bố cô.

- Tình nhân của ba tôi?!

Mayumi mỉm một nụ cười chói lọi và gật đầu trân trọng như một bà hoàng.

Thật chẳng khác nào một tiếng sét giữa trời quang. Mikikô cũng chẳng nhớ mình chia tay với Mayumi như thế nào. Cô chỉ hoàn hồn khi đã đến trạm Sibuya, đứng giữa dòng người dày đặc. Đôi chân đưa cô đến Dôghendzaka.

Xung quanh, cuộc sống đang sôi sục; một dòng vô tận những người đi làm về; bên trạm xe, một đám sinh viên đang hô khẩu hiệu, những người bán hàng mời khách qua đường vào mua. Và tất cả những tiếng ồn ào này làm át hết tiếng máy đều đều của xe cộ.

Mikikô không biết đi đâu, cô cứ bước về phía trước, đến đâu thì đến. Rồi cô chợt tha thiết mong đợi tách ra khỏi cái đám đông này, trốn khỏi tiếng ồn ào đang thấm vào mọi vật này, để còn lại một mình. Cô cứ đi, đi mãi, nhưng đám người qua lại xung quanh

không hề thừa bớt, thoát khỏi dòng người này cô lại bị cuốn vào dòng người khác.

Cuối cùng, đến một ngã tư cô mới gặp được một chiếc tắc-xi.

- Đi đâu? - Người lái xe hỏi.

Mikikô ngẫm nghĩ. Về nhà chẳng? Không đời nào. Đến nhà bạn cũng không xong. Miễn sao đừng trông thấy ai, đừng phải nói chuyện với ai, miễn sao còn lại một mình...

- Cứ đi thẳng.

- Tôi không hiểu. - Người lái xe làu bàu.

- Vậy thì đi Yôkôhama, - Mikikô khoát tay nói. Yôkôhama thì xa lắm, và cô sẽ có thì giờ suy nghĩ.

Mikikô đưa cả hai tay lên xốc lại cổ áo măng-tô, và nghiêng người nhìn ra cửa kính. Trên nền trời thảng chập tối tăm lấp lánh những dòng quảng cáo bằng đèn nê-ông sáng chói.

"Cô ấy là tình nhân của ba thật ư?" Mikikô hồi tưởng khuôn mặt tròn trĩnh, không thiếu phần duyên dáng và dễ thương của Mayumi. Có lẽ không thể gọi cô ta là đẹp, mặc dầu hình như chính những cô gái như vậy được đàn ông thích. Nhưng đối với Mikikô thì đó là bộ mặt của ác quỷ.

"Không, không thể tin một chuyện như vậy! Ba mà lại là tình nhân của người ấy?... Bằng chứng ở đâu? Thật ra không có lấy một sự kiện nào rõ ràng; hai người gặp nhau lúc nào, ở đâu... Hình như cái cô Uêgusa này làm việc trong một quán rượu đêm; chắc cô ta đã làm quen với ba ở đấy. Nói cho đúng ra, những quan hệ quen thuộc kiểu này đối với đàn ông là bình thường. Thành thử không có gì đặc biệt mà phải lo lắng nhiều..."

Nhưng cô ta nói mới quả quyết làm sao! "Tôi là tình nhân của cha cô..." Không, cô ấy biết rõ mình nói gì. Cô ấy biết cả tên mẹ, cả số điện thoại ở nhà, ngay cả kiểu xe hơi của ba, cô ấy cũng biết. Cái gì cô ta cũng biết, còn mình thì chẳng biết một chút gì cả. Thế ra suốt thời gian qua ba đã lừa gạt gia đình? Không thể như thế được! Tuy... Nhưng tại sao lại không thể? Những chuyện như

thế ở đời vẫn xảy ra luôn luôn, cứ xem sách hay xem ti-vi thì đủ biết.

Nhưng nếu cô ta quả thật là tình nhân của ba thì cô ta cần đến Naôê để làm gì? Cô ta đi đến nhà Naôê... Một người tình của ba thì lui tới nhà Naôê để làm gì? Lại đem tất cả những việc đó ra nói với mình nữa! Lạ thật; rất lạ...

Nhưng cái kỳ lạ không phải chỉ có thế. Chẳng lẽ Naôê lại đúng như người đàn bà này kể thật sao? Điều đó không thể nào tin được. Cô ta nói dối.

Đột nhiên Mikikkô nóng bừng cả người lên vì một điều phỏng đoán vụt hiện ra, thiêu đốt cô như một ngọn lửa: người đàn bà ấy yêu Naôê! Người đàn bà ấy nói chuyện với mình như với một kẻ tình địch! Chính vì thế mà tức tối, hằn học. Làm sao mình lại không nghĩ ngay ra được nhỉ? Sợ dĩ như vậy là vì ba. Sự dấn dáp của ba vào đây đã làm cho Mikikkô lạc hướng. Cô có cảm giác như có ai tát vào mặt mình... không, đánh vào giữa tim mình!

"Tình nhân của ba... yêu Naôê?..."

Mikikkô xóc cổ áo cao hơn nữa và nhìn ra cửa sổ xe hơi. Những chiếc xe đi ngược đường vẫn vút qua như trước, những dãy đèn nê-ông quảng cáo vẫn lạng lã rao hàng.

"Vậy tức là ba đã lâm vào cái tình cảnh ngu xuẩn của kẻ bị phụ tình..." Ở đây thì kẻ phản bội không phải là người vợ, mà là người tình. Nhưng đằng nào cũng thế thôi, bị cướp mất tình nhân cũng chẳng sung sướng gì hơn. Mà người cướp cô ta đi lại là...

Ánh phản chiếu của những ngọn đèn nê-ông làm cho bầu trời trông như đỏ rực lên. Nhưng từ phía trên, màn sương phủ lên bầu trời một lớp đêm đen sẫm. Vì lớp khói lơ lửng trên thành phố công nghiệp, trăng và sao đều không thấy đâu. Một vực thẳm không đáy. Mikikkô nhìn sau vào màu đen của bầu trời và chợt mừng tượng thấy gương mặt Naôê.

- Xin lỗi, chúng ta đã qua khu Ikêđzuri rồi à?

- Dĩ nhiên. Từ lâu rồi.

- Thế thì anh làm ơn quay lại.
- Quay lại ư?
- Tôi quên mất, tôi có việc ở đây. Anh quay xe cho.
- Thế cô không đi Yôkôhama nữa à?
- Không, anh thứ lỗi cho. Ta quay về Ikêđziri.
- Nhưng ở đây không có lối ngoặt, - người lái xe nhăn mặt.

Mikikô thấy gương. Quyết định này ngay đối với chính cô cũng rất đột ngột, tuy nó đã nảy mầm trong tâm trí cô ngay từ lúc đang nói chuyện với Mayumi. Cô đã hẹn gặp Naôê vào ngày mai. Nhưng bây giờ mà đợi thì không thể nào tưởng tượng được. Ý muốn gặp Naôê ngay lập tức, ngay phút này, là một khát vọng không thể nào trấn áp nổi.

Khi chiếc tắc-xi đưa Mikikô đến trước nhà Naôê thì đã quá tám giờ. Trong ngõ vắng toà nhà trắng nổi bật trên nền trời tối đen trông tựa hồ một toà lâu đài của truyện cổ tích.

Đi qua phòng đêm, Mikikô bước vào thang máy và bấm nút lên tầng thứ năm. Cô bấm chuông rồi dậm ra lúng túng, vì sợ nhớ lại một lần nữa là mình đã hẹn ngày mai. Nhưng cô vẫn bấm chuông thêm một lần thứ hai. Có tiếng ổ khoá lách cách, rồi cánh cửa mở ra.

Naôê mặc kimono mỏng màu xanh đang đứng trên ngưỡng cửa, hai tay khoanh trước ngực.

- Có việc gì vậy? - Ông ngạc nhiên.
- Bỗng dưng em thấy cần gặp... - Mặt Mikikô không còn lấy một giọt máu. - Anh có bận không?
- Không... Có lẽ... - Naôê bất giác đưa mắt nhìn vào phía trong căn hộ.
- Anh có khách à?
- Không.

Mikikô đợi Naôê mời mình vào. Nhưng Naôê bước ra hành lang rồi khép cửa lại, nói:

- Đến chín giờ có người đến gặp tôi. Chỉ còn lại ít thời gian, và nếu...

- Em sẽ đi ngay, Mikikô bỏ giày, cởi áo mang-tô đi vào phòng và ngồi xuống cạnh chiếc lò kôatsu.

- Vậy có việc gì? - Naôê hỏi bằng một giọng xa lạ và rót sakê vào cái ly đặt trước mặt mình.

- Số là... Hôm nay em gặp một người rất là kỳ lạ...

- Rồi sao?

- Em và người đó vừa chia tay nhau... - Mikikô chìa tay ra xin. - Tiên sinh rót cả cho em với.

- Nhưng em có uống rượu đâu?

- Hôm nay em sẽ uống.

- Em đợi một tí, anh lấy cốc.

- Không cần, em uống cốc của tiên sinh cũng được. - Mikikô nhấp mấy ngụm nhỏ. Chất rượu từ từ chảy xuống cổ họng, đem theo một cảm giác ấm áp dễ chịu; Mikikô lập tức thấy người nóng bừng lên, gian phòng bắt đầu nghiêng ngả trước mắt. Mikikô thở lại cho đều, rồi nói: - Em muốn hỏi tiên sinh một câu.

- Em hỏi đi.

- Nhưng anh phải nói thật. Được không?

Naôê với tay lấy điều thuốc lá, bắn khoả nhìn Mikikô rồi đánh diêm châm thuốc.

- Hôm nay em gặp một cô gái tên là Uêgusa.

Naôê im lặng.

- Anh biết cô ấy chứ?

- Biết.

- Cô ấy có kể cho em nghe một số chuyện: - Mikikô hấp tấp nuốt một ngụm sakê, - Cô ấy nói là cô đến đây. Có đúng thế không? Cô ấy lại còn nói... - Mikikô thấy khó nói quá, - rằng anh với cô ấy.

- Anh với cô ấy ra sao?

- Hửn anh cũng nhớ đấy. - Mikikô đã say thật sự. - Lúc ấy chỉ có hai người trong nhà chứ gì?

Naôê ngồi yên không nhúc nhích, mắt nhìn ra cửa sổ. Gương mặt ông xanh xao và căng thẳng. Sự im lặng của ông làm cho Mikikô chấy bùng lên.

- Được, thế thì em sẽ nói hết. Hai người cởi áo quần ra. Rồi... anh lê gối trước mặt cô ta, van cô ta đừng đi và... - Mikikô bỗng im bật. Cô chợt thấy thương hại mình. Phút ấy cô thấy khinh mình quá, nhưng không còn sức để dừng lại nữa. - Có đúng thế không.

Im lặng.

- Nhưng đó toàn là chuyện bịa đặt! - Cô quay về phía Naôê, lòng chứa chan hy vọng: - Kìa anh nói đi! Bịa đặt phải không? Cô ấy nói dối từ đầu đến cuối, phải không?

- Không.

- Không ư?! - Mikikô kinh hãi nhìn Naôê với đôi mắt mở rộng.

- Tất cả những điều cô ấy nói đều là sự thật thuần.

- Trời ơi... - Mikikô có cảm giác như mình rơi xuống một vực thẳm. - Thế tức là... tức là anh với cô ấy...

- Không. Theo tôi, giữa tôi và cô ấy không có gì cả.

- "Theo anh"? Anh lại còn là một thằng hèn nữa ư? Anh không dám nói thẳng à?

- Tôi... không nhớ rõ. Tôi không được tỉnh.

- Em không tin!

- Đó là việc của em.

- Anh... - Mikikô đứng phắt dậy. Cô khó nhọc trấn áp cái ý muốn tát vào mặt Naôê, - Thế anh có biết cô ấy là ai không?

- Có.

- Cô ấy chính là tình nhân của ba em, anh có biết không?

- Biết.

- Thế mà anh vẫn... - Mikikô không nói tiếp được nữa. Cô úp mặt lên tấp chần phủ trên lò và khóc nức lên. - Anh là một con quỉ, anh... anh... là một con quái vật! Anh sẽ bị thiêu trong lửa địa ngục... - Mikikô gục đầu lên hai cánh tay khóc nức nở.

Naôê nhìn Mikikô rồi xem đồng hồ. Tám giờ rưỡi.

- Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh điều này...

Naôê đứng dậy và đến ngồi bên cạnh Mikikô đang khóc rưng rức, rồi lặng lẽ ôm lấy thân hình mảnh dẻ của cô kéo vào lòng mình.

- Buông ra! Anh là người vô lương tâm. Anh buông ra!... - Mikikô vật vã như trong cơn mê sảng.

Naôê kiên trì tìm đôi môi Mikikô.

- Anh buông ra, tôi ghê tởm anh! - Mikikô nghiêng răng lại, cố vùng ra. Hai tay ôm Mikikô thật chắc, Naôê quan sát cô như thể tìm thấy một niềm khoái lạc trong cơn giận dữ điên cuồng của cô. Rồi đột nhiên nhăm đúng vào lúc Mikikô hở môi để thở, Naôê bịt miệng cô lại bằng một cái hôn.

Tỉnh dậy, Mikikô ngạc nhiên nhận thấy rằng nỗi căm hờn và giận dữ đã tan biến đi từ lúc nào không còn để lại một dấu vết chỉ còn lại cảm giác mỗi mọt và thanh thản. Nhấc đầu lên khỏi gối, cô nhìn kỹ Naôê một hồi lâu. Đôi vai gầy guộc dưới làn da căng... trên ngực lộ rõ mấy cái xương sườn... Cái cuống họng sắc cạnh... tất cả những cái đó đều thân thuộc đến nỗi Mikikô ứa nước mắt.

- Một, hai... - Cô đếm mấy cái xương sườn nổi rõ lên, - ba, bốn... - Mỗi tế bào của con người này bây giờ đều là của cô, đều tự phò thác vào đôi bàn tay mơn trớn của cô. - Năm, sáu...

Và đến đây tiếng chuông cửa bỗng vang lên lạnh lạnh. Mikikô sợ hãi co rúm người lại, nép sát vào ngực Naôê và nín thở. Bao nhiêu tâm lực đều dồn vào thính giác. Tiếng chuông ngừng một lát rồi lại tiếp tục vang.

Tắm thân trần truồng - tuyệt vời như một nghệ phẩm bằng pha lê được gọt giữa tinh vi, - đắp một tấm chăn kép mỏng. Mikikô run lên mặc dầu đã cố bình tĩnh.

Lại một hồi chuông. Cuộc tra tấn này hình như không bao giờ chấm dứt.

Mikikô thận trọng nhắc đầu lên và nhìn Naôê.

- Có ai đến, - cô thì thầm.

Naôê lặng thinh.

- Làm thế nào bây giờ?

- Đừng làm gì cả.

- Nhưng chẳng lẽ... Có người đang đợi mà...

Thay cho câu trả lời, Naôê lại ôm lấy Mikikô. Cô nép sát vào ngực ông như tìm một sự che chở. Cuối cùng hồi chuông im bật.

- Chắc họ đi rồi nhỉ? - Mikikô phỏng đoán.

Naôê vẫn ôm cô, - hai mắt nhắm nghiền.

Naôê đứng dậy, đến cạnh bàn lấy một điếu thuốc lá và cái gạt tàn rồi châm thuốc hút.

- Thế là đành về không. Chắc người ấy giận lắm...

Mikikô chưa kịp nói hết câu thì chuông điện thoại đã reo lên. Naôê ngồi hút thuốc lá, đầu cúi gằm, vẻ tư lự.

- Hình như vẫn là người ấy, - Mikikô nói.

Người ở bên kia đường đây rất kiên nhẫn, như thể biết rằng có người ở nhà, Mikikô đếm được mười hồi chuông.

- Có lẽ nên trả lời chăng?

Naôê đi sang buồng tắm. Mikikô vẫn nằm trên giường đưa mắt tìm quần áo.

Cái máy điện thoại hình như phát điên. Giận hờn trách móc, đau thương, tuyệt vọng đều có thể nghe rõ trong những hồi chuông này. Đến nỗi Mikikô suýt khóc oà lên.

Naôê trở vào phòng đến cạnh máy điện thoại. Cái máy dường như chỉ đợi có thể: nó lập tức im bật.

Mikikô quay lại. Trong tay Naôê cô trông thấy một cái chìa vặn vít: Naôê đã tháo máy điện thoại.

CHƯƠNG XIV

Bà Ritsukô bắt đầu học chơi mạt chược cách đây hai năm. Còn Yutarô thì đã trở thành một tay máu mê ngay từ thời sinh viên. Và sau khi mở được bệnh viện riêng, ông vẫn thỉnh thoảng mời những ông bạn mạt chược cũ đến chơi một vài ván.

Thời gian gần đây ông chơi với hai bác sĩ. Hirayama và Uchimôra ở khu vực Mêgurô. Cả ba người đều bận việc đến tận cổ cho nên không mấy khi tụ tập được, mỗi tháng chỉ được một lần, nhưng mỗi lần như vậy họ đều chơi đến khuya. Yutarô hay vắng mặt trong những buổi ấy; hoạt động của ông trong Hội đồng thị chính và ban quản trị Hội lương y không để lại cho ông được bao nhiêu thì giờ rồi.

Yutaorô tự nguyện dạy cho Ritsukô đánh mạt chược. Người ngoài nhìn vào có thể thấy buồn cười. Ai lại bỏ công đi dìu dắt từ những bước đầu cho một bà vợ ngũ tuần tập chơi một trò chơi cực kỳ phức tạp, nhưng ông Yutarô có một ý đồ riêng mà không ai biết. Với tuổi tác, bà Ritsukô đã trở thành khó tính, dễ kích động, hay gắt gỏng, và mạt chược có thể làm cho bà khuây khoả. Ngoài ra đó dường như là một cách chuộc lại cái tội lỗi của ông trong vụ Mayumi. Nhưng điều chủ yếu là những ván bài sau mười hai giờ đêm giúp ông lảng tránh việc làm tròn những bổn phận của người chồng.

Lúc đầu Yutarô sợ rằng vợ mình sẽ không muốn động não để tập đánh mạt chược. Tuy vậy ông thỉnh thoảng lại khích lệ bà: "Chỉ ngồi xem thôi thì thích thú gì. Giá mình học đánh đi thì hay. Mình không thể tưởng tượng nó thú vị như thế nào đâu". Rồi đột nhiên Ritsukô bắt đầu thấy ham.

Yutarô đã tận tình dành ra mấy buổi tối để bày vẽ cho vợ hiểu rõ những qui tắc của trò chơi. Nhưng chẳng bao lâu ông phát chán. Thế là ông bèn khoán trắng cho Yudzi việc dạy bảo Ritsukô và Mikikô.

Song dần dần Yutarô hiểu ra rằng mình đã tính nhầm một cách nghiêm trọng. Ritsukô mê mải với mặt chược, ngồi đánh suốt buổi với Sêkiguichi, và khi đã thành thạo, lại lôi kéo luôn cả vợ chồng Hirayama vào cuộc.

Rốt cục Yutarô phải gánh chịu những hậu quả tai hại của cái mưu do chính ông bày ra. Bởi vì nếu trước đây ông có thể lấy cớ đi đánh mặt chược để chạy đến nhà Mayumi thì bây giờ cái cớ ấy không còn dùng được nữa. Còn tệ hơn thế: bà Ritsukô đã dạy cho bà Hirayama chơi, thành thử bây giờ họ có thể làm thành hai đôi quanh bàn mặt chược. Đồng thời chính hai bà an định những buổi chơi bài với nhau: họ đều biết rất rõ thời dụng biểu của chồng, thành thử rất khó lòng có thể tìm được một cái cớ thoái thác những buổi ấy.

Yutarô rất thích đánh mặt chược, nhưng một thành phần như vậy không làm cho ông hài lòng lắm. Nếu đã chơi thì phải chơi lớn, để có cái thú hồi hộp của sự thua to hay được lớn, chứ chơi như thế này thì có nghĩa lý gì? Những số tiền đặt chẳng đáng là bao, dù thua dù được thì tiền cũng chuyển từ tay chồng sang tay vợ, từ tay vợ sang tay chồng. Yutarô phát bần: bài bạc như thế thì còn thích thú cái nỗi gì?

Hirayama, nói chung cũng nghĩ như vậy: nhưng đã từ lâu ông không còn quan tâm đến gái nữa, và đánh mặt chược trong không khí gia đình, lạ thay, lại làm cho ông thích thú.

Trong bốn người chỉ có một mình Yutarô bứt rứt khó chịu - tâm trí ông mãi nghĩ đến Mayumi, nhưng để lộ nỗi bứt rứt ấy ra thì không xong, cho nên ông tự an ủi bằng cách nghĩ rằng trong cái hoạ cũng có cái phúc: bà Ritsukô chơi khuya mệt sẽ không cần đến ông nữa.

Tối hôm ấy họ chỉ đánh có ba ván, Ritsukô được, sau đó hai vợ chồng Hirayama, Yutarô thì đứng chót.

Tuy có thái độ khinh thường đối với các bạn chơi bài, thường thường Yutarô vẫn bị lôi cuốn và chơi rất máu mê. Nhưng hôm nay, tuy thua (điều này rất ít khi xảy ra với ông) mà ông vẫn không bức tức; có một điều còn làm cho ông lo lắng hơn nhiều: ông đã gặp Mayumi và đã lại thất bại.

Họ bắt đầu chơi lúc sáu giờ, và đến khoảng mười giờ đã xong. Nhưng họ không vội chia tay: ngoài việc đánh bài ra, các bà bao giờ cũng nhân cơ hội để nói chuyện phiếm. Lẽ tự nhiên đề tài nói chuyện chính là cái đề tài chung, gần gũi với mọi người: bệnh viện, nghề thuốc.

- Các nữ y tá bên ông bà ra sao? - Bà vợ ông Hirayama hỏi thăm.

- Chúng tôi thay họ bằng những cô tập sự, thành thử cũng đỡ được ít nhiều. - Ritsukô vừa uống hết cả một chai bia cho nên mặt bà hơi đỏ.

- Còn bên chúng tôi thì chỉ còn lại có ba cô.

- Bên ông bà trước kia có bốn kia mà?

- Trước kia thì thế. Bà có nhớ không, hai năm trước có một cô đến học ở bệnh viện chúng tôi - tên là Yanô. Cô ta lại còn trọ ở nhà chúng tôi nữa.

- Tôi nhớ, tôi nhớ. Cái mặt dài dài... Một cô gái rất dễ thương.

- Thì đấy. Cô ta làm việc ở chỗ chúng tôi và học làm y tá. Từ sáng đến trưa ở bệnh viện, rồi buổi chiều đi theo lớp. Thế rồi, bà thử tưởng tượng mà xem...

- Cô ta đi mất à?

- Vâng! Cô ấy học hết chương trình, dự kỳ thi quốc gia và trở thành một nữ y tá thực thụ. Chúng tôi đâu nghĩ: đấy, bây giờ cô ta sẽ bắt đầu làm việc thật sự: thế mà dùng một cái cô ta tuyên bố rằng mình về nhà với bố mẹ.

- Tại sao?

- Cô ta nói là bà mẹ đau tim. Nhưng dĩ nhiên đó chỉ là một cái cớ. Từ trước cô ta cũng đã biết là mẹ ốm nặng.

- Làm sao lại có thể như thế được? Chẳng lẽ trước đó ông không giao hẹn với cô ta là sau khi học xong, cô ta sẽ làm việc mấy năm ở chỗ ông bà hay sao?

- Có, có giao hẹn miệng. Cô ta hứa sẽ làm việc hai năm.

- Đã giao hẹn thì phải làm chứ!

- Dĩ nhiên! Tôi cũng nghĩ như vậy. Tôi đã yêu cầu ông bác sĩ nói chuyện với cô ta cho cương quyết một chút... - bà Hirayama quen gọi chồng là "ông bác sĩ", - nhưng ông ấy không chịu nghe. Ông ấy bảo là mẹ người ta ốm thì phải để cho người ta về.

- Ôi, ông nhà tôi cũng cù lần thế đấy!

Câu chuyện có một chiều hướng không hay ho lắm cho nên hai người đàn ông thấy nên im lặng uống bia là hơn.

- Ở chỗ chúng tôi năm ngoái cũng xảy ra một chuyện đúng như vậy.

- Thật là đáng giận: nai lưng ra giúp đỡ cho người ta học, rồi đến khi học xong người ta chẳng thêm nhớ ơn mình.

- Ừ... các cô gái bây giờ không hề biết thế nào là ơn nghĩa... Được việc mình rồi là thôi, vĩnh biệt.

- Ông bà đỡ hơn chứ, bệnh viện nhỏ xíu, việc chẳng có mấy. Chứ như bên chúng tôi thì không sao làm xuể.

- Lớn nhỏ có khác gì nhau? Bác sĩ tư ai mà chả khổ. Các bệnh viện công và bệnh viện thị xã cứ đổ dành các nữ y tá về làm, không thêm nể ai.

- Vâng, đến khổ với mấy cô y tá này. Không còn biết làm sao cho vừa ý họ nữa. Không thể hiểu ai làm cho ai: họ làm cho mình hay mình làm cho họ.

- Thế ở cái Hội lương y của ông không đặt vấn đề này ra à?

- Dĩ nhiên. - Trong giọng nói của Yutarô có thể nghe rõ ý bực mình. Vấn đề các nữ y tá có thể nói là đã dính răng mọi người, ở Hội lương y nó được thảo luận mãi rồi. - Mỗi khu vực đều có lớp đào tạo nữ y tá, nhưng số người muốn học thì ít.

- Thế tại sao không ai muốn làm nữ y tá?
- Lương ít lắm.
- Ông cho là như thế à? Còn theo tôi thì họ trả lương y tá như thế là hoàn toàn phải chăng.
- Nếu tính khối lượng công việc thì chẳng nhiều đâu.
- Khối lượng công việc à? Nhưng họ chỉ ngồi không thôi chứ có làm gì!
- Không, dù sao hiểu biết của họ cũng khá, mà trách nhiệm của họ cũng không phải là nhỏ!...
- Biết làm thế nào được? Nếu tăng lương cho họ thì các bệnh viện tư sẽ phá sản hết.
- Cứ thế này, kinh tế cũng đã gay go lắm rồi, - Ritsukô thở dài. Nói cho đúng ra, bà chẳng biết gì bao nhiêu về những công việc của bệnh viện Oriental, nhưng mỗi khi nghe bàn đến tiền bạc là bà rất thích phán đoán.
- Vâng... Nếu cứ tiếp tục như thế này thì chúng tôi chẳng bao lâu nữa sẽ bị gậy lên đường, - bà Hirayama tán đồng.
- Bao nhiêu tai hoạ đều do tiền viện phí quá thấp, - Yutarô kết luận.
- Hirayama và hai bà cùng gật đầu một lượt. Về vấn đề này thì hai đôi vợ chồng hoàn toàn ăn ý với nhau.
- Giường nằm, ngày ăn ba bữa - ngần ấy thứ mà chỉ có một ngàn bốn trăm tám mươi yên mỗi ngày! Ngay đến một khách sạn rẻ tiền như vậy bây giờ cũng không tìm đâu ra.
- Bà nhớ đến từng yên kia à? - Bà Ritsukô kinh ngạc.
- Chứ sao! - Bà Hirayama đáp, không khỏi có phần đanh đá. - Ở bệnh viện của chúng tôi không phải như bên ông bà - người thì ít, thành thử tôi phải ngồi ở phòng tiếp bệnh nhân, lại phải đóng gói thuốc thang, tính các khoản tiền, và cả theo dõi bệnh nhân nữa. Công việc thật là lút đầu lút cổ.
- Thì tôi cũng phải làm đủ các việc ấy! - Bà Ritsukô chen vào.

- Làm sao có thể bì với bệnh viện của ông bà. Bao nhiêu giường nhỉ? Bảy chục phải không?...

- Nhưng ông Hirayama ạ, bệnh viện lớn tuyệt nhiên không có nghĩa là doanh thu lớn. - ông Yutarô vừa mời thuốc lá vừa nói. - Ông không biết chứ đôi khi tôi thấy một bệnh viện có năm người làm việc có lời hơn nhiều. Còn cơ nghiệp càng lớn lên thì chi phí cũng càng cao: thêm một khoản lương là thêm bao nhiêu chi phí... Ở các xí nghiệp khác, đầu tư càng nhiều, lợi nhuận càng lớn. Còn chúng ta thì ngược lại...

- Phải, trên nguyên tắc, - ông Hirayama góp chuyện, - hễ xí nghiệp mở rộng, lợi nhuận ắt phải tăng, nhưng trong nghề thuốc rõ ràng là không phải đơn giản như vậy.

- Thế thì sao? Một bệnh viện nhỏ như của chúng tôi là trường hợp tối ưu sao? - Bà Hirayama hình như có phần yên tâm.

- Ấy, điều này thì chẳng phải ý tôi.

- Cái khó là ở chỗ người ta thường không thích nằm các bệnh viện nhỏ: ngay cả một bệnh viêm ruột thừa thông thường người ta cũng thích nằm bệnh viện lớn hơn, - bà Hirayama lại than phiền. - Vừa rồi có một anh hàng thịt đến chỗ chúng tôi: cửa hiệu anh ta cũng ở gần đây. Bác sĩ Hirayama khám cho anh ta rồi nói: "Phải làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa". Anh ta ưng thuận. Chúng tôi chuẩn bị cho anh ta một chỗ trong phòng bệnh, dọn cho anh ta một cái giường chăn đệm mới tinh. Chúng tôi chờ đợi. Thế rồi ông bà có biết sao không? Anh ta không đến. Chúng tôi gọi điện đến nhà hỏi xem cơ sự ra sao. Thế thì ông bà có thể tưởng tượng được không, anh ta trả lời là bây giờ anh ta đã nghĩ lại: có một người bà con nào đấy của anh ta nằm ở bệnh viện thành phố, cho nên anh ta cũng định đến đấy nằm.

- Có lẽ anh ta sợ tôi không mát tay chăng? - Hirayama cười nhạt một cách không vui.

- Trước đây tôi bao giờ cũng mua thịt của anh ta, nhưng bây giờ tôi sẽ không bao giờ đặt chân đến đấy nữa!

- Thật là đồ vô lại! - Bà Ritsukô tán đồng. - Ai đời lại đi so sánh bác sĩ Hirayama với một thằng nhãi ranh nào đấy ở bệnh viện thành phố?

- Thế còn viện phí... các vị thử nghĩ mà xem: một lần mổ ruột thừa chỉ được mười ngàn yên! Các vị có thể tưởng tượng được không - bà Hirayama im bật, vẻ công phẫn.

- Chẳng lẽ ít thế thôi à? - Ritsukô ngạc nhiên.

- Đấy các vị thấy chưa! - Bà vợ ông Hirayama thậm chí còn có vẻ mừng rỡ. - Tôi đã nói mà: chẳng qua cũng chỉ vì bệnh viện của chúng tôi nhỏ quá... Ôi sao tôi ganh tị với ông bà thế! Thật chỉ mong sao được sống yên ổn như ông bà, không phải tính từng đồng yên!...

- Mười ngàn yên... Vào một quán rượu ở khu Ghidzê thì mười ngàn yên không đủ ngồi nửa tiếng, - Yutarô nhận xét.

- Gì thì gì, chứ cái này ông biết quá rõ, - bà Ritsukô châm chọc chồng. - Ông chỉ biết la cà ở các quán rượu. Trong khi số thu nhập thì thảm hại như vậy.

- Tôi nói một đằng thì bà lại nói một nẻo, đây là hai chuyện khác nhau! - Yutarô cau mày bực tức, và Hirayama vội vàng lái câu chuyện sang một hướng khác.

- Dĩ nhiên là có thể kiếm thêm - bằng tiền thuốc uống, thuốc tiêm... Tuy có thể nói riêng với nhau là chúng ta gần như đã nuôi bệnh nhân toàn bằng thuốc.

- A, anh không nghe nói Yasui đã nghĩ ra được cái trò gì à? - Yutarô hỏi khế Hirayama, không để cho vợ nghe.

- Yasui nào? Cai anh ở khu Mita ấy à?

- Có một lần sau buổi họp ở Hội, tôi với anh ta rủ nhau đi uống rượu, và anh ta đã kể cho tôi nghe. Cứ mỗi lần có một bệnh nhân vào nằm theo chế độ trợ cấp bảo hiểm, Yasui thế nào cũng phát hiện ra rằng bệnh nhân ấy có một cái ruột thừa nổi.

- Vậy thì kết quả sẽ ra sao? Hoá ra tất cả các bệnh nhân thanh toán viện phí bằng trợ cấp bảo hiểm đều có ruột thừa nổi hết à?

- Chính thế.

- Chao ôi...

- Phẫu thuật thì tôi đơn giản: cố định đầu ruột thừa lại là xong. Còn bệnh nhân nào ruột thừa chẳng sao cả thì chẳng làm gì sốt. Chỉ việc rạch ra rồi khâu lại. Rồi sau đó nếu có gì, lúc nào cũng có thể nói rằng cái ruột thừa lại buột ra; dù sao thì cũng chẳng ai biết được.

- Thế khi nào cắt bỏ ruột thừa thì sao? Nó sẽ thành một chuyện khôi hài: làm giấy thanh toán hai phẫu thuật cùng một lúc.

- Dĩ nhiên. trong những trường hợp như thế thì sẽ viết vào bệnh án là hai phẫu thuật được thực hiện vào hai thời điểm khác nhau.

- Theo tôi thì làm như vậy cũng quá quắt!

- Nhưng có lợi.

- À vâng... Thế sao, Yasui dùng cái mẹo này đã lâu chưa?

- Cũng hai ba năm rồi. Có ai mách cho anh ta đấy.

- Thế ban kiểm tra của hội bảo hiểm không nhận thấy gì sao?

- Cũng đã có lần họ nói xa xôi với anh ta rằng ở bệnh viện của anh ta quá nhiều trường hợp ruột thừa nổi.

- Thế thì dù sao cũng lộ mục tiêu rồi, - Hirayama phì cười.

- Nhưng anh ta chỉ làm cái trò này với anh ta với những bệnh nhân nằm theo trợ cấp bảo hiểm mà thôi, thành thử chẳng bị lôi thôi gì.

- Tôi thì có lẽ tôi chả làm như thế.

- Thế thì cứ suốt đời hăm hiu thôi, - bà Hirayama phì cười.

- Không biết thì dựa cột mà nghe.

- Đấy ông ấy thì lúc nào cũng vậy, - bà vợ than phiền. - Không cho ai nói lấy nửa lời... À mà cả bà vợ của ông Kaita, cái ông ở gần nhà ga ấy, cũng không bằng lòng.

- Bà ấy thì có gì mà không bằng lòng? Phòng khám của họ bao giờ cũng đầy ắp.

- Ông này làm nhãn khoa. Mà bác sĩ nhãn khoa thì nhiều việc ít tiền. Một lần rửa mắt chẳng hạn được có bảy mươi yên. Thế mà mất bao nhiêu là thì giờ Kaita có nói là làm nha khoa lời hơn cả.

- Không, bỏ nhất là thú y, - Yutarô nói. Ở đây không bao giờ có vấn đề trợ cấp bảo hiểm...

- Mà lại muốn đòi bao nhiêu thì đòi, - Hirayama cười nụ.

- Mà bệnh nhân thì toàn là những người có của.

- Sao lại bệnh nhân! Chủ của chúng nó chứ!

Mọi người cười rộ.

- Nhỡ có chẩn đoán sai thì cũng không sao, chẳng phải chịu trách nhiệm gì...

- Có lẽ ông nên đi học lại để chuyển ngành sang thú y, nhỉ? - Bà Hiayama bàn với chồng.

- Thế bà có thích mó tay và chỗ lạ không? - Không đời nào.

- Thì tôi cũng thế!

- Mọi người lại cười rộ.

- Nói chung đây là cả một nghịch lý. - Hirayama đột nhiên buồn hẳn đi. - Thầy thuốc càng tồi thì càng hay phải mổ lại, và do đó thu nhập càng nhiều. Bây giờ thầy thuốc chẳng phải là thầy thuốc mà là những anh quản lý, những anh làm hành chính.

- Nghịch lý thì nhiều; một bác sĩ không có kinh nghiệm, mới rời ghế nhà trường và một giáo sư, tiền thù lao làm phẫu thuật đều hưởng như nhau.

- Giáo sư thì cũng có nhiều hạng khác nhau.

Lúc bấy giờ đã khuya lắm, nhưng các bà chưa hề nghĩ đến việc ra về. Họ cảm thấy thoải mái lắm: chồng thì ở bên cạnh, con gái thì lớn cả rồi. Ở nhà không gọi điện đến tức là mọi sự đều yên ổn.

Nhưng Yutarô thì thấy chán. Cùng về nhà với Ritsukô ông cũng chẳng thích. Hôm nay bà ta cứ cuống lên đòi đi đánh mạt chược, thậm chí lại còn được nữa. Thôi cứ để cho bà ta vui, ba hoa cho thoải thích. Bà ta sẽ mệt và đi ngủ trong một trạng thái thoải mãn. Được như thế thì tốt hơn.

Yutarô lại nhớ đến Mayumi. "Phải, mình già rồi", - ông tự nhủ, lòng buồn rười rượi.

Hai bà tiếp tục nói chuyện phiếm. Bây giờ họ bàn đến vấn đề tình trạng khan hiếm các chàng rể. Câu chuyện rõ ràng là đang làm cho họ say sưa.

Nghe hai bà lải nhải được một lúc, Hirayama quay sang Yutarô:

- Tôi cũng có thể kể cho anh nghe cái này. Anh cũng biết rằng khi xử lý chứng viêm mũi và chứng viêm xoang Higmore, người ta rửa mũi bằng tắm-bông, nhúng vào dung dịch xyrocain. Thế thì ngoài ra còn có một cách khác nữa: dùng procain. Hiệu quả thực tế cũng như thế, nhưng procain giá rẻ hơn nhiều.

- Dĩ nhiên tôi có biết. Chúng tôi cũng dùng procain để gây tê cục bộ.

- Anh nghe đây. Có một điều rất quan trọng; procain có tính chất ma túy, tuy rất nhẹ nhưng vẫn có. Nếu dùng hàng ngày, ở bệnh nhân sẽ phát sinh một nhu cầu proain bền vững. Bệnh nhân sẽ bứt rứt không yên chừng nào niêm mạc chưa được bôi procain một lần nữa.

- Sau khỏi bệnh Highmore, bệnh nhân vào đến tìm bác sĩ như cũ chứ gì?

- Chính thế đấy. Có nhiều bác sĩ tập cho bệnh nhân nghiện procain một cách có dụng tâm.

- Thế là song tiễn tề xuyên... Phải, mỗi người đều có một bí quyết riêng.

Hirayama rót thêm bia cho Yutarô.

- Ba nó này, - bà Ritsukô quay sang phía chồng - phải cố làm sao cho buổi xem mắt sắp tới thành công.

- Được rồi... - Yutarô phản ứng một cách uể oải trước cuộc tấn công đột ngột của bà vợ.

- Đã lẽ ông phải nói chuyện kỹ kỹ với con Mikikô từ lâu mới phải!

- Tôi sẽ nói.

- Không thể chần chừ được đâu. Mình sẽ không có đám nào được như thế.

- Nhưng cái anh ấy có một cái gì đó mà con Mikikô không thích phải không? Hình như nó bỏ buổi xem mắt trốn đi đâu ấy phải không? - Bà Hirayama hỏi.

- Tôi cũng chẳng biết nó có chuyện gì thế nữa, - Bà Ritsukô thở than. - Bây giờ nó cứ kín như bưng ấy không nói gì với tôi cả. Có lẽ nó có nói gì với con Yasukô nhà chị chẳng?

- Tôi cũng chẳng biết. Con Yasukô nhà tôi thì cũng chẳng ai moi được của nó một câu nào.

Yutarô nhớ lại những điều Mayumi đã nói với ông. Chẳng lẽ Mikikô yêu Naôê thật ư? Mà tại sao lại không? Cách biệt về tuổi tác ư? Thì bản thân ông tuổi chẳng gấp đôi Mayumi là cái gì? Ý nghĩ này đến với ông một cách bất ngờ, và lần đầu tiên Yutarô bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc về việc này.

- Thật đáng tiếc, nếu một cái bệnh viện tuyệt vời như thế mà chẳng biết để lại cho ai, - bà Hirayama tỏ ý đồng cảm.

- Giá như thằng Yūdзи chịu học y khoa... Nhưng nó lại ghét nghề thuốc mới khổ chứ: Mà nó cũng dại. Bác sĩ thì cũng chẳng kiếm được nhiều, nhưng bao giờ cũng đủ sống.

- Giá tôi có con trai thì đến mười triệu tôi cũng không tiếc miễn là nó được học trong một trường đại học y khoa.

-Khoan khoan! Mình nói cái gì thế? Nhà mình làm gì có số tiền đó? - Hirayama kinh ngạc.

- Không sao. Sẽ đi vay chứ. Kìa như cái bệnh viện kia đã đầu tư vào đấy bao nhiêu là tiền!. Nhà thiết bị: phải đến năm mươi triệu là ít! Thế mà có ra sao đâu. Đến khi ông bác sĩ nhà tôi về già thì tất cả đều đi tong. Thiết bị thì không bán được: lỗi thời rồi, còn toà nhà thì không thể dùng vào việc gì khác... Không, tôi sẵn sàng bỏ ra bất kỳ bao nhiêu, miễn là đừng phải bán cái bệnh viện. Còn như ông bà thì đã tiêu vào cái bệnh viện kia mấy trăm triệu chứ có phải ít đâu.

Đáp lại, Ritsukô chỉ buông ra một tiếng thở dài cay đắng.

- Thế cái anh vị hôn phu của Mikikô sẽ nhận họ Ghyôđa chứ?
- Bà Hirayama hỏi thăm.

- Bà này! - Ritsukô vỗ hai tay vào nhau đánh đét một cái. - Thanh niên bây giờ họ không chịu đâu. Nhưng nó là bác sĩ nội khoa, nên chúng tôi sẽ vui lòng trao cái bệnh viện Oriental lại cho nó.

- Phải... Trong cái nghề của chúng ta, làm sao cho con cái nối nghiệp bố mẹ là điều hết sức quan trọng.

- Khởi phải nói... Phải có bao nhiêu phương tiện mới kiếm được đủ thiết bị, nhất là đối với một bác sĩ mới vào nghề. Rồi lại còn phải tìm những bác sĩ giỏi, những nữ y tá thạo việc!...

- Nhưng ông bà gặp may đấy, - bà Hirayama nhận xét. - Ông bà có được một bác sĩ ưu tú như Naôê thật là có phúc.

- Biết nói với ông bà thế nào đây... - Bà Ritsukô mỉm cười gượng gạo. - Quả là một đôi bàn tay vàng, nhưng...

- Ông ta sống độc thân phải không? Chắc mê gái lắm nhỉ?

- Ấy, vấn đề chính là ở chỗ ấy. Ngay trong bệnh viện ông ta cũng có một cô.

- Thôi đi bà, - Yutarô ngăn vợ.- Về thôi.

- Đã khuya đâu? Thật chưa muốn về tí nào...

Cái đồng hồ trên tủ chè chi? mười một giờ.

- Ông bà đi đâu mà vội? Ngồi chơi chút nữa, - bà chủ nhà vui vẻ giữ khách.

- Không, ngày mai nhiều việc lắm. - Đoạn Yutarô bỏ đứng dậy trước.

Về đến nhà, họ ngạc nhiên nhận thấy cổng hã còn thấp đèn sáng trưng; cánh cổng không khoá. Phía trên cửa ra vào vẫn có ngọn đèn con, tuy thường thường sau mười giờ chỉ người làm tắt hết đèn và khoá cửa chính, chỉ để ngỏ lối cửa ngách.

Trong phòng khách vắng tanh! Chị người làm ngủ, còn Yūd̄zi và Mikikô hình như đã về phòng riêng trên tầng hai.

- Yên lạnh một cách khả nghi, - Ritsukô nhận xét trong khi cởi áo ngoài.

Được một lát Yūd̄zi xuất hiện trên cầu thang.

- Con ăn tối chưa? - Bà Ritsukô hỏi.

- Con ăn rồi ạ. - Yūd̄zi mở tủ lạnh lấy ra một hộp bia. - Chị Mikikô không đi với ba má à?

- Không. Mà sao?

- Chị ấy chưa về.

- Chưa về kia à?

Ritsukô lo lắng, nhìn con trai. - Thế thì chị ấy ở đâu?

Yūd̄zi mở hộp bia nốc một ngụm.

- Ai biết đâu đấy. Nói chung thời gian gần đây chị ấy bụi quá.

- Đừng nghĩ vớ vẩn...

- Đúng thế đấy! Hôm nào cũng về muộn, có hôm lại còn ngủ lang ở đâu.

- Như thế có nghĩa là chị ấy ở lại nhà bạn, - Rituskô nói. Nhưng nỗi lo lắng mỗi lúc một mạnh thêm nên bà quyết định đánh thức chị người làm.

- Tômiyô, cô ngủ đấy à?

- Hả? ... - Tômiyô hình như đang ngủ thật.

- Thôi cứ nằm, đừng dậy. Cô có biết Mikiô biến đi đằng nào không?

- Thưa bà tôi không biết. Cô ấy có gọi điện nói là tối nay cô sẽ không về.

- Nó gọi điện từ đâu?

- Từ nhà một người bạn gái. Cô ấy xin nhà đừng lo lắng gì cả.

- Cô không hỏi thử xem bạn gái nào, tên gì à?

- Cô ấy chẳng nói đâu. Có hỏi cũng vô ích... - Tômiyô càu nhàu.

Một linh cảm chẳng lành tràn vào lòng Ritsukô. Đứng tần ngần một lúc trên cầu thang, bà đi xuống phòng ăn gặp Yutarô.

CHƯƠNG XV

Bệnh viện Oriental nhộn nhịp hẳn lên trong những ngày cuối năm.

Ai nấy đều tìm cách xin ra viện để về nhà ăn Tết - rồi ra Tết lại tiếp tục điều trị sau. Chỉ còn lại những người bị bệnh nặng, những người không đủ sức ra khỏi phòng.

Cụ già Yôsidzô Isikura phải tính chuyện đón năm mới trong bệnh viện. Theo dự đoán của Naôê, cụ còn sống được chừng mười ngày, hoặc tối đa là hai mươi ngày. Ông cụ không còn tự rửa mặt được, không tự đi ra ngoài được, nhô lên một chút trên giường cũng rất khó nhọc. Ông gầy đi một cách khủng khiếp; đó là một bộ xương bọc một lớp da khô héo màu xin xỉn như đất; dưới lớp chăn có thể thấy nhô lên một cái bụng sưng phình.

Ghé vào phòng trong buổi đi thăm bệnh nhân, Naôê gõ mấy ngón tay lên cái bụng trương phình của cụ già, nghiêng đầu lắng nghe. Khi gõ như vậy có thể nhận bắt một cách khá rõ rệt những âm sắc kim loại ở bụng tích nhiều chất nước. Naôê lấy ống nghe cúi mình trên người cụ Isikura. Những ngày gần đây cụ già hầu như không ăn gì, nhưng có thể nghe rõ trong dạ dày có chất nước chao đi chao lại. Naôê có cảm giác là mình đang nghe những bước chân rón rén của cái chết đang đến gần.

Nghe xong, Naôê gỡ cái ống nghe trên cổ, gấp hai ống cao su lại và bỏ vào túi. Nôrikô sửa lại băng cho cụ Isikura và bắt đầu cài khuy áo pyjama.

- Cụ nghỉ nhé, - Naôê chào cụ già.

Isikura đáp lễ bằng một cái gật đầu khe khẽ, mà cũng chẳng buồn hỏi: "Thế nào ạ, thưa bác sĩ, hiện tôi đã sắp khỏi chưa?" Cũng

như Naôê, ông cụ biết rằng cái chết đã vào đến ngưỡng cửa. Nhưng, cũng như Naôê, ông cụ vẫn im lặng. Ông ta hiểu rằng chỉ cần hỏi: tại sao? như thế nào? - thì lập tức một nỗi sợ hãi nhầy nhụa sẽ tràn tới, và sợi chỉ mong manh của niềm hy vọng cuối cùng sẽ đứt.

"Biết đâu, may ra..." Trong hai tiếng "may ra" mơ hồ ấy, người bệnh tìm thấy ý nghĩa của những ngày cuối cùng mà sự sống còn leo lét, còn người thầy thuốc thì tìm thấy ở đó phương thuốc cứu vãn duy nhất.

Có một lần Naôê không đi làm việc. Đến trưa ông ta gọi điện vào bệnh viện báo tin là mình đang ốm.

- Chắc hôm qua lại quá chén chứ gì!

- Không phải đâu, chẳng qua sáng ngày ngủ quên, dậy trễ quá đâm lười không muốn đi làm nữa thì đúng hơn.

Hôm ấy người ta bàn tán rất nhiều. Ở bệnh viện họ đã quên với cái thói đến muộn của Naôê, nhưng nghỉ việc hẵn thì đây là lần đầu.

Lòng Nôrikô bồn chồn lo lắng. Đã mấy lần cô nhắc ông máy lên để gọi điện cho Naôê, nhưng mỗi lần như vậy, không hiểu tại sao, cô lại e ngại không dám.

Thời gian gần đây cô hầu như không nói chuyện với Naôê, tuy hai người làm việc sát cạnh nhau. Lúc nào cũng có một người nào đó lớn vồn gần bên, làm cho họ không nói được. Nhưng ngay trong những phút hiếm hoi mà trong phòng chỉ có hai người với nhau thì Naôê cũng lặng thinh như đã mất hẳn khả năng ngôn từ.

Nôrikô kiên nhẫn chờ Naôê mời mình đến nhà, nhưng chỉ thỉnh thoảng, đến cuối giờ làm việc ông mới hỏi: "Hôm nay em làm gì?" - Và chỉ cần nghe thấy thế thôi, là Nôrikô vội vàng bỏ hết để chạy đến với Naôê.

Có một lần Nôrikô thử nói chuyện với ông: tại sao ông lại không mời cô từ trước? - Nhưng Naôê chỉ cau mày, và mọi sự đều lại y nguyên như cũ. Nôrikô phải hậm hực gác hết mọi việc để chạy đến khu Ikêđziri.

Trước kia họ gặp nhau mỗi tuần hai lần, nhưng bây giờ phải mười ngày họ mới gặp nhau một lần. Và Nôrikô cứ chờ đợi, không dám tự mình nói trước. Mỗi khi những niềm mong mỏi của cô trở thành sự thật, Nôrikô vui mừng vô hạn. Đôi khi tình cảm của cô cũng lừa dối cô, nhưng cô đã tập được cho mình cái thói quen không buồn tủi quá. Cô có cảm giác rằng hai người vẫn ở bên nhau ngay cả những khi Naôê không có mặt.

Có mấy lần, không đủ sức tự chủ, Nôrikô vẫn hỏi: "Bây giờ anh về thẳng nhà à?" Naôê lầm lì gật đầu và im lặng bỏ đi. Nôrikô rầu rĩ thở dài: anh ấy làm sao thế? cái gì đang diễn ra trong tâm hồn anh? Nhưng tình yêu của cô thì không có gì có thể dập tắt được: Nôrikô đã hiến dâng tất cả cho Naôê - cả thể xác lẫn linh hồn.

Có nhiều khi những bệnh nhân xuất viện hoặc những bác sĩ trẻ mời Nôrikô đến hiệu cà-phê hay hiệu ăn, nhưng cô đều từ chối. Thậm chí cô cũng chẳng bao giờ nảy ra cái ý gặp một người nào ngoài Naôê. Tất cả những người đàn ông khác đối với cô đều vô nghĩa lý - nếu không có Naôê thì thà qua buổi tối với một người bạn gái còn hơn, cô thấy như vậy.

Còn Naôê? Bằng trực giác, Nôrikô cảm thấy Naôê đang phản bội cô. Thỉnh thoảng lại có một giọng phụ nữ gọi ông ra điện thoại, trong giường Naôê, Nôrikô hay bắt được những chiếc trâm; gian bếp của Naôê được thu dọn ngăn nắp, rõ ràng không phải do một bàn tay đàn ông... Nhưng Nôrikô chưa một lần nào tự cho phép mình trách móc Naôê.

Trước sau cô chỉ là một tình nhân và là một con ỏ, vì Naôê không bao giờ nói đến hôn nhân, thậm chí cũng không bao giờ bảo cô đến ở nhà mình. Trước sau Naôê chỉ cho phép Nôrikô được yêu mình, thế thôi. Và lại Nôrikô cũng không hề đặt ra một điều kiện nào. Hơn nữa, cô sẽ rất ngạc nhiên nếu thấy phụ nữ thờ ơ với Naôê. Cô cố gắng đừng nghĩ đến họ. Cô chỉ muốn biết rằng bản thân cô yêu Naôê: điều đó đã quá đủ đối với cô rồi.

Hôm sau Naôê cũng không đến bệnh viện. Từ sáng sớm ông đã gọi điện đến, nói rằng mình còn phải nằm nhà ít nữa.

Trong những ngày cuối năm này, Ritsukô ngày nào cũng có mặt ở bệnh viện. Bà hỏi Sêkiguchi:

- Tình hình bác sĩ Naôê thế nào ạ? Có lẽ cần phải người nào đến nhà bác sĩ xem sao.

- Phải-phải, dĩ nhiên... - Bà y tá trưởng sốt sắng gật đầu, nhưng rồi chẳng đề nghị gì cả.

Bà Ritsukô quay về phía Nôrikô, và tất cả những người khác đang có mặt ở đây đều quay theo.

- Simura-san, có lẽ cô đến thăm tiên sinh một chút đi.

Câu này đến với Nôrikô đột ngột đến nỗi cô suýt đánh rơi cái ống tiêm.

- Tôi ...

- Cô đến đi. Có thể là hôm nay, sau giờ ăn trưa. Cô cứ nói là tôi bảo cô đến, thế nhé? Bà không phản đối chứ? - Câu này bà Ritsukô nói với bà y tá trưởng.

- Không ạ. Chiều nay không có phẫu thuật nào. Simura-san có thể đến thăm bác sĩ.

- Chúng tôi tha thiết yêu cầu cô đấy, - bà Ritsukô nói, giọng dịu dàng.

Chắc chắn là Ritsukô cũng như Sêkiguchi đều có mục đích tốt, nhưng Nôrikô vẫn cảm thấy có một cái gì không thật. Thôi kệ, được đến nhà Naôê là điều mà Nôrikô đã tưởng chỉ có thể mơ ước thôi! Một khi chính bà Ritsukô đã ra lệnh thì có thể đi với một lương tâm trong sạch.

Mấy ngày hôm nay Kôbasi không có lấy được một phút nào rảnh rỗi. Đặc biệt vất vả là những công việc phải làm với các bệnh nhân ngoại trú. Quá mười hai giờ trưa trong phòng khám vẫn có hàng chục người ngồi đợi đến lượt mình. May thay bệnh nhân trước ngày lễ ít hơn thường lệ, nhưng dù sao Kôbasi cũng phải làm phần việc của hai người. Khi có mặt Naôê anh chỉ phải giúp ông ta, còn bây giờ anh phải tự mình chẩn bệnh, chỉ định cách điều trị...

Đến mười hai giờ Nôrikô cùng với Kaôru và Akikô đi ăn trưa. Kôbasi còn lại một mình.

Biết rằng Naôê khi đi làm sẽ điếm lại một cách đặc biệt nghiêm ngặt những việc đã làm trong thời gian ông vắng mặt, Kôbasi càng nỗ lực làm việc thật chính xác.

Lúc này anh đang khám một ông già bị bệnh thấp khớp. Anh hút chất nước ra khỏi khớp đầu gối và bắt đầu tiêm prednisolone vào. Chợt nghe có những tiếng bước vội vã: có ai chạy trên cầu thang từ tầng hai xuống.

Ngẩng đầu lên, Kôbasi thấy Tômôkô Kawai đang đứng ở ngưỡng cửa thở hổn hển.

- Tiên sinh!

- Có việc gì thế?

- Cụ Isikura... - Tômôkô nói ngắc ngư từng quãng. Có cái gì ... trong họng... ấy...

- Áp lực?

- Dạ không biết ạ...

Kôbasi lao ra khỏi phòng và chạy lên tầng hai. Nôrikô chạy theo. Bệnh nhân bị thấp khớp vẫn nằm trên cái giường nhỏ.

Khi Kôbasi và Nôrikô lao vào phòng bệnh nhân, Isikura nằm im không nhúc nhích, đầu bắt ngược ra phía sau; hình như ông cụ không còn thở nữa, chỉ thấy cuống họng run run.

- Máy hút!

Nôrikô đâm bỏ đi lấy máy hút.

- Cụ ơi! Cụ ơi! - Kôbasi vừa gọi vừa làm hô hấp nhân tạo.

Trong họng cụ già đờm tích lại, cản trở sự hô hấp. Một người khoẻ mạnh có thể khạc nó ra một cách dễ dàng, nhưng ông già kiệt sức không còn cách gì làm như vậy.

Kôbasi đặt ống máy hút vào lỗ mũi cụ Isikura vô cho máy chạy.

- A! A-a-a!...- Cụ Isikura hét lên một tiếng man dại, và một cục đờn trôi dọc theo ống máy.

- Giữ chặt ông cụ! - Kôbasi ra lệnh.

Hai cô y tá nắm chặt lấy hai tay cụ già.

Người con dâu của bệnh nhân nấp sau lưng họ sợ hãi nhìn ra, theo dõi những sự việc đang diễn ra trên giường bệnh.

- Khạc ra! Lấy hết sức lực! - Kôbasi điều khiển cái ống, nhắc đi nhắc lại.

Cụ Isikura ngạt thở, quần quai đau đớn. Một phút sau, sự hô hấp được phục hồi, và ông cụ có phần yên tâm.

- Phù-ù-ù... Thiếu chút nữa là đã quá muộn. - Kôbasi lau mồ hôi trán.

Người con dâu lặng thinh, chỉ hơi cúi đầu.

- Máy hút phải để thường xuyên trong phòng này.

Cụ Isikura thở mau, mặt cụ ướt đầm nước mắt và nước miếng.

Lần này mọi sự đã kết thúc tốt đẹp, nhưng không ai có thể bảo đảm là hiện tượng này sẽ không lặp lại nữa. Cần theo dõi bệnh nhân chăm chú hơn.

Cụ già thò bàn tay ở dưới chăn ra khua khua như muốn gọi.

- Cụ cần gì ạ?

- Z-z.. z-z-zi...

- Không sao, không sao. Cụ cứ nói chậm chậm.

- Z-zi... z-zi... ch-cho tôi chết nhanh đi!...

- Sao?! - Kôbasi cúi mình trên ông già, gần chạm vào mặt ông. - Sao lại ngã lòng như vậy? Phải vững tâm!

- Kh-khổ l-lắm... Thế này thì khổ lắm... - Rồi cụ Isikura quay mặt vào tường.

- Không được, không được thế. Hiểu chưa? Nào, cụ vui lên chứ! - Kôbasi vỗ vỗ lên cánh tay khô đét của cụ già.

- Naôê...Naôê tiên... sinh...

- Hôm nay tiên sinh không có ở đây, - Nôrikô vừa giảng giải vừa lau mặt cho bệnh nhân. - Nhưng chốc nữa tiên sinh sẽ đến.

- Giết... tôi... đi! Tôi.. xin...

- Cụ ơi, đã nói rồi, không được nghĩ tới việc đó. Bác sĩ đã cứu cụ, mà cụ... Sao lại thế?

- Hết rồi... tôi không thể... tôi không muốn nữa... - Và cụ Isikura lặng lẽ khóc nức lên, mặt úp vào gối.

*
* *

Khi Nôrikô đến nhà Naôê thì đã hơn một giờ.

Dãy hành lang vắng ngắt, cửa phòng đóng kín. Nôrikô có một cảm giác hồi hộp lạ kỳ. Có thể tưởng chừng đây không phải là lần đầu, nhưng...

Lâu sau cùng Nôrikô đến đây là khoảng mười ngày về trước. Mà cũng có thể là lâu hơn. Nhưng hôm nay cô là một người khách không mời mà đến.

"Nhỡ anh ấy không phải đang một mình? - Nôrikô nghĩ, ngón tay giơ lên bấm chuông ngại ngần rụt lại. - Lẽ ra phải gọi điện trước..."

Nôrikô đã bắt đầu thấy hối hận là đã nhận lời đến nhà Naôê. Nhưng đây có phải là ý riêng của cô đâu... Dù sao thì cũng sẽ được trông thấy Naôê. Nôrikô gần như đã tự thuyết phục được mình rằng Naôê có nhà và đang đợi cô.

Hơi do dự một chút, Nôrikô bấm chuông. Không thấy ai ra mở cửa. Nôrikô bấm lần nữa, lại một lần nữa - không có kết quả gì. Đợi thêm một lát, cô lại bấm chuông và ghé tai vào tấm cửa. Tiếng chuông vang lên lạnh lạnh. Dù chủ nhân có ngủ thì cũng nghe thấy "Chắc có ai thật". Nôrikô cảm thấy tim đau nhói. Một khi Naôê không mở cửa, thì ắt là ở trong ấy đang có một người đàn bà.

"Anh ấy và một người đàn bà nào..."

Nôrikô hình dung ra một quang cảnh quen thuộc: hai người đang ngồi nép sát vào nhau và nín thở lắng nghe tiếng chuông ngoài cửa. Người đàn bà áp má vào ngực Naôê, còn anh ấy thì ôm lấy nàng và nhìn sang bên cạnh... Và đây họ nhón chân đi rón rén đến cạnh cửa, ghé mắt vào mắt cửa nhìn ra ngoài... Chính từ bên ngoài, con mắt cửa nhỏ xíu, hầu như không trông thấy được, nhưng nhìn từ bên trong thì bao quát được một vùng khá rộng.

Có thể bây giờ họ đang nhìn Nôrikô chẳng? Cô liền vội vã tránh sang một bên.

Bên kia cánh cửa vẫn lặng ngắt như tờ.

Trong hành lang có tiếng mở cửa, và từ căn hộ sát bên, một người đàn bà mặc kimono bước ra và đi qua mặt Nôrikô. Cứ trông cái cử chỉ quả quyết của người đàn bà khi đóng cửa lại, Nôrikô đoán được rằng người ấy cư trú ở đây. Nôrikô đứng yên một lát nữa, rồi thở dài và cũng đi về phía thang máy.

Trong khi buồng thang máy trượt xuống, Nôrikô nghĩ: biết trả lời Ritsukô và bà y tá trưởng ra sao đây? Vừa rồi có sao cứ kể hết ra như vậy chẳng? Nhưng nếu thế cô sẽ làm hại Naôê. Vì ông đã nói rằng ông ốm. Không, không thể làm như vậy được. Cứ thế này thôi, người ta cũng đã bàn tán quá nhiều.

Mới vừa qua Nôrikô oán giận Naôê, nhưng bây giờ cô lại cuống quýt bối rối tìm cách bao che cho ông.

Thang máy dừng lại. Nôrikô bước ra, và qua tấm cửa kính của phòng đệm cô lại trông thấy người đàn bà ở tầng năm: bà ta bước trên đường phố, tay giữ tà áo kimono đang căng phồng lên dưới gió. Nôrikô chậm rãi bước theo người ấy.

Hai giờ rưỡi. Giờ nghỉ trưa đã hết, từ giờ đến tối hãy còn xa, và cái ngõ hẻm rất vắng. Đi dọc theo cái hẻm thoải thoải xuống dốc, Nôrikô ra đến phố lớn. Ở đây là một cuộc sống khác hẳn: chen chúc, ồn ào và rộn rịp.

Qua hai căn nhà Nôrikô trông thấy một quán cà phê nhỏ, hay nói cho đúng hơn, cô trông thấy cái buồng điện thoại tự động

trong quán. Cô bước vào, ngồi xuống cạnh cái bàn con đặt gần cửa và gọi một chén cà-phê.

Sau khi uống hết cốc nước bỏ đá trong khi chờ cà phê, Nôrikô đến trước máy điện thoại, cô quay số. Sau một quãng im lặng trong ống máy bắt đầu nghe những tiếng tuýt tuýt dài. Nôrikô nhớ lại rằng máy điện thoại ở nhà Naôê có tiếng vo vo nghe như ngạt mũi. Nhưng bây giờ cô nghe rất rõ những hồi âm của tiếng chuông. Không thấy ai nhắc ống nghe. Nôrikô quay số một lần nữa - lại những tiếng tuýt tuýt. Nắm chặt trong lòng bàn tay đồng hào mười yên, Nôrikô trở về bàn, chén cà phê đã chờ cô ở đấy. Cô hít thở mùi hương đậm đà của nó.

"Có lẽ anh ấy đi ra nhà băng? Dù sao chẳng nữa thì anh ấy sẽ ra máy điện thoại nếu có nhà, - Nôrikô suy luận. - Nếu không muốn gặp mình thì có thể nói hẳn ra. Qua điện thoại càng dễ nói".

Nôrikô uống hết cà-phê và hơi bình tâm lại.

Đã gần đến ba giờ. Nôrikô ra khỏi nhà Naôê ở đã được hai mươi phút.

Cô lại đến cạnh máy điện thoại và quay số.

Bên quầy đặt máy điện thoại, cô thủ quỹ đang tính tiền với một người khách; một cô hầu bàn đang nói chuyện gì rất hăng với người bán đồ nhắm.

"Thôi lần này mà không gọi được thì quay về thôi", - Nôrikô quyết định trong khi lắng nghe những hồi âm trong ống máy. Hồi thứ ba, hồi thứ tư...

- Vâng, - một giọng đàn ông lạ hoắc trả lời. Trong giây lát Nôrikô thậm chí còn ngẩn cả người ra.

- Có phải nhà ông Naôê không ạ?

Ông máy im lặng.

- Tiên sinh đấy ạ?

- Phải... tôi... - Giọng Naôê nghe rất lạ, như thể miệng ngậm đầy bông. Nôrikô ngạc nhiên, vì thường ngày Naôê phát âm rất rõ.

- Em đây, Nôrikô đây tiên sinh ạ. Tiên sinh có nghe không?

- Có...

- Máy khó nghe quá... Lúc này tiên sinh không có nhà ạ?

- Không...

- Em gọi điện nhưng không có ai cầm máy...

- Tôi ngủ, - Naôê im lặng vài giây rồi nói.

Nôrikô bắn khoản tự hỏi: chẳng lẽ anh ấy không nghe? Hay là anh ấy nói dối?

- Anh đang ở nhà một mình ạ?

- Ừ.

- Em gọi điện từ một quán cà-phê ngay cạnh nhà anh. Có thể ghé anh một phút được không ạ? Bà Ghyôđa và bà y tá trưởng sai em đến thăm anh, vì họ lo cho anh ốm nặng.

Naôê im lặng.

- Vậy em ghé nhé?

- Ghé đi.

- Anh có cần gì không ạ? Có cần sakê hay thuốc lá không ạ?

- Không cần. Có cả rồi.

- Em đến ngay!

Nôrikô cầm tờ giấy tính tiền trên bàn và đi đến quầy thủ quỹ.

Naôê đang nằm trên giường, mình mặc pyjama. Thế ra ông không nói dối quả ông không ra khỏi nhà.

Nôrikô chăm chú nhìn xung quanh: trên lò kôtsu có để ly sakê như thường lệ, khắp nơi rải rác những tờ giấy - những bản sao bài tạp chí. Không thấy có một cái ly thứ hai nào. Trên bàn có một chồng tạp chí và sách. Ở gian bên, trong lavabô có cả một mớ chén đĩa chưa rửa: đã khá lâu không có ai dọn buồng.

- Sức khỏe anh ra sao? - Nôrikô cởi áo măng-tô và ngồi xuống cạnh giường.

- Tôi hơi bị cảm. - Giọng Naôê nghe rất lạ và không biểu hiện một sắc thái gì cả.

- Nhiệt độ ra sao?

- Không có nhiệt kế...

- Ôi, khổ thân anh quá!

Nôrikô thấy muốn vuốt ve an ủi Naôê đến mức không sao chịu nổi: trông anh đau ốm tội nghiệp biết chừng nào.

- Sao thế này...- Cô lăm bắm, khó khăn lắm mới tự kiềm chế được. Nếu anh ấy đưa tay ra, nếu anh ấy nói một lời thôi cô sẽ tự lao vào vòng tay anh.

Nôrikô cúi mình trên người Naôê và sửng sốt: hai mắt anh sáng một cách kỳ dị - không phải cái ánh kim loại lạnh và sắc như thường ngày, mà là ánh phản chiếu mờ nhạt của mặt trời lặn. Mắt anh có màu trắng như sứ, hai má trũng sâu.

- Anh làm sao thế?

Naôê cố giữ cho mắt mình nhìn lên Nôrikô mà không được.

Trong đôi đồng tử mênh mông của anh, Nôrikô thấy phản chiếu gương mặt của mình.

- Anh cần phải ngủ một chút. - Nôrikô kéo chăn đắp cẩn thận cho Naôê. Anh mệt mỏi nhắm mắt lại như thể chỉ chờ có thế.

Nôrikô bắt tay vào dọn dẹp. Mười phút sau cô đến cạnh Naôê. Naôê ngủ rất yên, ngay đến hơi thở cũng nhẹ nhàng, không nghe thấy.

"Anh ấy gầy đi nhiều quá.." - Nôrikô nhìn rất lâu, như thể không nhận ra Naôê nữa. Rồi cô khẽ khàng đi sang gian bếp. Cô cởi áo vét, và mình chỉ còn mặc chiếc áo thun mỏng, cô bắt đầu rửa chén đĩa. Cô đi lại thật yên lặng, cô quét gian bếp rồi trở vào phòng.

Naôê vẫn ngủ, mặt quay vào tường.

Bây giờ biết làm gì đây?

Nôrikô nhặt mấy tờ giấy vương vãi bên lò kôtsatsu, xếp lại thành một xấp gọn ghẽ để lên bàn, đặt lại đĩa gạt tàn cho ngay ngắn. Tầm thấy dày trong phòng dính đầy bụi, nhưng Nôrikô không muốn mở máy hút bụi, sợ tiếng máy làm Naôê thức giấc. Cô nhặt mấy tờ báo ở dưới sàn lên, gấp lại cho thẳng thơm mấy thứ đồ lót váy vò. Rồi cô cúi xuống với tay quơ quàng dưới gầm giường xem có cái gì lăn xuống đấy không. Tay cô chạm phải một vật gì lạnh và cứng. Một cái hộp lục ông tiêm. Naôê tự tiêm lấy ư? Bằng một động tác quen thuộc, Nôrikô mở nắp nhìn vào trong hộp. Có hai cái ống tiêm và hai ống thuốc rỗng. Nôrikô cầm lên một ống: "Opium".

Thuốc phiện ư! Thứ ma túy mạnh nhất... Ngay sau những cuộc phẫu thuật người ta cũng ít khi cho bệnh nhân thứ thuốc này. Chỉ khi nào có những cơn đau không tài nào chịu nổi...

Nôrikô nhìn kỹ Naôê và lại trông thấy cái nhìn mờ đục, đờ đẫn. Cô đã có mấy lần phải tiêm thuốc phiện cho bệnh nhân, cho nên cô nhớ rất rõ mắt họ. Nhưng anh ấy tiêm thuốc phiện để làm gì? Chỉ cảm lạnh thôi mà cũng tiêm? Mà lại tiêm một liều lượng lớn như vậy? Chẳng lẽ?... Tâm can Nôrikô nóng bừng như lửa.

Đặt cái hộp xuống sàn, cô lại cúi xuống nhìn Naôê. Đôi má như bằng sáp, râu lởm chớm... Cái mũi trông nhọn hẫ lên khác ngày thường.

Nôrikô vội vàng đẩy cái hộp vào chỗ cũ, như thể hy vọng rằng làm như thế mình sẽ xua đuổi được những ý nghĩ khổ tâm. Tốt hơn hết là cô đừng trông thấy, đừng biết gì hết. Vừa rồi cô mở nắp hộp ra để làm gì kia chứ? Một cảm giác tội lỗi khó hiểu tràn vào lòng cô.

Cô chạm rãi chóng gói đứng dậy và đột nhiên giẫm lên một vật gì cứng cứng. Nôrikô nhìn xuống chân: trên tấm thảm có một vật sáng mờ mờ. Nôrikô cầm lên. Một chiếc hoa tai. Một chiếc hoa tai vỏ bằng bạch kim. Nó nằm gần phía đầu giường, cái móc cài ngửa lên phía trên. Thế ra trước đây vẫn có một người đàn bà nào lên đây...

Nôrikô mệt mỏi ngồi xuống cạnh giường. Cô ngồi hồi lâu không cử động, mắt nhìn đắm đắm vào chiếc hoa tai đang lấp lánh trên lòng bàn tay.

Một giờ sau Naôê tỉnh dậy. Anh mở mắt ngơ ngác nhìn Nôrikô, rồi hiểu ra rằng đây không phải là giấc mơ, từ từ ngồi dậy.

- Anh dậy rồi đấy à?

- Vâng. - Bây giờ giọng nói nghe đã bình thường như mọi ngày - rõ và đều đều.

- Không đau ở đâu chứ?

- Không.

- Anh có nhớ em đã đến đây như thế nào không?

Naôê ngẫm nghĩ một lát, rồi gật đầu.

- Bà Ghyôđa và bà y tá trưởng phái em đến đây. Em sẽ nói gì với họ?

Naôê đưa mắt nhìn quanh tìm thuốc lá. Nôrikô đẩy về phía ông một bao thuốc và cái gạt tàn.

- Thế tức là anh bị cảm lạnh?

- Cảm lạnh. - Naôê nhắc lại, tay đưa một que diêm lên châm thuốc lá.

- Chỉ thế thôi à? Vậy thì tại sao lại phải dùng thuốc phiện?

Trong khoảnh khắc gương mặt Naôê thay đổi hẳn. Nôrikô biết rõ từng nét một trên gương mặt ấy: cô đã nhìn nó hàng ngày, nhận biết những sự thay đổi nhỏ nhất nhất, - nhưng bây giờ, sau một thời gian cách biệt không lâu, cô không còn nhận ra nó được nữa: gương mặt này sao cô thấy vô cùng xa lạ, cách vờ và thù địch.

- Anh gây đi đấy, - Nôrikô buồn rầu nhận xét, mắt không rời Naôê.

- Không việc gì phải lo.

Naôê nhìn ra cửa sổ, mắt đầy bóng tối. Rõ ràng là ông đã quên khuấy điếu thuốc lá đi: tàn thuốc đã dài lắm rồi, nó sắp rơi xuống thảm. Nôrikô vội đưa cái gạt tàn ra hứng.

- Em có đem thuốc lại cho anh. Thuốc cảm thật đây. Em lấy ở phòng nội khoa. - Nôrikô đưa ra một cái gói nhỏ có đóng dấu bệnh viện Oriental.

- Không cần.

- Có lẽ... không phải cảm. Anh nói thật đi. Em xin anh. Anh là thầy thuốc, anh phải hiểu rằng...

Naôê lặng im.

- Anh ôm thế nào?

- Chẳng có bệnh gì đâu.

- Không đúng.

Naôê giụi tắt điếu thuốc lá và nắm lấy khuỷu tay Nôrikô.

- Anh buông ra. Anh đang ôm, anh cần nghỉ ngơi yên tĩnh. - Nôrikô cố vùng ra, nhưng Naôê không buông cô. - Đừng anh. Em còn phải về, bệnh viện sai em đến đây...

- Thì đã sao.

- Em phải về ngay... chứ không họ sẽ nghĩ đủ thứ...

- Mặc kệ.

- Không, không "mặc kệ" được đâu. Vả lại... hôm nay không được. Thật đấy.

Naôê vẫn ôm chặt lấy cô.

... Khi Naôê buông cô ra, Nôrikô thở hắt ra một tiếng và mở mắt. Naôê đang nằm nghiêng, không cử động. Nôrikô dần dần tỉnh hẳn.

- Em sợ... - cô nói. - Nhỡ... Nhỡ có con thì sao? - Giọng Nôrikô êm dịu lạ lùng. - Anh có nghe em nói không?

- Tôi nghe.

- Vậy thì sao? - Nôrikô nép vào người Naôê. Lưng anh lạnh như băng. Có thể nào đây chính là con người cách đây một phút đã ôm ấp mình một cách khát khao cuồng nhiệt như vậy? - Em ... em sẽ nuôi nó. Dù có thể nào chẳng nữa.

Naôê từ từ quay lại và nhìn vào mắt Nôrikô.

- Có thật không? Như em vừa nói ấy?

- Thật.

Ông nhìn Nôrikô hồi lâu, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

- Em đi đây, - Nôrikô nói.

Cô nhảy xuống giường, vớ lấy áo quần vào chạy vào buồng tắm.

- Ôi, bốn rưỡi rồi!

Mặc áo quần thật nhanh, Nôrikô đến cạnh Naôê.

- Anh chóng khỏi đi nhé. - Cô cúi xuống người anh, và một lọn tóc quăn rũ xuống mặt anh. - Mai anh sẽ đến bệnh viện chứ?

- Sẽ đến.

- Nói lại với bà Ghyôđa như thế nhé?

- Ừ.

- Anh phải ăn cái gì đi.

- Không muốn ăn.

- Có lẽ em đi nấu cái gì nhé?

- Thôi. Khi nào đói tôi sẽ gọi điện đến tiệm ăn.

- Chính vì thế mà ốm đấy...- Nôrikô âu yếm lau mồ hôi trên trán Naôê. - Hay anh uống tí cà-phê vậy nhé?

- Không. Tôi đã bảo là không cần gì.

- À, - Nôrikô sực nhớ. - Hôm nay ở bệnh viện cụ Isikura suýt chết đấy.

- Cái gì?! - Naôê nhồm dậy.

- Ông cụ bắt đầu ngạt thở may mà cứu kịp. Bác sĩ Kôbasi đã làm hô hấp nhân tạo, hút đờm. Còn ông cụ vừa tỉnh đã cất tiếng gọi anh... Ông cụ quý anh lắm.

- Ông cụ nằm như thế nào? Đầu có kê cao lên không?

- Không... Nằm giường bình thường thôi.

- Nhất thiết phải kê cao đầu lên, nếu không lại sẽ như thế nữa.

- Em không thể góp ý cho các bác sĩ được.

- Em nói là tôi nhờ em yêu cầu Kôbasi như vậy.

- Nhưng..

- Không "nhưng" gì cả. Em phải truyền đạt cho Kôbasi đúng như thế.

Nôrikô, tay đã cầm áo khác, lại ngồi xuống cạnh giường.

- Đàng nào mai anh cũng sẽ đến. Lúc bấy giờ anh nói với ông ta cũng được.

- Phải nói ngay hôm nay.

- Nhưng có thể Kôbasi về nhà mất rồi.

- Em cứ nói với bất cứ bác sĩ trực nào.

Nôrikô gật đầu, cài khuy áo khoác.

Làn ánh sáng nhạt nhợt của mặt trời lặn chiếu xuyên qua bức rèm. Năm giờ kém năm. Phải về bệnh viện ngay.

- Thôi em đi nhé.

... Ngoài đường, một ngọn gió lạnh thấm sâu vào da thịt. Nôrikô không để ý, thông thả đi về phía trạm xe điện. Tiếng gót giày của cô vang dội trên đường phố vắng. Cô dừng lại nhìn lên toà nhà Naôê ở, rồi rảo bước đi nhanh hơn.

Nhưng linh cảm mơ hồ, những ước mơ không rõ nét quay cuồng trong tâm trí, và trí tưởng tượng lôi cuốn cô đi xa, xa mãi. "Nếu mình đẻ được một đứa con... Nó nhất định sẽ giống Naôê - cao, đẹp, cũng trầm lặng, cứng cỏi, cương quyết. Thế rồi..."

Nhưng đến đây những ước mơ của Nôrikô đứt đoạn. Cô không sao hình dung được Naôê trong vai một người chồng.

Ngày hôm sau Naôê đến làm việc như đã hứa. Thật ra thì mãi đến quá mười một giờ, gần sát giờ ăn trưa ông mới đến.

Ông mới vắng mặt có ba ngày, mà ai nấy đều phải kinh ngạc nhận ra rằng ông đã gầy đi một cách khủng khiếp.

Kôbasi đang khám bệnh nhân, nhưng nghe nói Naôê đến, anh tuyên bố nghỉ giải lao. Nhưng Naôê không đến phòng khám vội, mà lại đi thẳng lên các phòng nằm. Ông đang khám cụ Isikura thì một cô y tá từ tầng một chạy lên.

- Thưa tiên sinh, các bệnh nhân đang đợi dưới kia.
- Thế Kôbasi không tiếp họ sao?
- Có ạ. Nhưng ... tiên sinh đã đến thì...
- Bảo bác sĩ Kôbasi cứ tiếp tục đi đã.

Cô y tá đi xuống.

Naôê cầm lấy cổ tay khô héo của cụ Isikura và bắt đầu đếm mạch.

- Tôi có nghe nói hôm qua cụ mệt nặng, - ông nói.
 - Lão đã tưởng chết rồi, - cụ Isikura nói một cách khó nhọc, uồn lười phát ra từng tiếng một.
 - Lần sau hễ thấy khó thở cụ phải gọi bác sĩ ngay.
 - Nó... đột ngột... quá...
 - Thế hôm nay thì sao ạ? Ổn cả rồi chứ ạ?
- Cụ Isikura khẽ gật đầu và nói chậm chậm:
- Bác sĩ ạ, bác sĩ đừng đi đâu.. Tôi xin bác sĩ...
 - Được, được ạ.

Cụ Isikura đã lâu không ăn và lưỡi cụ phủ một lớp trắng. Giác mạc cụ đục, phản ứng ánh sáng kém. Cụ già quả nhiên đang mấp mé cõi chết.

- Cự phải nằm cho thoải mái hơn.

Cự Isikura không đáp nửa lời. Cự nhắm mắt và chấp tay lại như thể để cầu nguyện.

Naôê nhìn kỹ cự già một lát rồi đi ra.

Ngoài hành lang ông hỏi Nôrikô, giọng bất bình.

- Làm sao thế? Tôi đã bảo phải chuyển ông cự sang một cái giường khác kia mà.

- Em cũng định nói... Nhưng bác sĩ trực lại chính là Kôbasi cho nên...

- Lại càng phải nói.

- Nhưng... Ông ta biết chuyện của chúng ta. Akikô kể.

- Thế thì sao? Quan hệ của chúng ta là một chuyện, mà công việc lại là một chuyện khác hẳn.

- À, bác sĩ Kôbasi có nói: nếu bệnh nhân đã yếu đến nỗi không thể khạc nhổ được thì như thế tức là đã không còn là người sống nữa rồi: có thể cứu một lần, hai lần, nhưng nói chung mọi cố gắng đều sẽ vô hiệu.

- Kôbasi nói đúng. Nhưng không thể để cho ông già chết cách đó được.

- Cách nào mà chả thế...

- Không, tuyệt nhiên không phải là chết cách nào cũng như nhau đâu. Nếu bệnh nhân chết vì sặc đờm, người thân sẽ thấy cái chết đó phi lý, quái đản. Họ sẽ trách chúng ta và trách bản thân họ.

- Trước đây em không biết nghĩ đến điều đó.

- Em có biết đánh cờ tướng không?

- Không... - Nôrikô ngạc nhiên.

- Khi một ván cờ sắp tàn cuộc, người đánh cờ đã thấy rõ kết cục từ mấy nước trước. Nhưng thoát trông lên bàn cờ thì người ta có cảm giác là người đang thua cuộc chỉ chậm hơn người đang

thắng cuộc có một chút thôi, một nước thôi. Trong trường hợp này chắc cũng có một ấn tượng như vậy.

- Anh muốn nói cụ Isikura, phải không?

- Phải. Mọi người đều phải tin rằng chúng ta đã làm đến mức tối đa tất cả những gì có thể làm được, nhưng tiếc thay!... Vấn đề cũng chẳng phải là bao giờ cụ Isikura chết - sớm một tuần hay muộn một tuần, - mà ở chỗ làm sao cho cái chết của cụ đích đáng và phải lẽ.

- Ta phải thuyết phục cho bệnh nhân tin như thế hay sao?

- Không, thuyết phục người nhà của bệnh nhân.

- Đối với bệnh nhân thì không có một cái chết nào phải lẽ được.

Naôê đứng lại một lát, mắt đăm chiêu nhìn về phía trước.

Một cái xe cáng bệnh nhân đi qua mặt hai người, hình như họ đang đưa bệnh nhân vào phòng ngoại trú để phân tích.

- Sẽ không bao giờ có ai nói: "Tôi đã đến lúc phải chết", - Naôê nói tiếp khe khẽ.

- Anh có nhớ bà cụ Yôtsidzaki không? Anh có nhớ bà cụ lặn lội khổ sở như thế nào không? ... Bà cụ gào lên là thà để cho bà chết thay đứa cháu.

- Em tin như thế à? Bà cụ nói như vậy vì bà biết rất rõ rằng không bao giờ bà có thể chết thay cho ai được.

Nôrikô thấy xốn xang khi nghe những lời này.

- Những chuyện ấy thật là khủng khiếp...

- Đúng, rất khủng khiếp.

- Đối với một bác sĩ như anh cũng thế à?

- Cái gì?

- Không... Không có gì cả...

Một ý nghĩ kỳ dị làm cho Nôrikô thấy tim mình như lặn đi: cô chợt thấy mừng tượng như Naôê thuộc một thế giới khác.

- Phải bảo họ đổi giường ngay cho cụ Isikura. - Naôê quay ngoắt đi và bước xuống phòng ngoại trú.

Cùng ngày hôm ấy ông bầu của Đzyunkô Hanadzyô gọi điện vào bệnh viện. Sau khi xin lỗi vì đã im lặng trong một thời gian dài, ông ta hỏi:

- Cô ấy có thể ghé vào bệnh viện hôm nay được không ạ?
- Hình như tôi đã nói rõ ràng cho ông biết cô ấy phải đến khám lại vào ngày nào. Đã qua bao nhiêu ngày rồi?
- Bác sĩ thứ lỗi cho. Chúng tôi bận quá... Bao nhiêu là việc...
- Sức khỏe cô ấy hiện nay ra sao?
- Theo tôi, nói chung là khá.
- Tôi phải gặp nữ bệnh nhân ngay.
- Vâng - vâng, tôi hiểu. Hiện nay cô ấy đang ở studio...
- Bao giờ cô ấy có thể đến?
- Đến sáu giờ chiều sẽ xong buổi ghi hình.
- Hôm nay tôi không trực. Đến chiều tôi sẽ không có mặt ở đây.
- Nhưng Hanadzyô rất muốn được gặp ông. Và đúng vào ngày hôm nay. Có lẽ bác sĩ có thể chịu phiền chiều chúng tôi một chút? Bác sĩ có thể đợi cô ấy được không?
- Thế ngày mai? Ngày mai cô ấy sẽ làm gì?
- Ngày mai chúng tôi sẽ đi biểu diễn ở nhiều nơi trong tỉnh Kansai. Thành thử xin bác sĩ thứ lỗi, nhưng...
- Được, tôi sẽ đợi. Nhưng chỉ đến sáu giờ thôi.
- Cảm ơn bác sĩ! Chúng tôi sẽ cố sao để kịp đến đúng giờ. Chậm nhất là sáu giờ rưỡi.

Ông bầu xin lỗi một lần nữa rồi bỏ ông máy xuống.

Công việc đã hết, và các bác sĩ đã về nhà. Naôê ngả mình trên chiếc đi-văng trong phòng điều hành. Nhưng ông chưa kịp giờ một cuốn sách ra đọc thì Ritsukô đã xuất hiện.

Bà ta ăn mặc khá cầu kỳ: một bộ đồ bằng tweed màu sô-cô-la vạch ra-rô nhỏ, và bên trong là một cái blouse màu hồng rất nhã.

- Tiên sinh vẫn còn ở đây à?

- Vâng, tôi đợi một nữ bệnh nhân. - Naôê bỏ cuốn sách xuống và ngồi dậy.

- Đến ồm, tiên sinh cũng không có thì giờ để mà ồm một cách yên tĩnh nữa. Vừa đỡ một chút đã phải đi làm việc... - Ritsukô tỏ ý đồng cảm.

- Thế bác sĩ trưởng đâu ạ?

- Ông ấy có buổi họp ở Hội đồng thị chính: họp Ủy ban Giáo dục.

Ritsukô nhặt mấy tờ báo vương vãi trên sàn và đột nhiên đề nghị:

- Có lẽ ta sang phòng văn thư đi.

- Sang phòng văn thư ư?...

- Vâng. Thế bao giờ nữ bệnh nhân của ông đến?

- Sáu giờ.

- Còn những nửa giờ nữa. Thế thì mời bác sĩ ta sang bên kia một lát.

Naôê miễn cưỡng đứng dậy đi theo Ritsukô. Trong phòng văn thư không còn ai.

- Ở đây ấm cúng hơn nhiều.

Ritsukô đã đưa từ phòng bên sang nào phó-mát, nào bia. Bà quả quyết mở hai cái hộp ra, rót bia vào hai cái cốc, rồi đưa một cái cho Naôê. Bà nâng cái cốc của mình lên, gật đầu mời Naôê và uống mấy ngụm.

Ritsukô bao giờ cũng có hoá trang, nhưng hôm nay bà đánh đậm hơn thường ngày - chắc có dự tính đến ánh đèn điện.

- Bây giờ nhiều người ốm lắm. Cần phải giữ gìn sức khoẻ cẩn thận. - Ritsukô nhìn Naôê đăm đăm. - Bác sĩ bây giờ gầy đi nhiều quá đấy.

- Thế ạ? - Naôê đưa tay sờ lên hai cái má lúm chớm không cạo.

- Tôi cũng thấy trong người khó chịu thế nào ấy. Đau lưng quá. Hôm trước tôi đã có nói với bác sĩ rồi... Tôi e đó là bệnh lao không biết có phải không? Có lẽ nên chiếu điện?

- Khó lòng có thể là bệnh lao.

- Nhưng bác sĩ đã khám tôi đâu mà biết!

- Ở tuổi bà thì không thể ho lao được đâu.

- Tại sao ông có thể lấy làm thích chí khi nói với tôi những lời khó nghe như vậy? - Ritsukô đưa mắt lườm Naôê một cách giận dữ. - Tôi yêu cầu ông một cách nghiêm túc đấy, ông khám tôi đi.

- Mai đến buổi khám, bà đến gặp tôi.

- Ôi, không được đâu! Ở phòng khám có các cô y tá... Không, như thế phiền lắm.

- Thế thì sao, khám ở đây à?

- Ở đây? Ritsukô sững sốt. - Không được, ở đây bất tiện lắm...

- Thế thì ta xuống phòng khám ngoại trú.

- Không-không, không đời nào!

- Tôi không hiểu. Vậy thì bà muốn thế nào?

- Thôi được. Ở đây vậy. Nhưng nếu có ai vào, bác sĩ phải cắt nghĩa cho người ta hiểu. Vậy tôi cởi áo nhé?

Naôê gật đầu.

Ritsukô áp hai lòng bàn tay lên hai má nóng bừng. Rồi bà bước nhanh ra cửa sổ kéo rèm cho kín lại.

- Ông đừng nhìn.

- Được.

Naôê ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

- Khi nào tôi bảo mới được mở ra đấy.

Vừa nhìn Naôê, Ritsukô vừa cởi quần áo.

Bà cởi cái áo vét, gấp lại cẩn thận và đặt lên đi-văng. Sau đó bà mở khuy áo cởi áo blouse, cố đừng làm hồng mái tóc. Vừa thở dài một tiếng, bà vừa trật hai quai áo xuống - bên vai này, rồi bên vai kia.

- Cởi hết à?

- Vâng, Naôê đáp, mắt vẫn nhắm.

Hai tay Ritsukô quặt ra phía sau để cởi cái khoá sau lưng.

- Ô-hồ-hồ-hồ... lạnh quá! - Ritsukô rùng mình, tuy lò sưởi điện hoạt động rất tốt và trong phòng hơi nóng.

- Sao rồi? Mở mắt được chưa?

- Nhưng ông làm ơn nhanh nhanh một tý nhé...

Naôê quay lại. Ritsukô đang đứng yên, hai vai co lại, hai tay cố che kín ngực.

Đến gần hơn, Naôê nhận thấy hai bàn tay đang đỡ cái xu-chiêng đều run.

- Bà cúi xuống.

Ritsukô cúi đầu và hơi khom lưng xuống.

Naôê sờ cột xương sống.

- Bây giờ từ từ thẳng người lên. Cúi xuống một lần nữa. - Ritsukô nhắm nghiền hai mắt trong khi trên lưng bà cảm nhận những ngón tay linh hoạt của Naôê. Những sự va chạm nhẹ của mấy ngón tay ấy như truyền qua người bà một luồng điện.

- Ưỡn ra phía sau.

- Thế này ạ?

- Thêm chút nữa. Bây giờ nghiêng bên phải. Bên trái.

Ritsukô ngoan ngoãn làm theo những mệnh lệnh của Naôê.

- Như thế này có đau không?

- Không, - Ritsukô thì thảo rất khế.

- Được. - Naôê bỏ tay ra. - Đến đây thì không có gì. Bây giờ bà quay lại đây.

Hai tay vẫn áp vào ngực, Ritsukô từ từ quay lại.

- Thế này được chưa? - Bà hỏi lại, vẻ phân vân.

Naôê đứng sát lại.

- Ông làm cái gì thế? Buông ra! ... Bỏ tôi ra... - Ritsukô thì thầm nhắc đi nhắc lại, thậm chí cũng không hề cố tránh ra. Bà ngửa đầu ra một cách lả lơi và hé mở đôi môi.

Naôê lạnh lùng xem xét những nếp nhăn li ti từ góc đôi mắt nhắm nghiền toả ra thành hình quạt. Ritsukô dang hai tay ra. Cái xu-chiêng nãy giờ bà vẫn lấy tay giữ trên ngực, bây giờ đã rơi xuống sàn. Hai tay Ritsukô mơn trớn đôi vai và tấm lưng của Naôê.

Bỗng có tiếng chuông điện thoại giật giọng. Sau hồi chuông thứ ba Naôê cầm máy lên.

- Xin lỗi, ở đây có bác sĩ Naôê không ạ? - Cô y tá trực hỏi.- Có một nữ bệnh nhân đến tìm bác sĩ.

- Tôi hiểu rồi. Tôi xuống ngay.

Ritsukô đứng yên, một tay che ngực, một tay che mặt.

- Tôi phải đi.

Nhìn qua mấy ngón tay, Ritsukô thấy Naôê cầm khăn mặt lau miệng, sửa lại cà-vát và ra khỏi phòng.

- Chào bác sĩ! Xin lỗi là mấy hôm trước không đến được, - Dzyunkô vừa nói, giọng như hát, vừa bỏ kính râm. Mặt cô trong thời gian nằm bệnh viện đã tròn ra được một chút, bây giờ lại gầy đi, đôi mắt không còn trong như dạo ấy nữa.

- Cô thấy trong người thế nào?

- Tốt ạ. Định ghé bác sĩ từ lâu mà không có thì giờ... Thôi bác sĩ đừng mắng nhé.

- Công việc vẫn lút đầu lút cổ à?

- May thay, đúng như thế.

- May thay ư?

- Dĩ nhiên. Đối với một nghệ sĩ đó là điều may mắn.

- Thế. - Naôê mặc áo blouse và rửa tay. - Thử xem nào. Giỏ đựng áo quần trong góc ấy.

Đzyunkô đóng cửa lại và cởi chiếc áo khoác dày làm bằng lông lạc đà. Trong phòng làm việc, ngoài họ ra không còn ai nữa: cô y tá trực chưa kịp đến.

- Không đau chứ?

- Có hai ba lần thấy nhói nhói, nhưng lại hết ngay.

Khám xong, Naôê đặt y cụ vào nồi khử trùng và ngồi xuống viết kết luận.

- Bác sĩ ạ, - Đzyunkô đang mặc áo quần sau tấm bình phong gọi ra. - Tối nay bác sĩ rồi chứ?

- Vâng.

- Có lẽ bác sĩ đi với tôi một lát nhé? Tôi có hứa sẽ chiêu đãi bác sĩ. Kia, sao im lặng thế? Đồng ý không?

- Đồng ý.

- Thế thì tuyệt! - Đzyunkô mừng rỡ reo lên.

Cô từ phía sau tấm bình phong bước ra, trên người đã khoác măng tô. Được đóng khung trong cái cổ bẻ rất to của chiếc áo lông, khuôn mặt trông còn mảnh hơn nữa.

- Được. Tôi chỉ sang phòng điều hành mặc áo một chút.

- Tôi đợi ngoài xe.

Trong hành lang Naôê chạm phải Tômôkô Kawai.

- Xin lỗi. - Tômôkô thở hỗn hển. - Em mãi làm mấy việc trong phòng bệnh nhân cho nên trễ quá giờ.

- Không sao, tôi đã làm xong hết rồi.

Tômôkô liếc nhìn Dzyunkô một cách nghi hoặc.

Ở phòng điều hành, Ritsukô đang đón đợi Naôê.

- Thật là vô lương tâm, - bà rít lên khe khẽ.

- Cái gì thế?

- Bỏ người ta mà đi...

- Có bệnh nhân đến.

- Có thì sao! Ai lại như thế... - Cái hôn duy nhất đã làm cho Ritsukô dạn dĩ lên. - Khám xong rồi chứ?

- Vâng. Nhưng tôi phải đi.

- Anh thật là nhẫn tâm, thật đấy!...

- Tôi? Tôi nhẫn tâm ấy à?

- Đúng, anh là một con người tàn nhẫn, - Ritsukô bước vào phòng điều hành.

- Thế anh định đi đâu đấy?

- Về nhà.

- Thật không? Hay là đi đến chỗ hẹn hò?

Mắt không nhìn Ritsukô, Naôê cài khuy áo măng-tô.

- Liệu đấy, tôi sẽ kiểm tra. - Bà hăm dọa. - Bao giờ sẽ gặp lại?

- Tôi không biết.

- Anh nói rõ đi.

- Tuần sau.

- Lúc nào?

- À... Lúc nào tiện bà gọi điện cho tôi đi.

- Thứ hai tôi sẽ gọi, được không?

- Được.

- Nhưng đừng có mà lừa tôi!

- Nhớ tôi lừa thì sao? - Naôê phì cười.

- Thì sao ấy à? - Ritsukô nheo nheo đôi mắt. - Nếu thế tôi sẽ nói với mọi người là anh tán tỉnh thôi.

Naôê ném lên Ritsukô một cái nhìn ngạo nghễ rồi ra khỏi phòng điều hành.

Cái quán ăn nhỏ mà Dzyunkô mời Naôê vào nằm trong một khu vực náo nhiệt ở giữa Rôpponghi và Nôghidzaki, đó là một quán nổi tiếng về các món bit-tết. Dzyunkô nghĩ rằng ở đây Naôê sẽ thấy thích. Cô thích đến đây vì trong những hiệu ăn lớn người ta thường dòm ngó cô, còn ở đây thì không có ai để ý.

- Bác sĩ muốn gọi gì?

- Sakê.

Người hầu bàn ngơ ngác nhìn Naôê.

- Phải, bác sĩ có nói là bác sĩ thích rượu nếp hơn cả. - Dzyunkô đỡ lời. - Ở đây có sakê không? - Cô quay về phía người hầu bàn.

- Chắc là có ạ...

- Làm ơn dọn ra nhé. Hâm nóng thì tốt.

Người hầu bàn vẫn phân vân.

- Sakê ạ? ... Nhắm với bít-tết ạ?

- Thì có khác gì! - Naôê nhún vai.

- Có lẽ tôi cũng sakê luôn, - Dzyunkô hoạ thêm.

Khi người hầu bàn đã đi xa, cô cười phá lên.

- Ở đây chắc chưa có ai gọi sakê bao giờ.

- Thế à? ... Thế mà tôi không biết.

- Ở quán này có món awabi và món tôm ngon lắm. Có lẽ ta ăn món tôm nhé?

- Ăn awabi thì hơn.

Đzyunkô gọi hai bát-tết và một awabi. Ngay bên cạnh bàn có đặt một cái bếp. Một người đầu bếp đến và bắt đầu đặt chảo lên.

- Hay là ta đến một hiệu ăn có các món ăn Nhật bản?

- Ô không, ở đây được rồi. Miền là có sakê.

Đzyunkô lại mỉm cười.

Sau bữa ăn tối, cô đưa Naôê đến một quán bar nhỏ dọn ở tầng hầm. Quán được ngăn ra thành năm buồng. Sàn phủ một tấm thảm sang trọng, cách bài trí nội thất theo đúng phong cách của cung điện ở thế kỷ thứ XVII.

Hình như Đzyunkô rất hay đến đây: người bán bar lập tức nhận ra cô và mời vào buồng. Đối với quán bar giờ này hãy còn sớm, khách còn thưa thớt.

- Làm ơn cho ít sakê, - Đzyunkô yêu cầu.

- À, cái này mới đây! - Người hầu bàn nhìn Đzyunkô và người bạn trai của cô, vẻ quan tâm đặc biệt.

Đzyunkô uống được khá nhiều. Mà hôm nay thì cô lại có phần cao hứng: rượu sakê ở đây là loại thượng hạng, cô được rồi suốt buổi tối, cho nên Đzyunkô uống hết ly này đến ly khác. Một giờ sau cô đã say rõ rệt.

- Bác sĩ này, thử nhìn tôi một chút. Má có đỏ không?

- Không đỏ lắm.

- Chà! - Đzyunkô cười khanh khách. - Ông lại nhìn tôi như một bác sĩ nhìn bệnh nhân.

Một màu hồng phơn phớt ửng lên trên đôi gò má, làm cho gương mặt xanh xao của Đzyunkô sinh động lên. Trông cô thật kiều diễm và đáng yêu. Tính phóng đã tiềm ẩn trong cô mỗi lúc một hiện rõ thêm.

- Thế bác sĩ không bao giờ say à?

- Tại sao? - Naôê ngạc nhiên. - Cũng như mọi người thôi.

- Thế mà bây giờ thì hoàn toàn tỉnh táo... Có lẽ men không thấm hay sao? - Đzyunkô đặt cái chén không xuống bàn.

- Không thăm... - Naôê cười, mắt nhìn bàn tay trau chuốt, thanh nhã của cô.

- Có thật cô Simura của ông tuyệt vời đến không? - Đzyunkô hỏi một cách đột ngột.

- Simura nào?

- Thôi đừng vờ nữa, tôi biết hết rồi. Cô hộ lý đã kể cho tôi nghe khá nhiều chuyện. Tôi với cô ấy đã đi đến kết luận rằng ông bác sĩ của chúng tôi quá trình bạch ... Thế nào? - Đzyunkô rước thẳng người ra một cách đầu thách thức. - Như tôi đây cũng chẳng xấu nào, phải không?

Naôê thích thú nhìn cô. Trên gương mặt Đzyunkô không còn chút bóng dáng của sự ngây thơ.

- Sao ông lại nhìn tôi bằng đôi mắt băng giá như vậy? - Đzyunkô nhìn chằm chằm vào mắt Naôê. Rồi, không chịu được nữa, cô nhìn ra chỗ khác. - Cứ nghĩ rằng ông đã biết tỏ tường mọi thứ trên thân thể tôi, tôi thấy chán quá. Chắc tôi đối với ông chẳng còn chút hứng thú gì.

Naôê ghé miệng bên tai Đzyunkô:

- Em này... em vẫn thường chích ma túy đấy à? Hay là tôi nhầm?

Đôi mắt đen của Đzyunkô mở to ra vì ngạc nhiên.

- Tại sao anh... kết luận như vậy?

- Tại vì tôi làm thầy thuốc. Tôi hiểu hơn những người khác.

Đzyunkô cúi đầu.

- Có... Nhưng không nhiều. Chỉ thỉnh thoảng khi nào mệt quá.

- Em đừng sợ, tôi sẽ không giảng luận lý đâu. Chẳng qua... Nếu em muốn thì tôi có đấy.

- Ngay bây giờ ấy à?

- Ừ.

- Anh có đem theo à?!
- Dĩ nhiên là không, ở nhà ấy.
- Nhưng... Tại sao anh lại cho là em muốn?
- Thế em không muốn à?
- Chà ... Bác sĩ! Anh cũng chẳng phải là một thiên thần. - Và Dzyunkô vịn vào cánh tay Naôê.

CHƯƠNG XVI

Tiếng rít của gió thu lạnh vừa nổi lên lúc tờ mờ sáng đánh thức Nôrikô dậy. Vẫn nằm im trong chăn, cô đưa mắt nhìn quanh phòng. Cái nhìn của cô dần dần dừng lại ở cửa sổ: ngoài đường trời vẫn còn tối mịt. Nôrikô bấm đèn ngủ nhìn đồng hồ: năm giờ rưỡi. Mùa hạ thì bây giờ mặt trời đã lên rồi, còn vào tiết cuối tháng chạp này thì bây giờ vẫn còn là ban đêm.

Gió gõ vào cửa kính. Bên cạnh giường có một cuốn sách mở. Nôrikô thường đọc sách khuya để dễ ngủ, nhưng đêm qua không hiểu sao cô đã quá xúc động trong khi đọc - cuốn sách nói về tình yêu - và giờ lâu không sao chợp mắt được.

"Tình yêu có những dạng khác nhau, - trong sách có đoạn viết như vậy, - và sự xả thân cũng là tình yêu..." Hình ảnh Naôê không lúc nào rời tâm trí cô. Trong thời gian gần đây có một cái gì kỳ dị đã diễn ra với anh. Anh đã gầy đi và bây giờ trông càng cao và càng mảnh, cái nhìn của anh trở nên sắc nhọn. Nhưng không phải những sự thay đổi bên ngoài làm cho Nôriko lo lắng.

Trong toàn bộ cái bóng dáng của Naôê - trong đôi vai rũ xuống một cách mệt mỏi, trong cái lưng gầy hơi khom xuống - có thể cảm thấy một nỗi đau thầm kín và một mối sầu vô vọng. Anh không bao giờ kể gì cho cô nghe, nhưng Nôrikô vẫn cảm biết được là có một cái gì đó đang giày vò anh khổ sở.

Anh vẫn lạnh lùng như trước, đôi khi còn tàn nhẫn nữa. Anh có thể mời Nôrikô đến rồi tới khi cô dọn dẹp xong, lại đuổi cô về. Cô đã quen với những sự thay đổi đột ngột, vô cớ của anh, nên không hề giận. Xưa nay đối với cô, anh vẫn như vậy. Khi nào anh gọi thì cô chạy đến, khi nào cô cảm thấy anh đã chán mình thì cô ra về. Dù đối với anh, cô chỉ là một thứ đồ chơi chẳng nữa, thì cô cũng

hài lòng với vai trò đó. Nôrikô không bao giờ suy nghĩ xem cái gì là tốt, cái gì là xấu; chẳng qua Naôê muốn gì thì cô chỉ biết làm đúng như vậy.

Từ trước kia, Nôrikô cũng cảm thấy trong tâm hồn Naôê không sao có được sự yên tĩnh. Có lúc chưa nghe cô nói hết câu anh đã vớ lấy cuốn sách, mà cũng có lúc anh lại đột nhiên quan tâm đến một chuyện gì đấy, rồi hỏi đi hỏi lại: "Em định nói gì phải không? Nói đi!" Anh thường cau mày, mấy ngón tay gõ gõ trên bàn - như thế nghĩa là trong lòng anh thấy bứt rứt không yên. Vào những phút như vậy, Nôrikô giống như một con sóc sợ sệt; cô e dè cố sức đọc cho ra những gì đang được giấu kín trong tâm hồn anh. Và mỗi khi cô đoán sai, Naôê quay mặt đi hoặc bảo cô về.

Nhưng thời gian gần đây Naôê trong ủ rũ khác thường. Những chuyện bực mình trong công việc chẳng? Hay là nguyên nhân nằm ngay trong bản thân anh. Giá Nôrikô có thể biết được cái gì đang diễn ra trong Naôê! Nhưng hỏi thì cô đã biết trước là không bao giờ anh trả lời. Naôê giữ một khoảng cách khá xa giữa bản thân với Nôrikô và đó là điều làm cho cô tủi thân nhất. Luôn luôn ở bên cạnh, mà không hề biết một chút gì... Một sinh vật không lời...

Nôrikô vẫn thỉnh thoảng phải nghe người ta nói về những mối quan hệ giữa Naôê với phụ nữ. Vì hầu hết mọi người trong bệnh viện đều biết mối quan hệ giữa hai người, cho nên những chuyện này chỉ đến với cô dưới dạng những tiếng đồn mơ hồ, đứt đoạn. Nhưng cũng có những người nói chuyện lại với cô một cách chi tiết chỉ vì cái thú được thấy cô đau khổ - trong đám nữ y tá cũng có những người như vậy.

Chuyện Dzyunkô Hanadzyô ghé bệnh viện tìm Naôê tối hôm ấy thì ngay sáng hôm sau Nôrikô đã biết. Nói chung người ta đã bắt đầu xì xào ngay từ hồi Dzyunkô nằm bệnh viện Oriental. Họ lại còn nói rằng Naôê nhiều lần ngồi rất lâu với bà Ghyôđa trong phòng văn thư. Từ trước họ cũng xì xào rằng phu nhân muốn quyến rũ Naôê, mà ông ta nói chung cũng không phản đối. Nhưng đâu phải chỉ có thế... Nghe đâu người đã đã mấy lần gặp Naôê ở

ngoài phố với những cô gái bán bar phấn son loè loẹt và áo quần sặc sỡ. Lại còn ...

Người ta lại còn khẳng định rằng con gái ông bác sĩ trưởng, cô Mikikô, mê Naôê như điên đảo. Nghe đâu cô ta còn nói trắng rằng một người như bác sĩ Naôê mà đi hỏi cô thì cô sẽ nhắm mắt lấy ngay. Cô ta cố gắng dùng cái bệnh viện để cám dỗ ông ta, và hình như ông ta cũng đớp cái mồi này.

Nôrikô không tin những chuyện ngồi lê đôi mách, coi đó như những chuyện do những kẻ vô công rồi nghề bịa đặt ra, nhưng dù sao ... Ai cũng biết là không có lửa làm sao có khói.

Nôrikô thở ra một tiếng dài. Có lẽ thà đừng biết còn hơn. Nhưng giá có thể hỏi chính Naôê thì hay biết mấy. Ngay các bạn gái cũng khuyên như vậy... Nhưng cũng khó tin họ lắm.

Gần đến ba giờ đêm Nôrikô mới ngủ thiếp đi. Cô không tắt lò sưởi ga, nhưng vẫn bị lạnh cóng.

Căn buồng nhỏ của Nôrikô ở tầng thứ ba của nhà chung cư. Đó là một toà nhà cũ kỹ, tường đã nứt nẻ nhiều nơi. Chỉ được cái sát cạnh bệnh viện. Người ta có hứa rằng khi đã sửa chữa xong trong bệnh viện thì sẽ bắt đầu tu sửa chung cư, nhưng dù sao cũng phải đợi ba bốn năm nữa, hay năm năm cũng chưa biết chừng. Mà năm năm nữa thì cô sẽ ra sao? Có còn làm ở bệnh viện nữa không? Vì lúc bấy giờ cô sẽ ba mươi tuổi...

Cái chính là đừng mất Naôê. Dĩ nhiên chắc anh ấy chẳng cưới mình đâu. Chỉ mong sao mọi thứ sẽ cứ như thế này. Nôrikô không dám ao ước gì hơn.

Có một cái lạ là Nôrikô không bao giờ thử tưởng tượng xem nếu lấy nhau thì cuộc sống gia đình của họ sẽ như thế nào. Chắc hẳn là vì cô thừa biết rằng Naôê không bao giờ muốn phải gánh vác một gia đình. Cô bắt mình tự chuyển đổi để trở thành một con người thật thích hợp với ý muốn của Naôê.

Cái gì thu hút cô, cô yêu cái gì ở Naôê? Nếu có đặt câu hỏi này ra thì Nôrikô cũng không thể nào trả lời được. Trong Naôê, cô yêu tất cả: cái tính lạnh lùng và lòng nhân hậu của anh - không

phải một lòng nhân hậu ngây thơ và trêu tượng như ở Kôbasi, nhưng cũng không phải vụ lợi như ở bác sĩ trưởng; cô yêu ở Naôê một con người gồm có phần tốt và phần xấu, cũng như tất cả những con người bình thường ... Trong anh chỉ có một điều không bình thường: đó là nỗi buồn vô vọng, không thể cất nghĩa được...

Căn buồng của Nôrikô không rộng: chỉ vừa trải tám chiếc tatami. Cô có cái may là được ở một mình, trong khi các cô khác đều hai người một phòng. Ngoài Nôrikô ra, trong chung cư chỉ có Akikô là nữ y tá. Các cô khác đều là tập sự, và còn rất ít tuổi. Nhưng Akikô chỉ ít lâu nữa sẽ đi nơi khác. Cô ta đã đính hôn với Kôbasi. Các nữ y tá khác thì hoặc ở với gia đình hoặc thuê những căn hộ riêng.

Nôrikô cũng đã từng nghĩ đến việc dọn đi ở nơi khác. Lúc bấy giờ cô sẽ có thể gặp Naôê một cách dễ dàng hơn, có thể mời anh về nhà, cho anh ăn những bữa cơm gia đình... Tòa nhà chung cư không bao giờ khoá, và không có ai kiểm soát lối ra vào; tuy vậy Nôrikô không bao giờ dám về khuya: cô thấy như vậy không hợp với mình là người lớn tuổi nhất trong các nữ nhân viên.

Có một lần Nôrikô nói chuyện với Naôê về những dự định thay đổi chỗ ở của cô. Đám lại anh chỉ nói vắn tắt: "Thế à?" - và không nói thêm một tiếng nào nữa. Rốt cục cô không thể hiểu anh tán thành hay phản đối. Vấp phải một thái độ thờ ơ như vậy. Nôrikô lại phân vân. Cô thấy hình như Naôê không muốn cho mình ở một căn hộ riêng. Tại sao thì không thể hiểu được. Tất cả những điều đó làm cho Nôrikô hoang mang: ở chung với những cô gái trẻ măng thì không hợp, nhưng vì thái độ của Naôê cô lại phải từ bỏ những ý định chuyển nhà.

...Tối qua cô thiếp đi vào lúc nào nhỉ? Nôrikô nhớ rằng lần cuối cùng cô nhìn lên đồng hồ là lúc hai giờ. Bây giờ là năm giờ rưỡi - vậy là cô ngủ được ba tiếng. Vả chăng đó không hẳn là một giấc ngủ mà là một trạng thái quên lãng nặng nề. Cứ mỗi cơn gió cô lại thức giấc.

Bốn ngày nữa là Tết. Một ngày lễ thường làm cho lòng người lắng xuống: vừa vui lại vừa buồn - thêm một năm nữa của cuộc đời đã trôi qua.

Khi Nôrikô đã qua tuổi hai mươi ba, cô thường buồn khi nghĩ đến mỗi năm đang trôi đi. Giá cái năm ấy được sống qua bên cạnh Naôê... Nhưng không, dù thế nào thì cũng vẫn buồn.

Ngoài cửa sổ trời đã sáng hẳn, Nôrikô tắt đèn. Cô nhìn ra cửa sổ, và những ý nghĩ lại trở về với Naôê.

Cô chợt muốn cảm thấy sức nặng của đôi tay anh! Dù anh ấy có lạnh lùng, thô lỗ nữa, dù anh ấy có làm khổ mình đi nữa cũng được, miễn sao được ở bên anh!

Từ ngày hai mươi chín tháng chạp là bắt đầu nghỉ. Cả thầy được năm ngày, cho đến mừng ba tháng giêng. Nôrikô định qua năm ngày đó ở Niigatta, trong ngôi nhà cô đã ra đời. Hơn nữa, vào những ngày này Naôê về thăm mẹ ở Sappôrô. Bà cụ ở đây với gia đình của người con trai thứ. Ông con trai trưởng là Naôê được gia đình coi là hư hỏng: Naôê đã bỏ nhà của bố mẹ ra đi, trong khi lẽ ra người con cả, phải đảm đương tất cả những công việc lo toan của gia đình. Ông ta đã lên Tôkyô học rồi ở lại luôn đấy: đã không chịu cưới vợ, mà cũng không lo gì cho mẹ.

Ngày ba mươi một tháng chạp Nôrikô và Naôê cùng trực đêm. Làm việc vào ngày nghỉ chẳng phải là một niềm vui gì lớn, nhưng Nôrikô sung sướng vì tối hôm ấy cô được ở bên cạnh Naôê. Vả lại cô cũng được đền bù vì mãi đến mùng bảy tháng giêng mới phải đi làm. Sau ngày mùng một các chuyến xe lửa sẽ rộng chỗ hơn. Nói chung tết năm nay mọi việc khá thuận lợi cho cô.

Ngủ thì không muốn ngủ nữa, mà dậy thì hãy còn sớm. Từ bây giờ đến tám giờ còn có thể nằm nghĩ ngợi liên miên...

Nôrikô trở mình nằm lại cho thoải mái, rồi mở mắt ra. Mới lúc này chỉ có khung cửa sổ sáng lên thành một hình chữ nhật trắng, mà bây giờ khắp gian phòng đã tràn đầy ánh sáng. Từ dưới phố đưa lên tiếng lách cách của những chai lọ bằng thủy tinh, tiếng títt phanh của một chiếc xe đạp - những tiếng động quen

thuộc của những người đi làm sớm nhất: những người đi đưa sữa tươi, người đưa thư.

Naôê bây giờ đang làm gì? Dĩ nhiên là đang ngủ. Nhưng - Những ngày gần đây trí tưởng tượng của Nôrikô bao giờ cũng hình dung bên cạnh Naôê đang ngủ có một người đàn bà. Vì vậy Nôrikô bắt đầu thấy chóng mặt, khó thở; cô không làm được một việc gì, mọi thứ chỉ chực tuột ra khỏi tay. Nôrikô tự mắng nhiếc mình, nhưng vẫn không sao thoát được những ý nghĩ đau xót ấy.

Dưới cửa sổ có thể nghe rõ những bước chân của người đưa thư. Cố sức xua đuổi những ám ảnh, Nôrikô chạy ra khỏi giường để đón lấy hơi lạnh của buổi sáng.

Một ngày mới đã bắt đầu - một ngày bình thường với những lo toan bình thường: đi thăm các phòng bệnh nhân, ghi vào nhật ký bệnh viện những chỉ thị của bác sĩ trực, phân phát thuốc uống, tiêm thuốc cho bệnh nhân, lấy máu đem đi phân tích.

Hôm nay không có một phẫu thuật nào được dự tính. Nôrikô đi qua các phòng bệnh nhân một lần nữa, trở về phòng y tá và bắt tay vào quần tắm-bông.

Bà y tá trưởng đang ngồi giờ các bệnh án. Chọn ra mấy tập, bà đột nhiên gọi Nôrikô.

- Simura-san! Tôi muốn nói chuyện với cô một chút. Có lẽ ta sang phòng áo nhé?

"Bà ấy muốn gì thế nhỉ?" Lòng không khỏi băn khoăn, Nôrikô ra hành lang theo bà y tá trưởng.

Phòng mắc áo đặt ở tầng ba, bên cạnh kho dụng cụ. Dọc trường có đặt tủ áo, đối diện là một cái đi-văng và một tấm kính lớn, trên mấy cái móc có treo những đôi bít-tát trắng, những sợi thắt lưng áo blouse.

Bà y tá trưởng vào phòng trước. Sau khi đã biết chắc là trong phòng không có ai, bà khoá trái cửa lại. Đôi khi Sêkiguchi cũng cho thấy rõ cái tài năng khác lỗi lạc của một người tổ chức âm mưu.

- Tôi xin nghe chi, - Nôrikô nói sau khi ngồi xuống cạnh bà y tá trưởng.

- Tôi muốn hỏi cô chuyện này. - Sêkiguchi đặt mấy tập bệnh án lên đùi, rồi giở tập có đề Yôsidzyô Isikura. - Bệnh nhân Isikura được chỉ định tiêm ma túy phải không?

- Vâng ạ.

- Thế.. Bệnh nhân kêu đau dữ dội ở vùng thắt lưng... Tiêu bản nhóm "A". Cái này thì được rồi. - Bà y tá trưởng đặt tập bệnh án như thế nào cho Nôrikô cũng đọc được - Tuần này đã tiêm cho cụ hai lần: hôm qua và hôm thứ hai, tức cách một ngày tiêm một lần. Cụ Isikura đau dữ dội đến thế kia à?

- Nhất là ban đêm.

- Cái đó thì tôi biết. Nhưng tại sao lại phải ma túy mới được? Chẳng nhẽ không dùng được những thứ thuốc giảm đau thông thường hay sao? - Bà ta giở qua mấy trang. - Đây, hôm kia chẳng hạn có cho thuốc nobulon, còn trước kia thì cho unitamin: như thế nghĩa là vẫn có thể không dùng đến ma túy? Nhưng vì một lý do nào đấy trong phiên trực của cô lần nào cũng cho ma túy.

Nôrikô đã đoán được bà y tá trưởng ám chỉ cái gì.

- Bao giờ cũng và phiên trực của cô, - Sêkiguchi nói tiếp, - và bao giờ cũng theo chỉ thị của bác sĩ Naôê.

- Nhưng chị muốn nói gì với tôi?

- Nói chung thì không có gì... Chẳng qua tôi nghĩ, không biết cho ma túy như thế có nhiều quá chăng?

- Tôi không được biết việc đó. Chị hỏi bác sĩ Naôê thì hơn.

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên. Cô hoàn toàn đúng. Chẳng qua tôi muốn nói trước với cô thế thôi.

Lẽ đương nhiên là Nôrikô nhớ rằng trong những buổi trực đêm với Naôê đã nhiều lần phải ghi vào nhật ký trực những mũi tiêm ma túy. Theo chỉ thị của Naôê thì ban ngày những liều thuốc này do cô tiêm, nhưng vào buổi tối hay ban đêm, hoàn toàn không hiểu tại sao, Naôê nói rằng ông sẽ tự tay mình tiêm lấy. Điều đó

hoàn toàn không thể hiểu được, vì xưa nay ông vẫn tránh quan hệ riêng tư với bệnh nhân.

Lần đầu tiên Nôrikô lưu ý đến việc này là cách đây khoảng hai tháng. Khi nghe nói phải tiêm cô toan chạy đi, nhưng Naôê ngăn cô lại: "Ma túy phải do chính bác sĩ tiêm." Tuy vậy Nôrikô vẫn cứ đi theo, vì Naôê đã nói một cách thô lỗ: "Sao, tôi không có quyền tiêm à? Không việc gì phải theo tôi sát nút như vậy".

Cách đây không lâu, Nôrikô chợt có một ý nghĩ khủng khiếp: hay là Naôê lấy ma túy tiêm cho mình - những liều ma túy mà ông kê cho bệnh nhân? Cái ống thuốc mà cô đã tìm thấy trong phòng ông xác nhận sự phỏng đoán này: nếu không, tại sao chỉ cảm lạnh thường mà phải dùng đến những phương thuốc mạnh như vậy? Có lẽ ngay cả ống thuốc; áy, Naôê cũng lấy ở bệnh viện chẳng?

- Đây cô xem, với bệnh nhân này cũng thấy kê tiêm ma túy. - Bà y tá trưởng giở một tập bệnh án khác ra: Kôkichi Uênô. - Quả có ít hơn Isikura, nhưng vẫn lại do Naôê chỉ định.

Nôrikô sực nhớ rằng với Uênô, Naôê cũng tự tay đến tiêm trong khi trực đêm.

- Tôi đã hỏi bác sĩ Kôbasi. Ông ta nói rằng bệnh nhân này không mấy khi kêu đau.

"Phải chăng câu chuyện này đã bắt đầu từ Kôbasi? Nếu vậy thì gay lắm. Khó lòng có thể đánh lạc hướng Sêkiguchi."

Nôrikô cảm thấy một vòng vây đang khép lại xung quanh Naôê.

- Tại sao bác sĩ Naôê thích chỉ định tiêm ma túy như vậy? - Sêkiguchi hỏi thẳng vào mặt Nôrikô. Đôi mắt hạt chanh soi mói của bà chăm chú theo dõi cô.

"Bà ta đã đánh hơi được cái gì hay chỉ giả vờ như thế? - Nôrikô cố hết sức hiểu cho ra. - Chỉ cần một lời lẽ thiếu thận trọng là Naôê sẽ bị hại."

- Chị thấy có sự vi phạm ở chỗ nào?

- Gần đây, uỷ ban có truyền đạt cho tôi lời nhận xét của họ. Ở bệnh viện ta sử dụng quá nhiều các phương thuốc ma túy. Vì vậy tôi quyết định tự mình theo dõi việc sử dụng các phương thuốc đó.

"Ra thế đấy! phải báo ngay cho Naôê biết!"

- Còn tôi muốn nói chuyện với cô là để thấy rõ thêm tình hình, - Sêkiguchi nói thêm.

- Tôi không biết gì cả...

Dĩ nhiên Nôrikô không nói thật. Cô đã nhận thấy khoảng hai tháng trở về đây Naôê hay chỉ định cho tiêm ma túy, và cũng đã hơi nghi rằng bản thân ông bắt đầu nghiện. Tuy không thể nói rằng ông đã trở thành một người nghiện hoàn toàn: suốt những buổi tối dài đằng đẳng cùng trực với nhau, Nôrikô chưa có lần nào nhận thấy có gì khả nghi. Nhưng đó là một niềm an ủi quá vô nghĩa.

- Có thể sinh ra những chuyện rầy ra gì không? - Cô hỏi bà y tá trưởng.

- Hiện nay thì đang yên ổn cả. Nhưng phải cố gắng dùng thật ít. Vì như cụ Isikura chẳng hạn, yếu đến thế mà dùng nhiều ma túy thì cầm chắc cái chết.

Chính Nôrikô cũng nghĩ như vậy. Vậy ra Sêkiguchi không hề ngờ những liều ma túy ấy biến đi đâu?

- Dù sao, - bà y tá trưởng kết thúc câu chuyện, - tôi cũng mong cô lưu ý đến việc này.

- Được ạ...

- Còn một điều này nữa. Cô hãy giữ kín về chuyện này, chớ kể cho ai nghe.

- Dĩ nhiên, - Nôrikô gật đầu.

Bà y tá trưởng ném vào Nôrikô một cái nhìn soi mói và ra khỏi phòng.

Nôrikô đi xuống tầng dưới với hy vọng tìm được Naôê trong phòng ngoại trú hay phòng điều hành. Thường thường buổi chiều số bệnh nhân đến khám không đông, chỉ cần một bác sĩ tiếp họ, và thời gian gần đây, đó thường là Kôbasi.

Nôrikô ghé mắt vào phòng điều hành. Naôê không có ở đây. Thế thì ông đang ở phòng ngoại trú chăng? Nôrikô liền đến đấy.

Nói chuyện riêng với Naôê trong bệnh viện không phải là việc đơn giản. Cứ mỗi lần như thế đều phải tìm ra một cái cớ. Cái cớ mà Nôrikô viện ra lúc này là có một bệnh nhân mới nhập viện đang kêu đau đầu.

Quả nhiên Naôê đang ở phòng khám ngoại trú. Ông đang ngồi gác đôi chân dài lên cái ghế đẩu dành cho bệnh nhân, và đang đọc sách. Akikô Hakanisi lơ đãng nhìn ra cửa sổ, tay chải món tóc dài. Rõ ràng là không có việc làm.

Khi Nôrikô bước vào ngưỡng cửa, Naôê ngừng đọc sách ngược mặt lên nhìn cô.

- Kawasaki ở phòng bốn lẻ ba kêu la đau đầu quá. - Nôrikô nói.

- Thế... - Naôê nghĩ một giây rồi hỏi thêm: - Có sốt không?

- Nhiệt độ bình thường.

- Cho sáu viên ôpairin, và cho chụp X-quang vùng thất lưng. Đến mai có phim tôi sẽ xem.

- Sáu viên ôpairin ạ? - Nôrikô lấy một tờ đơn thuốc ở trên bàn, ghi tên thuốc và liều lượng. Thật ra không cần ghi cũng được, nhưng cô cần nhân một lúc nào đấy hỏi Naôê xem tối nay ông có rồi không.

Akikô Hakanisi quay ra cửa sổ và làm ra vẻ như câu chuyện giữa Naôê và Nôrikô hoàn toàn không có gì là thú vị đối với cô.

Ở mặt trái đơn thuốc Nôrikô viết: "Tối nay có thể gặp được không?" - và đẩy tờ giấy về phía Naôê. Naôê liếc qua rất nhanh, vò tờ giấy lại và ném vào sọt.

- Không, - ông nói.

Akikô quay lại và tò mò nhìn hai người.

Không còn có dịp nào nói chuyện với Naôê nữa, Nôrikô đành trở lại đề tài trước đó.

- Vậy em đi đưa thuốc nhé, - cô nói đoạn đi ra cửa.

Cô chưa kịp cầm lấy quả đấm cửa thì có tiếng cười the thé, cánh cửa vụt mở ra, và bà Ritsukô lao vào phòng. Chạm trán với Nôrikô, bà ta hơi sững lại, nhưng lập tức tự chủ được ngay.

- Xong rồi bác sĩ ạ! - Bà vừa cười vừa thông báo, theo sau bà là Sawada cầm mấy tấm phim mới rửa hãy còn ướt.

- Tôi ngỡ ngàng quá! - Ritsukô cúi mặt xuống một cách rất kịch.- Bây giờ thì bác sĩ nhìn thấu ruột gan của tôi như người ta thường nói.

Sawada vẩy vẩy mấy tấm phim cho ráo nước và đính nó vào tấm kính sáng. Mọi người xúm lại xem.

- Thế nào? Bác sĩ thấy thế nào? - Ritsukô liên thoảng. Bà cúi người trên tấm kính, má gần như áp vào Naôê.

Nôrikô thấy mặt nóng bừng lên. Cô muốn tổng cổ cái bà này ra khỏi phòng quá!

Naôê chăm chú xem xét mấy tấm phim.

Hai bên khung chậu đều có những vệt gì trắng trắng trông rất lạ mắt.

- Những vệt ấy là thế nào? - Ritsukô sợ hãi kêu lên.

- Móc coóc-xê. Bà quên cởi coóc-xê khi chụp.

- Ôi-ôi-ôi! Tôi đã nói mà: bây giờ thì ông biết hết bí mật của tôi rồi! - Ritsukô vui vẻ cười hô hố. - Thế sao hở bác sĩ? Tôi bị bệnh gì?

"Hôm nay bà ta đi quá, - Nôrikô thầm nghĩ. - Sao lại có cái giọng ấy nhỉ? Lạ thật. Hôm qua đã xảy ra chuyện gì chẳng?" - Tim Nôrikô thất lại đau buốt. Cô liếc mắt nhìn Naôê, nhưng gương mặt ông vẫn lạnh lùng như thường lệ.

- Bà hoàn toàn khoẻ mạnh, - ông nói.

- Thật không?

- Tối ưu!

- Tôi mừng quá! - Như đứa con nít, Ritsukô vỗ hai lòng bàn tay lên ngực một cách nghịch ngợm và đưa mắt nhìn quanh một cách đắc thắng.

- Với một cột xương sống như của bà thì tha hồ mà sống. - Naôê vẫn nhìn mấy tấm phim không rời mắt.

Đột nhiên Nôrikô nhớ lại những chiếc phong bì lớn đựng trong tủ ở nhà Naôê.

CHƯƠNG XVII

Mấy ngày qua.

Nhiệt độ cụ Yôsidzô Isikura lại tăng. Họng không đau, Không có chứng sổ mũi, cho nên tình trạng sốt chỉ có thể có một ý nghĩa duy nhất: bệnh đã bước vào giai đoạn cuối cùng.

Trong lần đi thăm bệnh nhân vào buổi sáng, Nôrikô đưa mắt chỉ tờ ghi nhiệt độ, nói khẽ:

- Lại sốt.

Naôê im lặng nhìn tờ giấy, rời giường bệnh nhân đứng dậy và quay về phía người con dâu:

- Sao, lại sốt à?

- Vâng. Cụ tôi rên suốt đêm. Bác sĩ trực có đến tiêm hai lần.

Mặt cụ Isikura đỏ bừng, hơi thở không đều, trong ngực có tiếng khò khè và lục đục như trong bệnh viêm phổi.

- Cụ mệt lắm phải không? - Naôê hỏi một cách dịu dàng. - Phải chịu khó một chút.

Cụ Isikura khẽ nhúc nhích.

- Tiêm mêtilon và co ôxy, - Naôê ra lệnh cho Nôrikô và lại cúi mình trên giường bệnh: - Cố chịu đựng một chút nữa, sẽ đỡ ngay.

Quả nhiên một lát sau nhiệt độ giảm, và cụ Isikura bắt đầu thiêm thiếp ngủ. Nhưng sự thuyên giảm chỉ là nhất thời, và đến chiều cột thủy ngân lại lên ngang nấc "ba mươi tám".

Nôrikô tìm thấy Naôê trong phòng điều hành - ông đang nghỉ sau một phẫu thuật, chiếc blouse mặc khi mở cũng chưa kịp cởi. Nôrikô báo cho ông biết là cụ Isikura lại sốt.

- Dễ hiểu. - Naôê đưa mắt nhìn theo làn khói thuốc lá đang tan dần trong không khí. - Hơi thở thế nào?

- Thở hơi gấp.

Naôê nói rất khẽ, như thể tự nói thì thầm với mình:

- Xong... Thế là hết.

- Không thể làm gì được nữa ạ?

- Có thể sẽ kéo được hai ba ngày nữa.

- Thế thì vừa đúng ngày tết...

- Phải, đúng thế... - Naôê thở ra một hơi khói. - Tiêm thêm cho ông cụ một ống mêtilon.

- À, anh ạ...

- Cái gì?

- Không ạ, không có gì.

Nôrikô định nói đến cuộc nói chuyện hôm qua với bà y tá trưởng, nhưng rồi nghĩ sao lại thôi. Cô không đủ can đảm. Cô im lặng ra khỏi phòng điều hành, đi chuẩn b. tiêm thuốc mêtilon như Naôê đã ra lệnh.

Đến đêm nhiệt độ của cụ Isikura lên đến bốn mươi, cụ bắt đầu ngạt thở?.

Bác sĩ trực hôm ấy là Kôbasi. Sau khi đi thăm qua các phòng bệnh nhân, anh gọi người con trai của cụ Isikura ra ngoài và nói rằng ông cụ bắt đầu có chứng phù phổi và tình hình rất nguy kịch. Cần phải báo cho những người thân biết.

Nôriko6 đổi phiên với Kawai và ở lại trực.

Đến tảng sáng cụ Isikura bắt đầu hôn mê: họ tiếp tục tiêm cho cụ, đặt bình tiếp huyết thanh, nhưng đến tám giờ sáng cụ tắt ngỉ một cách êm lặng. Ông cụ chỉ đau đớn khoảng hai ba mươi phút, rồi sau đó dường như thiếp dần đi và chết mà không cảm biết những phút cuối cùng của mình.

Naôê đến bệnh viện sau mười giờ như thường lệ. Ông được bà y tá trưởng báo cho biết cụ Isikura đã chết.

- Tôi đã cho rửa ráy thi hài và đưa xuống nhà xác. Trong mấy ngày tết lò thiêu không làm việc, cho nên lễ vĩnh biệt với người quá cố sẽ tiến hành hôm nay. Ngày mai sẽ làm lễ an táng - hình như vào lúc chín giờ sáng.

Naôê thản nhiên nghe Sêkiguchi nói, rồi cầm lấy tập bệnh án của bệnh nhân Yôsidzô Isikura, mở nó ra và ở mục "biến diễn bệnh" ông viết bằng bút dạ đỏ: "Đã chết".

Đèn Không Hắt Bóng

CHƯƠNG XVIII

Ngày 31 tháng mười hai tuyết rơi từ sáng sớm, rồi đến trưa trời ấm lên và bắt đầu đổ mưa.

Ở phòng ngoại trú hôm nay không khám bệnh, nhưng xe cấp cứu có chở đến năm người. Ba bệnh nhân bị cảm lạnh, bệnh nhân thứ tư bị thương trong một tai nạn giao thông - người này bị giập đầu gối, còn người thứ năm bị bong gân nhẹ. Nói chung không có gì nghiêm trọng. Họ đều khám, được tiêm những thuốc cần thiết, được chỉ định cách điều trị và cho về nhà.

Đến tám giờ tối khi bắt đầu buổi đi thăm các bệnh nhân, trời tạnh mưa và quang hẳn mây, trăng sáng. Tôkyô ở giữa một vùng khí áp cao, những khối không khí từ lục địa tràn ra thành những đợt gió lạnh làm cho nhiệt độ trên thành phố hạ xuống.

Bệnh viện rất vắng: đa số bệnh nhân đều về nhà ăn Tết với gia đình, chỉ còn lại độ một phần ba.

Tết giao thừa, bệnh nhân tụ tập thành những nhóm nhỏ trong các phòng nằm ăn sôba và các món ăn ngày tết.

Đến chín giờ tối Nôrikô đi tắt các đèn trong bệnh viện. Nhiều phòng bệnh nhân không có lấy một bóng người. Trong căn phòng của cụ Isikura trước đây cũng tối om. Trong ngực Nôrikô có một

cảm giác ớn lạnh khi cô ghé nhìn vào khung cửa hé mở của căn phòng này.

Ánh trăng chiếu lên cái giường của cụ Isikura nằm trước đầu. Tủ thi đã đưa xuống nhà xác, chăn trải giường đã tháo hết, và trên cái đệm trần đây đó hay còn lại những chỗ lồi lõm.

Nôrikô vội vã đi qua thật nhanh, gần như chạy, quanh xuống cầu thang đến tầng thứ ba, và bước vào phòng y tá. Trong phòng điều hành có ánh đèn - như vậy tức là Naôê vẫn còn ở đây. Cô rất mừng vì có thể yên tâm đến gặp anh. Hướng hồ cô y tá trực hôm nay là Unô, một cô gái hơi khờ khạo, và nếu nói với cô ta rằng mình cần gặp bác sĩ có việc cần thì cô ta sẽ không nghi ngờ gì.

Trước cửa phòng, Nôrikô phân vân đứng lại, rồi lấy hết can đảm, cô gõ cửa khe khẽ.

- Mời vào.

Nôrikô thở phào nhẹ nhõm: "May quá, giọng của Naôê".

Cô bước vào phòng điều hành và đóng cửa lại cẩn thận.

- Em vừa đi tắt hết đèn ở các phòng bệnh nhân.

- Tốt.

Naôê đặt cuốn sách xuống, thọc tay vào túi lấy ra một bao thuốc lá.

- Anh uống trà nhé?

- Cám ơn. Không cần.

Trên chiếc bàn trước mặt Naôê có một chai sakê đặt cạnh một cái ly đã uống cạn một nửa.

- Lúc đi ngang căn phòng cụ Isurika nằm trước đây, em thấy rợn quá...

Naôê châm thuốc lá hút, vươn vai rồi nhìn Nôrikô nói.

- Em ngồi xuống cạnh anh đi.

- Sao ạ? - Nôrikô không dám tin ở tai mình nữa. Ở bệnh viện đây là lần đầu có nghe Naôê nói với mình như vậy.

Naôê dọn mấy tờ báo lại để lấy chỗ cho Nôrikô ngồi. Nôrikô hối hả đi rửa cái gạt tàn và lau bàn xong rồi mới ngồi xuống cạnh Naôê.

- Em uống sakê nhé? - Naôê hỏi.

- Không, em đang làm việc...

- Thôi, hôm nay là ngày lễ. Năm hết tết đến rồi.

Naôê đưa ly rượu của mình đang uống cho Nôrikô. Nôrikô nhấp môi một chút rồi đặt lại trên bàn.

- Mai anh đi Sappôrô ạ?

- Ừ.

- Thế bao giờ anh về?

- Sẽ ở đấy hai ba ngày.

- Chỉ thế thôi à? - Nôrikô quyết định ngay lập tức là nếu vậy tô sẽ rời Niigata về đây sớm hơn.

- Sappôrô chắc bây giờ tuyết phủ trắng xóa...

Naôê im lặng cầm ly lên uống.

Nôrikô tưởng tượng anh đang bước trên những đường phố phủ tuyết của thành phố Sappôrô.

- Chúng mình cùng đi đi! - Đột nhiên Naôê đề nghị.

- Hả? - Nôrikô bàng hoàng cả người: lời đề nghị này đối với cô quá bất ngờ.

- Em có muốn đi Sappôrô, đến đảo Hôkkaidô không?

- Anh... nói thật đấy chứ? - Nôrikô sửng sốt nhìn Naôê. - Anh muốn em cùng đi với anh ư?

- Nhưng bây giờ ở đây lạnh lắm.

"Có sao đâu. Dù tuyết rơi, dù băng giá cũng mặc, miễn là được ở bên cạnh anh!" - Nôrikô nghĩ thầm.

- Nhưng em định mai đi Niigata kia mà?

- Em không đi nữa cũng được.

- Mẹ em đợi em ở quê phải không?
- Em sẽ gặp mẹ em lúc khác: lúc nào mà chả được.

Naôê lại uống một ngụm sakê.

Nôrikô lấy làm lạ về những lời lẽ vừa rồi của mình. "Em gặp em em lúc nào mà chả được"... Làm như thế mình sẽ không bao giờ còn gặp lại Naôê nữa.

- Vậy thì mai chúng ta đi.
- Mai ư? - Nôrikô lại ngạc nhiên.

"Cái gì thế này? Một ý thích thoáng qua trong chốc lát chẳng? Dù sao cũng không thể nào bỏ lỡ một cơ hội như vậy được!"

- Thế còn... Anh cũng về thăm mẹ kia mà?
- Anh sẽ ở khách sạn.
- Sao lại thế? Anh có nhà ở Sappôrô...
- Anh sẽ ở nhà với mẹ một ngày thôi.
- Em không làm phiền anh chứ?
- Không. Chỉ có điều là trong khi anh về nhà thăm mẹ, em ở lại khách sạn.

Nôrikô chưa bao giờ đến Hôkkaidô và chưa bao giờ được đi cùng với Naôê. Niềm vui bất ngờ làm cho cô đỏ bừng mặt lên.

- Máy giờ ta sẽ đi?
- Máy bay cất cánh lúc ba giờ. Vé của em anh sẽ gọi điện đặt ngay hôm nay.
- Thế còn phòng khách sạn?
- Gần tết chắc khách vắng lai cũng nhiều, nhưng không sao, đây không phải là một thành phố nhỏ, thế nào cũng còn.

Nôrikô vẫn chưa dám tin vào hạnh phúc của mình.

- Anh cho em đi thật đấy à?
- Thì tôi đã nói rồi.
- Em mừng quá...

Nôrikô nhìn ra cửa sổ. Cô có cảm giác hạnh phúc đang chạy đến đón mình. Chỉ cần lắng tai một chút là có thể nghe thấy tiếng bước của nó đang lại gần. Cô không dám động đây, sợ làm cho nó kinh động, cô sợ phải nghe một câu gì như: " Không phải, cô hiểu lầm tôi rồi..."

- Em nghĩ gì thế?
- À không... có gì đâu... - Nôrikô cười và nép vào vai Naôê.
- Đừng quên mang măng-tô nhé.
- Thế còn ủng?
- Không nhất thiết, đi bột-tin cũng được.

Nôrikô có mỗi một chiếc áo măng-tô mỏng, chỉ thích hợp với khí hậu ở Tôkyô. Bột-tin thì có thể mua ở Sappôrô cũng được. Cái va-li nhỏ quả hơi sồn, nhưng cũng không sao. Đáng tiếc là rốt cục cô vẫn không may bộ đồ mà cô mơ ước từ lâu. Cô định về Niigata thăm mẹ, mà về đây thì chẳng phải diện làm gì. Nhưng Hôkkaidô là dĩ nhiên là chuyện khác... Đáng tiếc là cô không biết trước, chứ không thì đã có thì giờ chuẩn bị cho chu đáo. Bây giờ thì dĩ nhiên là không còn kịp chuẩn bị gì nữa... Anh ấy không nói sớm hơn thì cũng đành vậy. Anh ấy xưa nay vẫn thế. Rất có thể là cái ý mời mình nảy ra ngay lúc ấy, thế là anh mời luôn.

- Chắc ở Sappôrô mùa đông đẹp lắm nhỉ? Nhà cửa đường xá, mọi vật đều phủ tuyết...

Nôrikô hình dung những dãy phố nhỏ yên tĩnh, những bông tuyết quay cuồng trên không; những nếp nhà, những hàng cây, những vỉa hè, những mặt đường, tất cả đều trắng xoá. Và hai người sẽ sánh vai nhau đi... Xung quanh là sự tĩnh mịch và là màu trắng lấp lánh. Nôrikô thấy chóng mặt vì hạnh phúc.

- Thế là năm đã sắp hết... - Naôê nói khe khẽ và uống nốt ly sakê.

- Kể cũng lạ...

Đâu đây có tiếng hát vọng lại. Chắc các bệnh nhân đang xem chương trình Tết trên ti-vi.

- Phải, một năm đang kết thúc... cũng như mọi sự trên thế gian đều có lúc kết thúc...

Hai tiếng sau cùng Naôê nói với một giọng đặc biệt gay gắt. Nôrikô sợ hãi ngẩng mặt lên.

Trong đôi mắt Naôê thoáng hiện một nụ cười. Nôrikô chưa bao giờ được trông thấy ở Naôê một nụ cười hiền dịu như vậy. Vừa ầu yếm nhìn nụ cười của Naôê, Nôrikô vừa đứng dậy.

- Thôi em đi nhé? Dem trái cây đến nhé?

- Không cần. Anh nằm ngủ một chút.

- Chúc anh ngủ ngon.

Ngày mùng một tháng giêng trời rất đẹp. Trên các đường phố tấp nập những đám người qua lại. Những người phụ nữ mặc kimô-mô lễ phục. Ai nấy đều rảo bước đến các đền thờ. Mọi vật đều thấm đượm cái không khí tưng bừng của ngày hội.

Ngày thường trong bệnh viện Oriental nhân viên làm việc thành hai ca, nhưng vào ngày lễ thì theo đề nghị của các y tá, họ chỉ làm một ca; tuy phải làm việc lâu, nhưng công việc lại ít, và sau đó có thể nghỉ lâu hơn.

Những người phải trực vào ngày mừng một là Kôbasi và hai nữ y tá - Takaghi và Hakanisi.

Sau khi giao ban, Nôrikô đã toan về nhà thì Kôbasi chạy đến gặp cô.

- Naôê tiên sinh đâu? - Anh hỏi, giọng xúc động.

- Chắc đang ở trong phòng của tiên sinh. Hôm nay tôi chưa gặp tiên sinh.

- Ông ấy dậy chưa?

- Tôi không biết, tiên sinh thường dậy muộn.

- Tiên sinh sắp đi nghỉ phải không?

- Hình như thế.

- Vậy thì làm thế nào đây?!

- Có việc gì thế?
- Đã ba ngày tôi không đến bệnh viện; hôm nay vừa đến thì đây, cô xem, tôi nhận được cái này...
- Cái gì thế?
- Một bức thư. Người ta khước từ việc thanh toán tiền tiếp máu cho Uênô.
- Kôkichi Uênô? Bệnh nhân bị thiếu máu ấy à?
- Vâng! Mà bà vợ già cũng không làm việc được...
- Họ khước từ kể từ sang năm ă? - Nôrikô hỏi.
- Mà hôm nay chính là ngày bắt đầu cái "sang năm" ấy đây.
- Nhưng chúng tôi tiếp máu rồi. Lúc sáng sớm.
- Họ không chịu chi trợ cấp. Họ bảo là bệnh nhân phải trả lấy.
- Trả lấy là thế nào? Hai ông bà già làm gì có tiền?
- Dĩ nhiên. Làm sao họ có thể trả gần một trăm ngàn yên mỗi tháng? - Kôbasi giận dữ khua khua cái phong bì.
- Tại sao bỗng dưng họ lại khước từ?
- Tôi cũng chịu!
- Có thể là một sự nhầm lẫn gì đây chẳng?
- Nhầm gì mà nhầm... mọi sự đều trình bày rất rõ trong thư. Nôrikô đọc qua bức thư. Đúng thật: "...cho nên chúng tôi đề nghị kể từ ngày đầu năm chấm dứt việc truyền máu cho bệnh nhân Kôkichi Uênô".
- Họ bảo là họ không đủ phương tiện.
- Phương tiện gì thế không biết? - Nôrikô cũng phẫn. - Không truyền máu thì ông cụ chết ngay!
- Vấn đề chính là ở chỗ ấy...
- Vậy bây giờ làm thế nào?

- Tôi không biết. Tôi không hiểu mấy thằng cha công chức ấy nghĩ gì.

- Phải hỏi lại cho thật chính xác.

- Nhưng hôm nay là mồng một tháng giêng rồi còn gì?

- Ôi, hôm nay dĩ nhiên là chẳng có ai làm việc.

- Đành phải đợi đến mồng bốn, - Kôbasi nói.

- Thế từ đây đến đấy thì làm gì?

- Tiếp tục truyền máu. Chính tôi sẽ trả tiền. - Kôbasi kêu hãnh ưỡn ngực ra.

Tính cách trẻ trung và cương trực của Kôbasi không hiểu sao làm cho Nôrikô có một cảm giác bực bội âm ỉ.

- Có lẽ nên hỏi ý kiến bác sĩ Naôê - Cô đề nghị.

- Dĩ nhiên là phải hỏi chứ... - Hình như Kôbasi muốn nhờ Nôrikô đánh thức Naôê.

- Tôi chắc tiên sinh đã dậy rồi. Có thể gọi điện.

- Tôi sẽ gọi thử, - Kôbasi đáp.

Nôrikô chạy xuống cầu thang.

Chỉ mười phút sau Naôê bước vào phòng y tá. Ông mặc săng-đai và vét-tông; mái tóc rối bù, gương mặt thiếu ngủ. Có thể thấy rằng ông nằm mãi không ngủ được, tuy tối qua ông đi ngủ sớm, vào khoảng mười giờ.

- Xin chúc năm mới, - Kôbasi, Akikô và Hubanisi nói.

Naôê đáp lại lời chúc tết: hình như đến bây giờ ông ta mới nhận ra rằng năm mới đã đến. Chắc hẳn đối với ông cũng thế thôi: năm mới thì mới nhưng công việc thì cũ.

- Xin lỗi tiên sinh vì đã phải đánh thức...

- Không sao, đằng nào thì cũng đã đến lúc phải dậy.

- Tiên sinh sắp đi Hôkkaidô ă?

- Vâng. - Naôê gặt đầu và thọc tay vào túi lấy thuốc lá. - Anh có việc gì cần nói với tôi phải không?

- Vâng. Có một việc... Đây, có bức thư này vừa nhận được.

Naôê mở bức thư ra và bắt đầu đọc. Dưới ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, những ngón tay dài và mảnh của ông trông như trong suốt.

Đọc xong, Naôê lật phía sau xem thử mặt bên kia có viết gì nữa không, rồi nhìn lại cái phong bì một lần nữa.

- Chẳng còn ra thế nào cả! - Kôbasi lên tiếng - Khác nào ký lệnh xử tử ông già! Tôi không hiểu được bọn công chức cần gửi cho chúng ta một bức thư như thế này làm gì.

- Ở tòa thị chính có hỏi han gì về bệnh nhân Uênô không?

- Không... Hình như không... - Kôbasi lăm bắm một cách thiếu quả quyết và quay về phía Akikô đang đứng sau lưng anh, để tìm chỗ dựa.

- Đúng ạ, không có ai hỏi gì về Uênô đâu, - Akikô xác nhận.

- Anh vẫn gửi hóa đơn cho họ đấy chứ?

- Dĩ nhiên. Tháng nào tôi cũng viết hóa đơn.

- Anh thử nhớ xem, có ai hỏi gì về hiệu quả điều trị không? Qua điện thoại chẳng hạn.

Kôbasi liếc mắt về phía Akikô.

- Nói chung thì... có một lần người ta... gọi điện thoại hỏi tôi...- Anh trả lời ngắn ngủi.

- Hỏi gì?

- Hỏi xem cụ Uênô được truyền máu như vậy thì có khỏi bệnh không?

- Thế anh trả lời thế nào?

- Tôi nói rằng dĩ nhiên là không. Việc truyền máu giữ cho bệnh nhân sống, nhưng không làm khỏi bệnh được.

- Thế... Nhưng anh không viết giấy tờ gì chứ?

- Có viết ạ. Khoảng một tháng trước đây họ có gửi cho tôi một tờ phỏng vấn, và tôi đã trả lời như vừa nói.

Naôê gảy tàn thuốc lá và lắc đầu.

- Bây giờ thì rõ rồi.

- Cái gì rõ ạ?

- Bức thư này là câu trả lời cho tờ giấy của anh.

- Nhưng tôi nói đúng! Với tư cách là thầy thuốc tôi hoàn toàn đúng! Truyền máu chỉ làm cho bệnh nhân thấy đỡ trong một thời gian.

- Dĩ nhiên anh đúng. Nhưng bọn công chức cũng đúng.

- Thế nào ạ? - Kôbasi chống hai tay lên mép bàn.

- Có lẽ cấm trả trợ cấp nếu việc điều trị không có hiệu quả mà lại kéo dài. Lại còn rất đắt nữa.

- Như vậy thì dã man quá! Vì bệnh nhân sẽ chết ngay! Không kéo lấy được một tuần.

- Đúng.

- Vậy tiên sinh thấy nên thế nào? Đành chịu à?

- Chuyện này dĩ nhiên là khủng khiếp, nhưng... cũng khá lô-gích.

- Với tư cách là thầy thuốc tôi không thể chấp nhận như vậy được!

- Đúng. Nhưng anh phải hiểu cả mặt bên kia nữa: nếu chấp thuận một cách điều trị không có hiệu quả, thì có những bác sĩ sẽ tìm cách trục lợi... Trong cách lập luận của họ cũng có cái lô-gích của nó.

- Vậy thì bây giờ phải làm gì?

Mặt Kôbasi nhợt nhạt như tờ giấy.

Akikô lo lắng quan sát hai người.

- Giá viết sai sự thật đi thì khôn ngoan hơn.

- Nói dối à?
 - Nói dối. Viết rằng việc truyền máu có một hiệu quả thần diệu.
 - Lẽ nào có thể làm như vậy?
 - Cần phải làm như vậy.
 - Ừ thì làm... Chẳng khó gì. Tôi sẽ viết ngay bây giờ.
 - Không, bây giờ muộn rồi.
 - Tại sao?
 - Anh đã viết một lần rồi. Anh đã cho họ biết tình hình thật. Bây giờ viết khác đi họ không tin anh nữa đâu.
 - Thế thì làm thế nào?
 - Chẳng làm thế nào được.
- Naôê thấy khô cổ; ông đứng dậy vặn vòi nước vào ly và nốc một hơi hết sạch.
- Kôbasi vẫn đứng ở tư thế cũ, hai tay chống vào bàn, và im lặng.
- Thế. Rõ cả, - cuối cùng anh ta nói. Chính tôi sẽ trả tiền truyền máu.
 - Làm như vậy sẽ chẳng đưa đến đâu hết.
 - Không, tôi đã quyết. Vì chính tôi có lỗi.
- Akikô kéo ống tay áo Kôbasi.
- Nếu không, tôi không thể nào yên tâm được. - Kôbasi nói tiếp, giọng khản đi vì xúc động.
 - Nhưng anh phải hiểu rằng việc truyền máu sẽ giúp cho Uênô sống thêm được một tháng, giỏi lắm là hai. Chỉ thế thôi. Anh cho rằng chỉ cần có thế là anh sẽ yên tâm hay sao?
 - Vâng. Dù chỉ thêm được một tháng cũng vậy.
 - Anh làm dáng một cách hoàn toàn ngu xuẩn! - Naôê nói khẽ, nhưng rất rõ ràng, làm cho mọi người sửng sốt. - Anh là một

thằng công tử bột thuộc loại tệ hại nhất! - Kôbasi ngạc nhiên trở mắt nhìn ông nhưng rồi lại sụp mắt xuống. Akikô và Hakanisi quên cả công việc, kinh hãi hết nhìn Kôbasi lại nhìn sang Naôê.

Naôê cầm tập bệnh án để trên bàn, giở qua mấy tờ. Rồi ông nói, giọng khô khan:

- Bà cụ đã biết rằng chồng bà sẽ không khỏi bệnh. Đặt bình truyền đi.

- Bình truyền gì?

- Truyền glucoza nhuộm đỏ cho bệnh nhân.

- Nhuộm đỏ? Để làm gì?

- Để cho dung dịch trông giống như máu. - Naôê không che giấu nỗi bức bối.

- Nhưng như thế là lừa b... - Kôbasi bỗng im bật giữa chừng.

Naôê khoanh hai tay trước ngực nhìn ra cửa sổ.

- Tiên sinh đề nghị giải quyết vấn đề bằng cách lừa dối ư? Giả vờ như thế vẫn tiếp tục truyền máu chứ gì?

- Hoàn toàn đúng.

- Không được, như thế là dối trá, là bịp bợm. Như thế không xứng đáng với người thầy thuốc!

- Xứng đáng, không xứng đáng... Vấn đề không phải ở chỗ ấy. Không có lối thoát nào khác.

- Nhưng... - Kôbasi nhìn Naôê như thể đang trông thấy trước mặt mình một quái vật. - Ông già sẽ chết ngay... - Giảng giải điều này cho Naôê thì thật là ngu xuẩn, nhưng Kôbasi không kìm nổi. - Chẳng lẽ tiên sinh không cần biết đến điều đó hay sao?

- Thì ngay việc tiếp máu cũng chỉ làm cho ông cụ sống thêm được vài tháng là cùng.

- Rút ngắn thời hạn ấy là bất lương!

- Bất lương ư? - Naôê sấn tới sát người Kôbasi. - Anh nói là bất lương phải không? - Ông nhìn Kôbasi từ đầu đến chân một cách căm giận đến nỗi anh bất giác lùi lại.

- Không phải sao? - Kôbasi bàng hoàng nói lắp bắp. - Nhuộm glucoza, giả làm máu mà là lương thiện ư?

- Khi không còn có thể làm gì nữa, thì phải làm sao cho người ta được chết một cách bình yên. Dĩ nhiên huyết thanh nhuộm đỏ không thể lừa được anh. Vì anh đã biết hết sự thật. Nhưng Uênô và cụ bà không biết. Phải để cho họ tin rằng chúng ta đã làm hết cách.

Kôbasi ngẫm nghĩ. Có lẽ trong những lời Naôê vừa nói có một phần sự thật chăng? Không. Đối với người thầy thuốc con đường ấy không thể chấp nhận được. Làm như vậy thì còn gì là ý thức bốn phận.

- Người thầy thuốc có bốn phận cứu giúp bệnh nhân, làm cho bệnh nhân tắt cả những gì có thể làm được, - Kôbasi một mực không nhượng bộ. - Và nếu khả năng bị hạn chế thì phải cố kéo dài cuộc sống của bệnh nhân dù chỉ là một ngày.

- Câu trích dẫn ấy đúng.

- Chỉ là một câu trích dẫn thôi ư?

- Tiếc thay thế giới của chúng ta không phải là một thế giới lý tưởng.

Kôbasi cũng hiểu điều đó nhưng vẫn không sao đồng tình với Naôê được. Anh cãi tiếp:

- Người thầy thuốc trước hết phải là một con người nhân đạo.

- Chà, nhân đạo! - Naôê mỉm một nụ cười chua chát và ngồi lại cho thoải mái, chân này ghéch lên kia. - Thế anh có biết rõ nhân đạo nghĩa là gì không?

- Tôi biết. Có nghĩa là trân trọng tính mạng của con người nói chung, có nghĩa là thương yêu đồng loại...

- Anh không lẫn lộn nhân đạo với từ bi đấy chứ?

- Không, tôi không lẫn lộn. Bất kỳ ai cũng phải tìm cách duy trì sự sống một khi nó còn thoi thóp trong con người.

- Duy trì sự sống... Hừm ... - Naôê nhếch mép trong một nụ cười méo mó. - Như vậy tức là theo anh, nhân đạo là ở chỗ duy trì sự sống. Còn sống như thế nào thì không quan trọng, miễn là sống.

- Dĩ nhiên có thể có những hoàn cảnh đặc biệt, nhưng về nguyên tắc tất cả những điều tôi nói đều đúng.

- Ừ... Như vậy là anh chẳng hiểu gì hết. Trong các bệnh viện đại học của anh, các anh bị cách ly ra khỏi cuộc sống thực.

- Căn cứ vào đâu mà tiên sinh kết luận như vậy? - Kôbasi mới từ bệnh viện của trường đại học chuyển về bệnh viện Oriental chưa được bao lâu, cho nên lời lẽ của Naôê làm cho anh thấy bị xúc phạm trực tiếp.

- Để trở thành một người thầy thuốc và có kiến thức về đạo đức học, và thuộc lòng những nguyên lý của thực tiễn y học. Ngoài ra còn phải biết cách giúp cho người ta chết.

- Giúp cho người ta chết ư?

- Chính thế. Nhiều khi cần phải giúp cho bệnh nhân chấp thuận cái chết, làm sao cho bản thân bệnh nhân cũng như những người thân của họ đừng tự trách cứ chúng ta...

- Ở trường đại học không có một giáo trình nào như vậy. Trong chương trình không thấy có...

- Nếu trong chương trình có một giáo trình như vậy, chắc chắn tôi sẽ là một chuyên gia. - Naôê đưa hai bàn tay lên xoa xoa đôi má hóp.

- Giáo trình đào tạo những kẻ sát nhân?

- Đáng tiếc là gần đúng như vậy! ... Mỗi người thầy thuốc đều có phần nào là một kẻ sát nhân ; cứ như hiện nay thì trong khá nhiều trường hợp bốn phận nghề nghiệp của anh ta là làm sao thuyết phục cho bệnh nhân thấy rõ rằng mình không thể nào thoát chết được.

- Nhưng sứ mệnh của chúng ta là cứu sống! Và trên thực tế, chúng ta đang cứu người ra khỏi nanh vuốt của cái chết.

- Cứu à? - Naôê đưa về phía Kôbasi một cái nhìn đối địch. - Chúng ta không cứu đâu. Chính con người tự cứu lấy mình - người nào chưa cạn kiệt sức vật lộn với cái chết. Còn người thầy thuốc chỉ chìa tay ra giúp họ một chút đúng vào lúc cần thiết. Và chỉ có thể thôi.

- Dù sao thì hạ thấp vai trò của người thầy thuốc đến như vậy cũng...

- Đáng tiếc là có những lúc phải như vậy. - Naôê rời ghế đứng dậy. - Thôi, tôi đi đây.

- Thế còn Uênô thì sao?... - Kôbasi nói, nhưng Naôê không để cho anh nói hết câu.

- Anh là bác sĩ điều trị Uênô, cho nên tôi sẽ không nói gì thêm với anh nữa. Anh thấy thế nào là đáng thì cứ thế mà làm.

- Nếu tôi... làm theo lời khuyên của tiên sinh, thì sau đó tôi biết nói thế nào với Uênô và vợ ông ấy.

- Sau một hai ngày tình trạng của bệnh nhân sẽ xấu đi. Lúc bấy giờ anh sẽ nói: chúng tôi đã làm tất cả những gì có thể làm được, nhưng đáng tiếc là hoàn toàn vô hiệu.

- Thế còn cái... thứ nước đỏ ấy thì tiếp mấy lần?

- Cũng như từ trước tới nay: một lần sáng, một lần chiều. Theo tôi hai lần là đủ. Đến khi bệnh nhân bắt đầu thấy mệt nặng thì thêm lần và tăng liều lượng. Cái chính là làm sao bệnh nhân cũng như vợ ông ta đều tin chắc rằng mình đang được điều trị đến mức tối đa.

- Không tiếp máu nữa thì bệnh nhân sẽ kéo được bao nhiêu lâu?

- Theo tôi thì độ năm sáu hôm.

- Tiên sinh sẽ trở về vào ngày mừng năm?

- Có thể.

- Có thể gọi điện cho tiên sinh ở Sappôrô được không?
- Tôi trọ ở khách sạn G., cứ hỏi ở phòng tiếp tân của khách sạn.
- Xin tiên sinh về sớm sớm.
- Vâng-vâng.

Naôê đi ra cửa, nhưng bỗng dừng lại. Ông quay về phía sau và đưa mắt nhìn mọi người - Kôbasi, Akikô, Hakanisi với một ánh mắt dịu dàng, thân ái mà không ai có thể ngờ là ông có được. Sau đó ông mở mạnh cánh cửa và đi ra hành lang.

CHƯƠNG XXIX

Trong phi cảng hành khách không đông. Hôm nay trong những gian phòng mà thường ngày tiếng ồn ào không lúc nào ngớt, đều im lặng lạ lùng. Đa số các hành khách đều đã về nhà hay về các gia đình thân thuộc từ những ngày cuối năm, và những chuyến máy bay, những chuyến xe lửa trước đây mấy hôm còn đông nghịt thì bây giờ đều vắng khách. Tuy vậy hoạt động vận chuyển dĩ nhiên cũng không hề ngưng trệ trong những ngày đầu tháng giêng này.

Cửa lớn dẫn vào căn phòng đợi rộng mênh mông làm toàn bằng kính. Cửa phi cảng được trang hoàng bằng những nhánh thông; ở các quầy điểm tâm đều có bày bánh tráng bột gạo, quýt, là những món Tết thuộc một truyền thống nhiều thế kỷ; sau các quầy là những cô bán hàng mặc kimono lộng lẫy, tóc chải theo kiểu cổ.

Bên ngoài mấy bức tường bằng kính, trời nắng nhưng lạnh. Mấy chiếc xe chở hành khách lần lượt đỗ trước phi cảng.

Nôrikô đứng trong phòng đợi của các tuyến bay nội địa và nhìn ra ngoài đường qua bức tường bằng kính. Cô mặc áo măng-tô màu xanh thẫm, tay cầm một cái túi màu trắng.

Giờ cất cánh là 3 giờ 10 buổi chiều; Naôê có hứa là sẽ đến trước nửa giờ. Đồng hồ trên tường chỉ 2 giờ 40 phút. Chắc anh ấy sẽ đến ngay Nhưng có lẽ vì sắp sửa đồ đạc rành rành cho nên đến chậm. Hồi sáng Nôrikô có gọi điện cho anh: "Có lẽ để em đến giúp anh xếp va-li nhé", nhưng Naôê trả lời: "Không cần!". Sau một câu trả lời như vậy mà vẫn đến thì không tiện, nhưng giá được cùng nhau từ nhà ra đi thì tuyệt biết mấy! Mà lại không phải sốt ruột ngồi đợi như thế này. Bây giờ Nôrikô thấy hối hận là đã không ghé nhà Naôê trước khi ra sân bay.

Thời gian đưa hành khách và hành lý lên máy bay kết thúc trước giờ cất cánh hai mươi phút. Nôrikô xem đồng hồ tay, rồi đưa mắt nhìn lên tường: cả hai cái đồng hồ đều chỉ giờ như nhau: ba giờ kém mười lăm. Bắt đầu lo lắng thật sự, Nôrikô ra đứng ở cửa. Xa lộ hôm nay vắng, đi mất một giờ là cùng. Vậy thì tại sao đến bây giờ anh vẫn chưa đến?

Loa phóng thanh cho biết rằng giờ ghi tên đi chuyến máy bay Sappôrô cất cánh lúc mười lăm giờ mười phút đã sắp kết thúc. Nôrikô nhìn lên đồng hồ treo tường một lần nữa: đúng ba giờ.

Vừa lúc ấy trước thềm có một chiếc tắc-xi phanh rít lại, và từ trên xe một người đàn ông mặc măng-tô màu xám thẫm bước xuống. Naôê.

"May quá!" - Nôrikô thở phào.

Naôê trả tiền cho người lái tắc-xi, đóng sập cửa xe lại và bước vào phòng đợi. Trống ngực Nôrikô đập thành thịch: lần này hạnh phúc không tuột khỏi tay cô nữa, ước mơ đang trở thành sự thật. Naôê vừa đưa mắt nhìn quanh vừa bước nhanh đến quầy ghi tên. Nôrikô chạy lại cạnh anh.

- Sao anh muộn thế?
- À em đến rồi đấy.
- Em lo quá... Em sợ anh không đến kịp.
- Có người gọi điện thành ra đi muộn.

Trong hành lang ra sân bay ồn ào, náo nhiệt như ngày hội, những tà áo kimono lộng lẫy qua lại rất vui mắt.

Nôrikô đi máy bay lần này là lần đầu; cô có cảm giác là ai cũng nhìn mình, đâm ra luống cuống. Trong khi đó Naôê, cổ áo xóc cao lên, mắt thản nhiên nhìn về phía trước, bước vội vã trên sàn hành lang di động.

Máy bay cất cánh chậm mười phút.

Như một đứa trẻ tò mò, Nôrikô nhòm người trên ghế, cố nhìn qua cửa sổ máy bay. Người đàn ông đứng tuổi ngồi sát cửa sổ né sang một bên để cho cô dễ nhìn hơn. Thành Tôkyô ở phía dưới

trông như đồ chơi, và chẳng bao lâu đã mất hút. Sau mấy phút chiếc máy bay nghiêng hẳn sang một bên và đổi hướng đi về phía bắc. Dòng chữ "Không hút thuốc" đã tắt. Những khu phố của thành phố khổng lồ đã nhường chỗ cho những cánh đồng, những dãy núi. Nôrikô thấy cái gì cũng thú vị: những con đường trông mảnh như sợi chỉ, những ngôi nhà nép sát vào nhau.

Naôê im lặng hút thuốc. Một lát sau, khi anh giụi tắt điếu thuốc và ngả lưng dựa vào phía sau ghế, Nôrikô nói:

- Sáng nay bác sĩ Kôbasi tìm anh.
- Anh biết.
- Anh có nói chuyện với anh ta chứ?
- Vâng.

Lúc này rõ ràng là Naôê không thích nói chuyện. Anh quay mặt đi và nhắm mắt lại.

Chiếc máy bay đã lấy đủ độ cao và bắt đầu bay rất êm. Trong gian hành khách rất yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ dội vào đều đều.

"Máy bay của chúng ta đang bay qua hồ Inawasirô" - một cô chiêu đãi viên nói qua loa phóng thanh, và Nôrikô lại nhìn ra cửa sổ. Giữa một vùng núi, cái hồ sáng lấp lánh như một cái bảng lớn bằng kim loại. Núi non, thung lũng và hồ nước đều tràn ngập ánh sáng ngày tết. Mặt trời của năm mới đang chuyển dần về phía tây, và những tia nắng chênch chéo trực trên kính cửa sổ.

Tiếng động cơ đều đều ru ngủ các hành khách. Naôê hình như đang thiu thiu. Người đàn ông đứng tuổi ngồi sát cửa sổ cũng đã ngủ. Chỉ riêng Nôrikô chẳng bụng dạ nào mà ngủ cả.

Cô chiêu đãi viên lại thông báo rằng mấy phút nữa sẽ trông thấy vịnh Matsusima nổi tiếng. Đáng tiếc cho Nôrikô, chỉ có ngồi dãy ghế bên kia mới trông thấy vịnh. Cô nhìn những sườn núi mỗi lúc một dốc đứng lên; phía trước hiện rõ dần một dãy núi trắng xóa Tuyết trên các đỉnh núi lấp loáng dưới ánh nắng.

"Chúng mình đang bay mỗi lúc một xa về phương bắc", - Nôrikô thì thầm và liếc mắt nhìn trộm Naôê. Hai mắt anh nhắm

nghiên; đường sống mũi thanh tú của anh trắng một cách thiếu tự nhiên - như lớp tuyết phủ trên các đỉnh núi.

Không hiểu tại sao, Nôrikô chợt thấy lo sợ; cô bỗng có cảm giác là hai người đang bị đuổi gấp phải chạy về phương bắc, - về vùng băng tuyết, nơi mà không bao giờ sẽ có ai tìm ra họ. Lòng cô se lại vì một nỗi buồn da diết.

Cuối cùng các dãy núi tản ra, và trước mắt thấy dịu hẳn đi trước màu xanh đậm của vịnh Sangara dưới ánh sáng nhẹ của tà dương. Bên cạnh màu xanh của vịnh, những chóp núi phủ tuyết trông càng rực rỡ hơn. Những đường viền sắc nhọn một cách khắc nghiệt của nó làm cho Nôrikô nhớ tới một bức ảnh đăng trong một tờ tạp chí nào đấy: một vùng núi làm sào huyệt cho các quỷ thần.

Dòng suy tư của Nôrikô bị cắt đứt vì tiếng loa phóng thanh: "Mấy phút nữa máy bay của chúng ta sẽ hạ cánh xuống phi cảng Titôse".

Nghiêng cánh sang bên phải, chiếc máy bay giảm dần độ cao. Phía trên còn lại một lớp mây Mặt biển xanh ngắt hiện ra, viền bọt trắng ven bờ. Những khu rừng thông phủ tuyết vẽ thành một đường rõ nét.

Đảo Hôkkaidô.

Naôê mở mắt ra như thể này giờ không hề ngủ.

- Hình như đến rồi anh ạ, - Nôrikô nói.

- Đến rồi, - Naôê xác nhận và nhìn xuống phía dưới.

Những cánh đồng màu trắng rộng mênh mông được những vạch đen chia ra thành những hình chữ nhật đều đặn; những khu rừng và những con đường cát ngang làm thành những hình kỷ hà bực rức rối. Trên nền trời màu xanh sáng, mặt trời mùa đông trôi lơ lửng như một quả cầu da cam.

- Hình như trời khá lạnh, - Nôrikô nhận xét.

- Ừ.

Chiếc máy bay chuẩn bị hạ cánh, mặt đất gần lại rất nhanh. Đã trông thấy rõ những con đường, những nếp nhà. Và đây là

đường băng của phi trường rắc tuyết; những ngọn cây vút qua gần ngay một bên. Một khoảnh khắc sau, chiếc máy bay chạm đất, nảy lên một chút, chạy dọc đường băng và dừng lại trước nhà ga.

Naôê rời ghế đứng dậy với tay lên giá lấy hai cái áo măng-tô của anh và của Nôrikô.

- Sắp ra khỏi máy bay phải xóc ngay cổ áo lên, - Naôê vừa nói vừa trao áo cho Nôrikô.

Khi Nôrikô bước từ thân máy bay ra cầu thang, một ngọn gió lạnh buốt phả vào mặt cô.

Trên tường nhà ga màu đen đều giữa cánh đồng trắng, có một cái biển sáng; nhiệt độ không khí là 5 độ dưới không, tốc độ của gió ba mét một giây.

- Đi cẩn thận, khéo trượt, - Naôê dặn.

Các hành khách chạy về phía ga, cổ rụt lại, người co ro vì gió lạnh. Naôê bước nhanh về phía trước, Nôrikô cố chạy theo cho kịp.

Quá năm giờ họ mới về đến khách sạn. Tòa nhà màu nâu dễ chịu và rất ấm cúng.

- Ông bà cần một phòng hai giường ạ? - Người tiếp tân ân cần hỏi họ.

Naôê điền vào tờ giấy thuê phòng và đề tên Nôrikô vào đấy.

Căn phòng ở tầng thứ sáu. Dưới hai cửa sổ có một con đường đi qua, và ở bên kia đường là một tòa nhà lớn, đáng dấp nặng nề. Tuy bóng hoàng hôn đã khá dày đặc, trên các cửa sổ không thấy có ánh đèn. Những luồng sáng từ đèn pha của các xe hơi qua đường chiếu vào những đống tuyết hai bên đường.

- Kia có phải là những cây phong không? - Nôrikô đưa ngón tay chỉ mấy cây cao ở bên trái khách sạn.

- Ừ, phong đấy... Em mệt lắm phải không?

- Chẳng mệt chút nào.

Sau phiên trực, Nôrikô không được ngủ, vì còn phải chuẩn bị cho chuyến đi. Nhưng cô không cảm thấy mệt, không biết vì có Naôê bên cạnh hay chỉ vì đang nô nức với chuyến đi.

- Ta đi tắm rồi đi ăn tối.
- Thế anh không về nhà mẹ hôm nay à?
- Để sau.

Nôrikô lấy áo quần và đi vào buồng tắm. Còn Naôê ngồi đọc mấy tờ báo mới được để sẵn trong phòng trọ.

- Hay anh tắm trước? - Nôrikô đề nghị.
- Ta cùng tắm, - Naôê vừa đáp vừa đặt tờ báo xuống.

Khi họ đi xuống phòng ăn ở tầng bốn thì đã hơn bảy giờ. Ở đây cũng như ở phòng đợi của khách sạn, rất vắng - mọi người đều ăn tết ở nhà. Chỉ thấy có mấy tốp người không đông ngồi ở cuối phòng ăn, và lại đó đều là những gia đình. Không khí hôm nay yên tĩnh và trang nghiêm.

Nôrikô lần đầu tiên được nếm thử những món ăn địa phương nấu bằng cua, tôm, awabi. Cô lại còn nảy ra cái ý muốn uống rượu, và xin Naôê gọi shisky và sôđa. Cô uống hết hai xuất, và bây giờ trong đầu cô có tiếng ong ong khe khẽ.

Về đến phòng, Nôrikô kéo kín rèm lại, và quay về phía Naôê, cô lại hỏi:

- Bây giờ anh về nhà mẹ chứ?
- Lẽ ra... - Naôê đã lên nằm trên giường từ khi về phòng. Bỗng nhiên anh vùng dậy.
- Tiêm hộ anh.
- Tiêm ạ?

Naôê lấy trong túi du lịch ra một hộp lược kim và một ống thuốc rất nhỏ.

- Em tiêm dùm anh - anh nhờ một lần nữa.
- Nhưng đó là...

- Phải, đây là ma túy - Naôê cở ca-vát và xắn tay áo lên.

- Để làm gì?

- Em biết rồi đấy.

Nôrikô bàng hoàng nhìn Naôê.

- Anh đau lắm... Đau lắm, em hiểu chưa?

Tay cầm cái ống thuốc, Nôrikô lo lắng nhìn Naôê.

- Anh làm sao thế? Anh nói đi!

- Em đừng sợ. Tiêm nhanh lên. Naôê chìa cánh tay ra: có thể sẽ thấy rõ những vết tiêm thâm thâm.

Mái tóc Nôrikô xòa tung trên chiếc gối, dưới ánh đèn ngủ dịu dịu, những giọt mồ hôi nhỏ li ti lấp lánh trên trán. Mọi vật đều lịm đi trong cảnh bất động. Không có lấy một tiếng động, ngoài tiếng vo vo rất khẽ của máy điều hòa không khí. Naôê và Nôrikô nằm yên như một đôi chim mỏi cánh; ngay đến tiếng thở của họ cũng không thể nghe thấy được...

Nôrikô mở mắt. Cô thấy bài hoải khắp người. Naôê đang ngủ rất say. Khẽ nhấc cánh tay của anh đang đặt trên ngực, Nôrikô xuống giường và mặc pyjama vào.

Mười một giờ. Chưa khuya lắm, nhưng khách sạn đã chìm trong bóng tối. Nôrikô ra cửa sổ, vén rèm ra một chút.

Tuyết... Trời hãy còn trong khi họ rời phòng ăn trở về buồng. Như vậy tức là khi họ đã đi ngủ rồi thì trời mới bắt đầu đổ tuyết..

Nôrikô đưa ngón tay trở chậm chậm trên tấm kính lạnh, và cảm giác mát rượi trên đầu ngón tay làm cho cô thích thú. Những bông tuyết từ trên bầu trời đen rơi xuống dần dần hòa tan trong cái bóng đêm; và chỉ có xung quanh những ngọn đèn trong cái vòng sáng ấy mới trong thấy những bông tuyết quay cuồng trong một vũ điệu rắc rối cầu kỳ. Tĩnh mịch. Thỉnh thoảng mới nghe một tiếng phanh rít, rồi sau đó một sự tĩnh mịch đến phát sợ lại bao trùm lên mọi vật. Chốc chốc, bóng một người đi đường cô độc lại hiện ra trong khoảnh khắc rồi mất hút ngay trong màn đêm.

Tối hôm ấy rốt cục Naôê không về nhà mẹ. Nôrikô nghĩ rằng anh làm như vậy là không phải, nhưng rồi lại quên ngay ý nghĩ ấy đi. Cô đang quá bận tâm vì những ý nghĩ khác.

Thêm một chiếc xe nữa đi qua, hoàn toàn không có tiếng động. Chắc vì là xe đi trên tuyết. Không một hơi gió. Tuyết rơi chậm rãi từng bông mềm. Đến sáng sẽ có những đồng tuyết dày. Thành phố đang ngủ yên dưới màn tuyết. Vương quốc của giấc ngủ... Một vương quốc chết...

Nôrikô thở dài, kéo kim rèm lại và đi vào buồng tắm.

Nôrikô, theo thói quen, dậy rất sớm, lúc tám giờ. Naôê hãy còn ngủ. Rất khế, để đừng lam cho Naôê tỉnh giấc, có trườn ra khỏi chăn và đi ra cửa sổ. Những ngôi nhà ở trước mặt đỏ rực lên vì ánh bình minh nhưng mọi vật ở chung quanh đều trắng xóa. Tuyết phủ trên các cảnh những cây phong mọc trên sân phủ tồng đốc - tòa nhà mà hôm qua Nôrikô trông như một tảng đá lớn tối om; tuyết phủ lên những cây thông đã được những bàn tay ân cần bọc chiếu lại, tuyết lấp lánh trên các mái nhà, và ngay cả những cột đèn tín hiệu ở các ngã tư cũng đội những mảng tuyết nho nhỏ. Chỉ có lớp nhựa đường trên đó xe hơi qua lại là có màu xám thẫm; hình như lúc bình minh người ta đã rửa sạch đường sá. Mấy người bộ hành đi đầu sớm bước vội vã, miệng phà ra những đám hơi mờ mờ.

Naôê dậy lúc mười giờ. Tác dụng của mũi tiêm đã hết, nhưng mặt anh vẫn xanh nhợt nhạt, mắt thâm quầng.

Họ ăn sáng trong buồng.

- Hôm nay thì thế nào anh cũng phải về thăm mẹ, - Nôrikô nói, giọng trách móc.

- Được rồi, được rồi, - Naôê gật đầu, mắt không rời tờ báo.

Nôrikô cũng chẳng hiểu được anh có định đi hay không.

Ăn sáng xong, Naôê tắm. Trong khi mặc áo quần, anh nói:

- Anh về thăm nhà, đến tối anh quay lại.

- Có lẽ anh nên ở lại đêm nay thì hơn. - Nôrikô gợi ý một cách rụt rè.

- Không, tối anh sẽ quay về đây

- Anh chịu khó cho mẹ vui. Anh từ xa về, mẹ mong anh từ lâu. Còn em thì anh đừng lo. Hôm nay các nhà hàng đã bắt đầu làm việc, em chẳng phải ngồi buồn đâu...

- Đến tối anh quay về.

- Anh lạ thật đấy...

Naôê quay về sau năm giờ chiều, như đã hứa. Nôrikô cũng vừa mới về khách sạn khi đi mua găng tay và giày ấm.

- Mẹ có khỏe không anh?

- Khỏe.

- Mẹ có giữ anh ngủ lại không?

- Để một lần khác.

- Em ngượng quá... Chỉ vì em...

- Không phải vì em, - Naôê cắt ngang.

Anh cởi áo ngoài, ngồi xuống cạnh Naôê và nói:

- Mai ta đi chơi hồ Sikôtsu nhé?

- Đi đâu? Chơi hồ à?

- Ừ. Cách đây không xa, đi xe mất nửa tiếng. Một cái hồ yên tĩnh, tuyệt vời, chỉ có vùng bắc mới có những cái hồ như vậy

- Nhưng chắc nó đóng băng rồi còn gì? Dưới lớp băng sẽ chẳng trông thấy gì đâu nhỉ?

- Không. Hồ này không đóng băng.

- Thế mình ngủ lại ở đâu?

- Ở đây phải có một khách sạn tử tế.

- Em rất thích, nhưng...

Nôrikô rất muốn đi, nhưng cái ấn tượng là mình có lỗi đối với gia đình Naôê giằng vò cô.

Ngày hôm ấy cũng vậy, tuyết dường như chỉ đợi đến tối: trời vừa bắt đầu tối là nó đổ xuống dày đặc, không lúc nào ngớt. Trời

khá ấm cho nên tuyết rơi từng bông rất lớn, như những miếng bông gòn.

Ra khỏi khách sạn, Naôê và Nôrikô lập tức vương vào một màn tuyết trắng.

- Khi tuyết rơi bao giờ cũng ấm hơn, - Naôê nói.

Quả nhiên trời ấm thật, gần như ở Tôkyô.

Các cửa hàng đã mở cửa, và ban ngày người ra vào khá đông, nhưng đến tối còn đóng cửa sớm hơn ngày thường.

Nhộn nhịp nhất trong thành phố là khu Susukinô, nơi thanh niên thường đến giải trí. Nhưng vào những ngày này ở đây cũng chỉ có mấy quán bar mở cửa, chứ phần lớn những nơi giải trí đều đóng cửa; những cánh thông bên cửa ra vào và những dòng chữ chúc tết sắc sỡ nhắc người ta nhớ đến ngày tết.

Nôrikô và Naôê tìm được một quán ăn nhỏ chuyên dọn các món cá. Khách ăn rất ít; ba người đầu bếp vẻ mặt chán chường, đang ngồi xem ti-vi.

Khi Naôê và Nôrikô ăn xong và ra đường, tuyết rơi càng dày hơn.

- Ta đi bộ đến khách sạn, anh nhỉ?

- Xa lắm.

- Không sao, em muốn đi bộ xa xa một chút! - Nôrikô cãi.

Cô ngửa mặt lên đón lấy những bông tuyết. Trên đôi má áp áp của cô, những bông tuyết ấy tan đi, biến thành những giọt nước và chảy xuống cổ. Tuyết, tuyết, đâu đâu cũng tuyết - trên bầu trời, trong không khí, trên mặt đất. Tuyết tràn đầy cả thế gian, phủ kín nó lại: cách bốn bước đã không trông thấy gì, người qua lại chỉ là những cái bóng mờ mờ.

Họ đã đi quá Minami-ichidzyô, và bước ra một đại lộ rộng rãi. Hai bên đường mở ra những cái khung đen của cửa sổ nhà hàng, quán bar và hiệu ăn. Ánh đèn của những chiếc xe đi qua trượt dài trên tuyết. Lác đác có một cái cây bên vệ đường hay là

một tấm cửa xếp của một nhà hàng vẽ thành một vệt tối; còn lại là vương quốc trắng của tuyết.

Nôrikô nép vào người Naôê, đút tay vào túi áo măng-tô của anh. Họ trôi dạt trên đại dương của tuyết, và màn tuyết đang rơi xuống tách họ ra khỏi thế gian: khỏi những đường phố, những ngôi nhà, những dãy núi mà hôm qua họ đã bay qua, khỏi cái sân bay vắng vẻ...

- Tuyết dày quá... Thế này mà mai mình vẫn đi chơi hồ sao?

- Em đừng sợ. - Naôê siết tay Nôrikô.

- Em không sợ đâu. - Nôrikô hoàn toàn phó thác mình cho Naôê.

Xa xa có một cái gì sáng hắt lên; tưởng chừng như chỉ có ở đây còn giữ được sự sống. Đi được mấy thước, họ bỗng thấy mình đứng trước thềm khách sạn.

Sau khi rũ hết tuyết, họ bước vào một thế giới khác- thế giới của hơi ấm và ánh sáng. Trên thang máy, những bông tuyết còn bám vào họ tan hắt.

- Em mệt không?

- Không.

- Ta xuống bar nhé?

Nôrikô ưng thuận, tuy cô chẳng muốn đi đậu Thời tiết này ở lại với Naôê trong phòng để chịu hơn nhiều.

Như đọc được ý nghĩ của cô, Naôê ngả lưng xuống giường.

- Có lẽ ngủ thì hơn.

Nôrikô chợt nhớ ra rằng ban chiều cô định nói cái gì đó với Naôê, nhưng cảm thấy hai tay anh ôm lấy mình, cô lại quên hết mọi sự trên đời.

Sáng hôm sau họ ăn sáng ở phòng ăn ở khách sạn, sau đó họ ghé vào cửa hàng tạp hoá và đến hai giờ thì lên tắc-xi ra khỏi thành phố.

Tuyết lấp lánh dưới ánh nắng, chói cả mắt.

Xe họ đi qua phi cảng Títôse và rẽ về phía hồ Sikôtsu Nôrikô kinh ngạc: con đường này, thẳng tắp như mũi tên, hai bên chạy dài những đồng tuyết cao, - đêm qua cô đã trông thấy trong giấc mơ.

Bên phải và bên trái đều là rừng: toàn những cây lớn, những cây thông, những cây tùng. Giữa cái hoang mạc trắng xoá, màu xanh của rừng cây thật vui mắt.

Họ dừng lại ở một khách sạn xây trên đỉnh một ngọn đồi không cao lắm. Đứng bên cửa sổ có thể bao quát được một cảnh đẹp tuyệt vời - qua đám cành trụi lá của những cây sồi, những cây bạch dương, những cây phong, có thể trông thấy mặt hồ màu sẫm lặng ngắt trong khí lạnh mùa đông.

Một cô hầu phòng bước vào, dùng vỏ bạch dương nhóm lò sưởi lên. Ngọn lửa chập chờn nhảy múa, mấy súc củi lớn đỏ rực phát ra những tiếng nổ lách tách tươi vui

- Sắp tối rồi, - Nôrikô thở dài.

- Xuống hồ đi lối nào? - Naôê hỏi cô hầu phòng.

- Xuống dốc rồi rẽ sang phải, - cô ta vừa giảng giải vừa ném thêm vào lò mấy súc củi nữa.

Lối đi xuống hồ là một con đường mòn hẹp. Naôê và Nôrikô đi xuống đồi và ra bờ hồ.

Nhìn gần, hồ khác hẳn lúc đứng bên cửa sổ khách sạn nhìn ra Mặt hồ gợn lên những làn sóng lăn tăn trông như làm bằng chì, mờ mờ ánh lên.

Hồ này có một nguồn gốc hoả diệm sơn: xưa kia địa chấn đã làm hình thành một cái vực rất sâu, và nước đã tràn đầy cái vực ấy. Xung quanh chen chúc những ngọn núi cạo Đây đó trên những sườn dốc đứng, mấy khóm thông vẽ thành những vệt tối sẫm.

- Xa xa kia là ngọn núi lửa Tarumaê, còn kia là ngọn Futsubusi, - Naôê giảng giải, chốc chốc lại hất đầu cho những món tóc bị gió thổi rũ xuống trán khỏi vương.

Nôrikô nhìn theo hướng Naôê chỉ. Bên trái, ngọn núi lửa Tarumaê uy nghi vươn cao trên nền trời, đỉnh núi bốc khói, phía đối diện là hòn núi đá Futsubusi trơ trọi dựng thành một khối đen ngòm. Những ngọn núi này ở tận xa, bên kia bờ hồ; vầng tà dương đang khuất dần sau những ngọn núi ấy, nhuộm bầu trời thành màu huyết dụ.

Hai người đi trên con đường mòn dẫn xuống bên.

Cách đây khoảng hai mươi thước, cái khách sạn nhỏ đứng lẻ loi một mình. Hôm nay đã có người đi xuống bờ hồ: trên tuyết còn lại một chuỗi dài những vết giày đi xuống đến mép nước thì hết.

- Không thấy bóng dáng một sinh linh nào, - Nôrikô nói thì thầm.

Một ngọn gió giá băng vật vờ thổi trên mặt hồ. Hai con người nhỏ bé đứng trên bờ nhìn xuống vực thẳm giá lan. Im lìm... Bất động... Chỉ có gió thổi vào mặt rất bỗng.

- Ở đây ảm đạm quá...- Nôrikô rùng mình. Cô mừng tượng như có một cái gì chuyển động. Không đó chỉ là tiếng ngân của im lặng.

- Hồ rất sâu Và rất đáng sợ, nhất là khi có bão, - Naôê nói.

- Mà nước bây giờ chắc lạnh như băng...

- Trước kia ở đây đã có mấy lần có người chết đuối, nhưng chưa bao giờ có ai trông thấy xác họ nổi lên.

- Tại sao

- Thuở trước, khi hình thành vực thẳm, lớp đất đã sụp xuống đáy cùng với cây cối.

- Như vậy tức là đáy hồ có cả một rừng cây

- Đúng. Cái xác chìm xuống vướng vào các cành cây nên không thể nổi lên được nữa.

- Thế thì người ta chưa tìm được người nào cả?

- Chưa

Với một nỗi kinh hoàng không sao hiểu được, Nôrikô nhìn đắm đắm xuống mặt hồ gợn sóng lẫn tẩn. Nước hồ này phủ lên bao nhiêu người... Ở một nơi nào đó, dưới đáy hồ kia, có những thây ma rửa nát, ghê sợ...

- Em sợ... - Nôrikô dấn mặt vào ngực Naôê. Cô cảm thấy hồ nước đang gọi cô, thu hút cô. Không, đừng nhìn hồ nữa còn hơn! - Ta đi đi anh...

Naôê gật đầu, nhưng mắt anh vẫn không sao rút ra khỏi mặt hồ.

Bỗng phía sau có tiếng xao xác. Nôrikô nhìn là và trông thấy một đàn quạ rất đông bay từ khu rừng về phía núi Futsibusi. Đàn quạ nhỏ dần, rồi thu lại thành một chấm đen và mất hút trong những tảng đá mà ánh tà dương đã nhuộm thành màu huyết dụ.

Nôrikô và Naôê đưa mắt nhìn nhau, và không nói nửa lời, cùng quay về.

Về đến khách sạn họ ngồi xuống ăn bữa tối. Đêm đã xuống hẳn. Ngoài cửa sổ, sân khách sạn hiện lên mờ mờ, và bên kia sân là một vùng bóng tối vô biên. Không trông thấy hồ.

Naôê nhìn Nôrikô.

- Em sao thế?

- Không...

- Ta uống tí rượu nhé?

- Má em nóng quá... - Nôrikô áp hai lòng bàn tay lên mặt.

Naôê lặng lẽ uống sakê. Rồi với một vẻ mặt buồn buồn rất lạ anh nhìn Nôrikô.

- Mai em về chứ? - Anh hỏi.

- Thế thì sao ạ, có cần không?

- Từ ngày mai anh sẽ ở nhà mẹ.

- Phải, đúng đấy...

Quả đúng như vậy, chứ chẳng lẽ lại ở mãi đây, trên đảo Hôkkaidô này. Naôê đã gọi, và Nôrikô đã đi theo anh, vậy thì kế theo phải làm đúng như anh nói. Dĩ nhiên anh ấy cần ở lại nhà ít hôm với mẹ.

- Vậy mai em sẽ về Tôkyô.

- Ngày mai mới mồng ba, đến mồng bảy em mới phải làm việc. Còn lại ba ngày. Em về sớm mà nghỉ cho thật khoẻ...

- Vâng-vâng, dĩ nhiên.

- Tốt nhất mà anh đưa em đến cái nơi vắng vẻ này...

- Ô, anh nói gì thế, em thích lắm mà!

- Em không quên chuyến đi này chứ?

- Không bao giờ!

Naôê nhìn vào mắt Nôrikô. Tại sao trong khoé nhìn của anh lại âu yếm đến như vậy?

- Tiên sinh, thế bao giờ anh về?

- Anh sẽ ở đây mấy ngày nữa.

- Chắc vừa rồi em làm phiền anh... Anh về với mẹ ít hôm đi.

Naôê uống nốt ly sakê và hỏi:

- Em không muốn nói gì với anh trước khi ra về sao?

- Em ấy à?

- Em.

- Nhưng chỉ ít hôm nữa... - Nôrikô ngạc nhiên "Không thể hiểu được. Chỉ mấy hôm nữa lại sẽ gặp nhau mà".

- Nếu em muốn nói gì thì nói bây giờ đi.

Quả Nôrikô có một cái gì để nói. Đêm qua cô chưa nói được.

- Em định nói...

- Cái gì?

Nôrikô cụp mắt xuống.

- Em... Em đã có...

- Em đã có thai ư?

Nôrikô im lặng gật đầu.

Naôê mân mê cái chén trong tay một hồi lâu. Rồi anh nốc một hơi cạn chén rượu.

- Em không đẻ nữa cũng được... - Nôrikô sụp mắt xuống. - "Tại sao mình lại nói như vậy? Anh ấy đã trả lời gì đâu".

- Em không muốn ư?

- Thì vì... - Nôrikô mở đầu, nhưng rồi nghẹn lại không biết nói tiếp như thế nào.

- Anh muốn em biết điều này: anh không có ý lấy vợ. Không lấy ai cả... Nhưng nếu chúng mình sẽ có con thì anh sẽ làm cho em tất cả những gì anh có thể làm được.

- Vậy thì anh cho phép em sinh nó?

- Anh muốn như thế.

- Thật ư?! - Nôrikô không sao trấn áp được niềm xúc cảm đột nhiên làm cho cô run bắn lên. Cô nhắm mắt lại. Vừa qua chẳng có gì xảy ra cả, nhưng không hiểu sao nước mắt cứ trào ra trên má cô.

- Em đừng khóc... - Naôê đến sát Nôrikô từ phía sau âu yếm ôm lấy cô. - Sao em lại khóc?

- Vì em mừng quá.

Mấy ngón tay dài và mảnh của Naôê vuốt lên tóc cô.

Nôrikô ngẩng lên, khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

- Em xin anh một điều.

- Điều gì vậy?

- Xin anh đừng dùng ma túy nữa. Được không anh? Bà y tá trưởng và ông bác sĩ trưởng đang nghi anh đấy.

- À, ra em muốn nói chuyện ấy... - Một nụ cười thoáng hiện trên gương mặt Naôê.

- Anh sẽ không dùng nữa nhé? Đừng nhé?

- Anh sẽ không dùng nữa.

Vẫn mỉm cười, Naôê nhìn vào bóng đêm ngoài cửa sổ.

CHƯƠNG XVXX

Trong ba ngày tết Yutarô ở nhà, như một ông chủ gia đình nề nếp. Quả tình ông luôn luôn có khách - khách từ Hội lương y đến, khách trong Hội đồng thị chính, bạn đồng nghiệp. Khách nào Yutarô cũng mời rượu, cho nên ông cũng chẳng có thì giờ đâu mà buồn chán. Nhưng dù sao thì ông cũng hầu như không ra khỏi nhà - nếu không kể cuộc thăm viếng đền Mêđzidzingu là một bổn phận không thể xao nhãng và một vài cuộc thăm viếng tới nhà một số nhân vật có thể lực trong Hội đồng thị chính và trong Hội lương y.

Mãi đến ngày mồng bốn tháng giêng mới chuẩn đi được, sau khi nói với Ritsukô là ông muốn ghé bệnh viện xem công việc ra sao.

Bệnh viện Oriental đã trở lại làm việc theo thời biểu bình thường, tuy chưa phải là tất cả mọi người đều đã trở về bệnh viện: những người phải trực đêm giao thừa đều được nghỉ đến mồng bảy tháng giêng.

Sau khi đã nắm chắc rằng mọi việc đều chạy và các bệnh nhân về nhà ăn tết đều đã trở vào bệnh viện, Yutarô chuẩn bị lên xe đi nơi khác.

- Về nhà ạ? - Nômura hỏi.

Yutarô suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta tạt vào đằng kia một chút.

Cả hai người đều hiểu. "Đằng kia" có nghĩa là khu Êbisu. Chừng hai mươi phút sau xe đỗ trước nhà Mayumi.

- Cám ơn. - Ra khỏi xe, Yutarô như thường lệ gửi cho Nômura một tờ một nghìn yên. Món tiền này không phải là ít, tiền

đi tắc-xi còn ít hơn nhiều, nhưng Yutarô trả món này là để mua sự yên lặng. Ông sợ vợ ông hơn hết mọi thứ trên đời.

- Ghé đón tôi lúc năm giờ nhé, - Yutarô nói, mắt nhìn đồng hồ.

Mayumi đang ngồi nhà. Quán cà-phê cô làm việc mở cửa từ ngày mừng năm. Nhưng mãi sau ngày mừng bảy các cô phục vụ cũng như các khách quen mới đến đông đủ, và quán mới trở lại náo nhiệt như ngày thường.

Mayumi ăn tết với mẹ ở Tachikawa, nhưng đến mừng ba tháng giêng đã trở về nhà. Dĩ nhiên thỉnh thoảng cũng nên về thăm cha mẹ, nhưng cũng chỉ có thể kiên nhẫn chịu được hai ngày là cùng, đến ngày thứ ba thì chán đến tận óc.

-Papa! Em mong papa quá.

Yutarô chưa kịp đóng cửa phòng lại thì Mayumi đã tót lên cổ ông.

- Thật không?

- Chứ còn sao! Suốt mười ngày không thấy mặt mũi đâu!

Những lạc thú yêu đương chẳng mấy chốc đã làm cho Yutarô mệt như.

- Ê, papa, dậy đi, ngủ mãi thế à! - Mayumi gọi giật giọng. - Chơi với papa chán bỏ xừ...

Yutarô uể oải nhồm dậy, ngồi lên đi-văng.

Trời đẹp tuyệt. Ánh nắng rực rỡ tràn vào ban công.

- Phải, tôi có chuyện muốn hỏi cô đây. - Yutarô lấy điếu thuốc lá. - Cô có gặp Mikikô đấy à?

- Còn em thì cứ nghĩ bụng không biết papa sẽ nói sao đây. - Mayumi cười khúc khích.

- Chẳng có gì mà cười cả. Cô gặp nó làm gì vậy?

- Thế Mikikô chưa nói với papa à? - Như thế không có gì xảy ra, Mayumi lấy ở trên bàn một miếng sô-cô-la bỏ vào mồm nhai. - Chẳng có gì dính dáng đến papa cả.

- Sao lại "không dính dáng"?! Con gái tôi mà lại gặp cô... Tôi nghe nói mà suýt té xỉu luôn.

- Sao, bà Ritsukô cũng biết à?

- Không. May phước lúc bấy giờ bà ấy không có nhà, nhưng tôi thì phát điên lên được!

- Vậy Mikikô kẻ thế nào? - Mayumi háo hức nhích sát vào Yutarô.

Ông đưa điều thuốc lá lên miệng, đợi cho người ta quẹt diêm cho ông châm xong rồi mới nói:

- Ngày ba mươi tháng chạp tôi gọi nó vào phòng làm việc. Tôi bắt đầu nói chuyện nghiêm chỉnh với nó về chuyện chồng con. Nhưng nó chỉ làm thinh.

- Mỗi người đều có quyền giữ kín những chuyện thuộc đời tư của mình.

- Tôi mới mắng nó: "Năm tháng cứ qua đi mà mày không biết lo gì cả. Mày nghĩ đến cái gì thế?" Thế là nó vắn lại ngay: "Thế ba nghĩ gì khi ba hẹn hò với cô Mayumi?"

- Chết cười nhỉ!

- Tôi còn bụng dạ đâu mà cười! Tôi ghen hòng không nói được nữa. Nhờ cô cả đấy... Bây giờ nói chuyện với con ruột cũng không nói được nữa.

Không sao nín được, Mayumi cười phá lên, đôi chân để trần khua lia lịa.

- Không, cô phải trả lời cho tôi đi, cô cần gặp nó để làm gì?

- Chúng em nói với nhau về bác sĩ Naôê.

- Cái gì-ì? - Yutarô giã nảy lên. - Sao lại có cả Naôê vào đây?

- Nếu papa không biết thì em sẽ nói.

- Nào nói đi!

- Con gái papa mê ông ta tít thò lò.

- Mikikô ấy à?

- Papa chậm hiểu quá. Em đã nói với papa từ lâu mà: ở đây có một cái gì không ổn.

- Nhưng Naôê hơn nó đến hai mươi tuổi.

- Thì đã sao? Em đây chẳng hạn, em cũng thích những người đàn ông trạc tuổi Naôê.

- Chắc cô cũng mệt ông ta rồi chứ gì?

- Rất có thể... - Mayumi rút điều thuốc lá trong miệng Yutarô, rít một hơi và thở khói ra thành một cái vòng tròn.

- Thôi được... Nhưng tại sao cô lại kết luận rằng Mikikô yêu Naôê?

- Chính cô ta nói với em mà.

- Nó có quen em đâu.

- Thì có sao?

- Nó có đến đây à?

- Không. Chưa. Thế nào, kể tiếp nhé?

- Thôi đừng nhem thềm nữa.

- Thế papa có mua không nào?

- "Mua" cái gì?

- M-m-m... Cái áo lụa.

- Được-được, anh sẽ mua. Nào, có nói hay không thì bảo?!

Yutarô có cái vẻ của một con thú bị săn đuổi. Ông rút một điều thuốc lá khác và lại châm hút.

Mayumi nhìn ông một cách ranh mãnh.

- Có một hôm em trông thấy Naôê đi chơi với một cô gái. Hôm ấy em còn nghĩ bụng: đẹp đôi quá! Hợp nhau đến thế là cùng... Em đoán được ngay đó là Mikikô. Quả tình nó chẳng giống papa chút nào, nó giống mama nhiều hơn, giống như đúc ấy. Ông anh em cũng có kể cho em nghe một vài điều. Papa ạ, em thế chứ chuyện gì em cũng biết đấy... Thế là em lập tức gọi điện cho Naôê - chẳng qua để nghịch cho vui. Em mới hỏi: "Cô gái đi chơi với ông là

con gái của bác sĩ trưởng phải không?" Thế là ông ta liền kể cho em nghe hết. Theo em thì Mikikô còn đến nhà ông ta nữa kia, - Mayumi nói thêm, hướng câu chuyện về phía cái mục tiêu mà cô đã nhắm. - Anh em nói là các cô y tá kháo nhau như vậy.

- Nhưng mà Naôê... đã có người yêu là Simura rồi kia mà.

- Chẳng có gì lạ. Một người đàn ông như thế thì đến mấy người yêu liền cũng có.

- Thôi đừng tán láo nữa. Anh chẳng tin lắm những chuyện em nói đâu.

- Không tin thì thôi. Nhưng bác sĩ Naôê là một tay sở khanh có tiếng. Nghe nói là giữa ông ta với Đzyunkô Hanadzyô cũng có chuyện gì đấy.

- Chả phải.

- Đúng đấy. Có papa lãng tai thì có!

Yutarô như thế bị ai giới nước lạnh.

- Bây giờ thì papa đã hiểu tại sao con gái papa trốn buổi xem mắt rồi chứ? Chẳng qua cô ta nhất định không chịu nghe nói đến ai khác cả!

- Ờ... Nghe cũng có lý, - cuối cùng Yutarô mới thừa nhận một cách miễn cưỡng.

- Chứ còn gì nữa! Một khi chính Mikikô đã nói...

- Ủ-ừ-ừ... Không biết đã đến mức nào rồi?

- Em cũng không biết nữa. Theo em thì cho đến nay họ vẫn chưa có con với nhau.

- Ê! Bỏ ngay cái lối đùa ấy đi! - Đôi mắt ti hí của Yutarô hình như chỉ chực bật ra ngoài.

- Papa có nhớ là có một hôm Mikikô không về nhà không? Có lẽ hôm ấy nó ở nhà Naôê đấy.

- Ban đêm ấy à?

- Chứ sao?

- Chính nó nói thế à?

- Không, không nói nhưng chuyện ấy không giấu được em đâu.

Yutarô hoảng hốt thực sự. Mayumi đắc thắng.

- Em cho là chuyện hai người khá nghiêm trọng, - cô kết luận, giọng hả hê.

- Đồ ngốc!

- Không muốn tin thì thôi.

Giá có thể không tin thì Yutarô sẽ rất mừng, nhưng cái giọng của Mayumi làm cho ông bối rối.

- Dù sao tôi cũng không hiểu nổi nó nói với cô những chuyện gì...

Mayumi đun nước pha cà-phê.

- Cũng phải coi chừng chứ cái cô gì... à cô Nôrikô ấy... Cô ta có thể đánh ghen đấy.

- Nhưng anh có hề nghe gì đâu. Cả Ritsukô cũng chẳng nói gì với anh, - Yutarô rên rỉ.

- Làm bố mẹ mà chẳng biết con cái sống ra sao.

- Xì, "chẳng biết" với lại "chẳng hay". Dù có hỏi chúng nó cũng có nói khối.

- Trong nhà papa chẳng ai nói với ai gì mấy nhỉ.

- Lẽ ra nó phải nói thật: "Con yêu Naôê..."

- Cứ thử tưởng tượng lúc bấy giờ papa sẽ trả lời ra sao.

- Sao lại ra sao? Naôê là một bác sĩ giỏi và là một người tốt.

- Ừ, cứ cho là như thế, - Mayumi nhún vai nói. - Cứ cho họ lấy nhau đi thì đã sao? Simura thì nước non gì. Chỉ cần papa muốn...

- Không, như thế không được.

- Đứa con gái duy nhất phải lòng giai...

- Trước hết anh phải nói chuyện với Mikikô.
 - Nhưng đừng có để hở ra là em nói đấy. Chứ không cô ấy sẽ thù em.
 - Em đừng lo. Anh chẳng ngu đến thế.
 - Kìa papa... Còn nếu Mikikô không muốn lấy ông ta thì để em lấy cho.
 - Em? Lấy ai?
 - Lấy Naôê chứ còn ai.
 - Em thật quá quắt! - Yutarô cười hô hô. - Không xong đâu: ông ta biết rằng em là bồ của anh.
 - Thì đã sao? Ông ta tán em mãi đấy.
 - Ô thôi, đừng bịa!
 - Sao, papa không tin hả? Ông ấy thì ai ông cũng tán tuốt.
- Yutarô vẫn chưa dứt trận cười.
- Và nhân thể cũng xin nói, - Mayumi tiếp, - đối với vợ ai đó ông ta cũng có ý đồ.
 - Vợ ai?
 - Vợ papa chứ còn ai! Ritsukô phu nhân ấy.
 - Thôi đủ rồi!

Đến nước này thì Yutarô không sao chịu nổi nữa. Mặt ông đỏ gay lên như con cua luộc, và mắt ông quắc lên nhìn Mayumi trừng trừng. Mayumi vẫn điềm nhiên nói nốt:

- Kìa việc gì papa phải giận dữ thế? Naôê thì muốn bao nhiêu đàn bà mà chẳng có... Xét cho cùng nếu vợ papa có hạ cố để ông ta lọt vào mắt xanh thì cũng chẳng có gì đáng trách.

Mayumi bỏ vào chén một miếng đường và thông thả khuấy.

Phải, Yutarô có lý do để tức giận: ông nhớ ra rằng thời gian gần đây chỉ cần có ai nhắc đến Naôê một cái là mắt Ritsukô sáng lên và bà cứ sôi nổi lên đến mức không còn nhận ra được nữa.

- Ông ta kỳ lạ thế nào ấy. - Uống hết cà-phê Mayumi châm thuốc hút, - Ông ta nghiên cứu cái cột sống của mình...

- Để làm gì?

- Sao, cả chuyện áp papa cũng không biết à? Ông ta cho chụp X-quang mỗi tháng mấy lần.

- Sao em biết được chuyện đó?

- Anh em nói.

"Nếu là Sawada nói thì chắc là đúng..." - Yutarô nghĩ thầm rồi nói:

- Lần đầu anh nghe thấy đấy.

- Lại còn chuyện này nữa.

- Lại còn chuyện gì?

- Ông ta rủ đàn bà về nhà... tiêm ma túy.

- Hừm... - Yutarô nhớ lại rằng cách đây nửa tháng bà y tá trưởng có gặp ông than phiền rằng bác sĩ Naôê sử dụng quá nhiều ma túy.

- Chính em trông thấy à?

- Không... Nhưng gần đây em có đến gặp ông để khám bệnh, trông ông ấy sợ lắm: mắt đục ngầu, trống hoác. - Mayumi đã tránh được một đề tài nguy hiểm.

- Vào lúc nào thế? Ban ngày à?

- Dĩ nhiên. Em đến bệnh viện là đến ban ngày, chứ còn đến vào lúc nào được?

"Không thấy Sêkiguchi nói chuyện này. Nhưng nếu Mayumi nói đúng và Naôê nghiện ma túy thật thì sao? - Yutarô đâm hoảng. - Nếu quả như vậy thì phải có cách: đây là việc hình sự rồi..."

- Không biết tại sao ông ta lại đổi trường đại học lấy một bệnh viện tư vớ vẩn nào đấy?

- "Bệnh viện tư vớ vẩn" là thế nào?

- Chứ sao? Lẽ ra ông ấy có thể chọn một chỗ nào đằng hoàng hơn.

Thật ra chính Yutarô cũng thấy việc ấy là kỳ lạ. Thế mà bây giờ lại thêm những tin tức như thế kia...

- Giá ở địa vị papa em sẽ theo dõi ông ta kỹ hơn, - Mayumi khuyên.

- Ở trường đại học người ta đánh giá phẩm cách của Naôê rất cao.

- Thế thì tại sao ông ta lại bỏ trường đại học mà đi?

- Anh nhận ông ta theo lời giới thiệu của bác sĩ Iidzilo - một người bạn của anh trong ban quản trị Hội lương y.

- Vậy papa thử hỏi ông bạn ấy xem sao.

- Ông ta bỏ trường đại học ra đi thì việc gì tôi lại phải biết rõ lý do! Miễn là ở bệnh viện của tôi ông ta làm việc tốt. Ông ta là một bác sĩ thượng thặng.

Yutarô nói rất quả quyết, mặc dầu mỗi ngời vực đã len lỏi vào lòng ông: "Quả là cần phải theo dõi Naôê sát hơn".

CHƯƠNG XVXXI

Mùng bảy tháng giêng ngày thứ hai. Sau một tuần nghỉ Tết, Nôrikô lại đến bệnh viện làm việc.

Những ngày hội hè đã kết thúc. Hôm nay mọi người đều tề tựu ở bệnh viện. Ông bác sĩ trưởng mời các nhân viên vào phòng làm việc và đọc một bài diễn văn. Ông chúc mừng năm mới rồi kêu gọi mọi người làm việc chăm chỉ hơn nữa. Để kết luận, ông tỏ ý mong muốn rằng mọi người sẽ có thái độ "quan tâm thường xuyên" đối với nhau.

Nôrikô nghe ông ta nói một cách lơ đãng. Chỉ có lúc ông ta nói đến sự quan tâm cô mới bắt giắc giật mình: có phải ông ta nghĩ đến Naôê không?

Từ ngày thứ hai bắt đầu những công việc bình thường, nhưng Naôê vẫn chưa thấy đến.

Sau một thời gian gián đoạn dài, công việc rất nhiều; từ sáng sớm trong phòng tiếp bệnh nhân ngoại trú đã đông nghịt.

Bà Sêkiguichi ghé mắt vào phòng các nữ y tá.

- Có ai biết bác sĩ Naôê hiện nay ở đâu không?

Bà ta hỏi mọi người, nhưng Nôrikô có cảm giác là bà ta hỏi chính mình.

- Bao nhiêu là bệnh nhân đang chờ, mà bác sĩ Kôbasi thì không thể ra khỏi các phòng nằm lầy một giây... Tôi cũng chẳng biết làm thế nào bây giờ, - bà Sêkiguchi cầu nhàu.

Quả nhiên bác sĩ Kôbasi luôn luôn phải túc trực bên cạnh ông già Kôkichi Uênô. Anh mới ghé vào phòng họp một chút thì đã có một cô y tá chạy đến gọi anh về phòng bệnh nhân.

Kể từ mồng ba tháng giêng, Kôbasi, theo đúng lời khuyên của Naôê, đã chấm dứt việc truyền máu. Ngay tối hôm ấy Uênô bắt đầu sốt; trong hai ngày kế theo nhiệt độ tăng vọt lên, và đến ngày mùng sáu thì ngay từ sáng đã lên quá ba mươi tám độ. Da bệnh nhân lại vàng ra.

Đến chiều bệnh nhân bắt đầu sốt thực sự. Mặt ông đỏ bừng và ông thở một cách khó nhọc. Cái chết có thể đến bất cứ phút nào, như Naôê đã nói trước, trong ngày thứ năm sau khi thôi truyền máu.

"Có lẽ phải gọi điện đến nhà Naôê chẳng?" - Nôrikô nghĩ. Cô có cảm giác là mọi người đều chờ đợi cô làm như vậy.

Naôê có nói rằng anh sẽ ở lại Sappôrô chừng hai ngày là cùng. Đến mồng bảy hay mồng tám anh sẽ trở lại đi làm. Hay là anh đã quyết định ở với mẹ thêm số ngày mà Nôrikô đã lấy mất của anh... bây giờ Nôrikô cứ tự trách mình là ích kỷ.

Bà Sêkiguchi lại dòm vào phòng y tá.

- Hình như bác sĩ Naôê về Hôkkaidô nghỉ Tết có phải không?
- Bây giờ bà ta hỏi thẳng Nôrikô.

- Vâng, tôi cũng có nghe như vậy...

- Tôi đã gọi điện đến nhà ông. Bà gác cổng nói rằng ông ấy chưa về.

- Có lẽ ông ấy có việc gì giữ lại ở Sappôrô?

- Nhưng ông ấy thừa biết là phải có mặt hôm nay!

Bản thân Nôrikô cũng đã mấy lần gọi điện cho Naôê, nhưng không có kết quả? Thành thử những lời bà y tá trưởng nói không hề làm cho cô ngạc nhiên chút nào, nhưng không hiểu tại sao nghe bà nói, cô vẫn thấy lo sợ.

- Có lẽ ông ấy định đi chuyến máy bay buổi sáng chẳng? Rồi từ phi trường về thẳng đây? - Bà Sêkiguchi phỏng đoán.

- Phải, phải dĩ nhiên là như thế, - Nôrikô lúng búng. - Dù sao, nếu định về chậm ông ấy cũng phải báo trước.

- Mong sao ông ấy về cho sớm...

Từ phòng ngoại trú cứ năm phút lại có điện gọi lên hỏi xem Naôê đã đến chưa. Kôbasi không thể tiếp bệnh nhân được, vì buổi đi thăm bệnh nhân chưa kết thúc, mà cũng không thể rời cụ Uênô lâu được.

Ngoài cửa có tiếng gót giày lóc cóc, và Kawai chạy vào phòng.

- Bệnh nhân Uênô ra sao rồi? - Sêkiguchi hỏi.

- Lại sốt, - Kawai vù trả lời vừa chạy vào, hối hả lấy cái gối oxy rồi chạy ra ngay.

- Lạ thật. Rất lạ... - Sêkiguchi bắn khoăn nhắc đi nhắc lại và xem đồng hồ không biết đến lần thứ mấy.

Cảm nhận được ý trách móc, Nôrikô cúi đầu rửa mấy cái ống tiêm.

Mãi đến mười một giờ Kôbasi mới xuống phòng khám ngoại trú. Một số bệnh nhân đợi mãi không thấy bác sĩ đến đã ra về, nhưng vẫn còn khoảng ba mươi người kiên nhẫn ngồi lại ở phòng khám.

Kôbasi im lặng làm việc. Anh thấy giận Naôê kinh khủng, nhưng không nói ra, vì cho rằng làm như vậy là quá thấp hèn đối với phẩm giá của anh: nổi công phần của anh chỉ được thể hiện bằng sự im lặng.

Nôrikô trực bên giường Uênô. Chỉ có một lần cô vắng mặt một phút để gọi điện cho Naôê, nhưng chỉ nghe những tiếng tuýt tuýt kéo dài.

"Chẳng lẽ lại tiêm ma túy rồi ngủ say quá không nghe chuông điện thoại hay sao?" Nỗi lo sợ lại tràn vào lòng cô. Nhưng anh ấy đã hứa là không dùng nữa. Cái đêm bên hồ bây giờ như một giấc mơ thần kỳ, và Naôê không thể nào tin được rằng tất cả những cảnh ấy đã diễn ra thật...

Hình như bác sĩ trưởng cũng đã được báo rằng Naôê không đến làm việc; ông bước vào phòng y tá, gắt: "Chả còn biết làm ăn thế nào với cái ông này!" - và ghé tai bà y tá trưởng nói thì thầm

cái gì không rõ. Bà này ngơ ngác nhìn ông rồi đến tủ đựng phiếu bắt đầu giờ xem tất cả các bệnh án bắt đầu từ chữ A.

Kôkichi Uênô mỗi lúc một nặng. Buổi sáng ông già lên cơn run, rồi sau đó lại đỡ, nhưng đến chiều ông lại bắt đầu run dữ dội hơn. Ông ta hãy còn tỉnh. Khi gọi tên ông, ông hơi mở mắt, nhưng hình như không nhận mặt được ai.

Kôbasi rất khổ sở vì bị lương tâm cắn rứt: ngay trước mắt anh, một con người đang hấp hối, và anh phải chịu trách nhiệm về cái chết này. Kôbasi đặt bình tiếp nước, tiêm thuốc an thần, nói tóm lại, anh làm tất cả những gì có thể làm được, nhưng lòng anh vẫn nặng trĩu. Từ sáng sớm anh đã chạy khi thì vào phòng bệnh nhân, khi thì vào phòng các nữ y tá.

Đến ba giờ chiều Nôrikô lại xuống phòng khám ngoại trú quay số điện thoại. Một tiếng tuýt dài. Lại một tiếng nữa. "Bây giờ anh ấy sẽ cầm ống máy lên đây". Nhưng không, vẫn những tiếng tuýt, chỉ có những tiếng tuýt mà thôi. Hình như anh ấy vẫn chưa về...

Nôrikô đang bước chậm chậm trên cầu thang thì bỗng thấy buồn nôn. Cô áp hai bàn tay lên ngực, thở vào mấy lần thật sâu, nhưng dạ dày vẫn co thắt một cách đau đớn. Cô lấy bàn tay bịt chặt miệng rồi chạy vào toa-lét. Nôrikô nôn hầu như trên ngưỡng cửa toa-lét: có cảm giác như cơ thể bị lộn trái ra. Nôrikô đợi cho đến khi hết những cơn co thắt; ngực cô như bị ép giữ một đôi gọng kìm.

Cuối cùng cô bắt đầu thấy đỡ. Rửa mặt xong, Nôrikô từ từ ngược mắt lên tấm gương. Ở hai khóm mắt cô những giọt lệ đọng lại.

Nôrikô ngẫm nghĩ. Xưa nay cô chưa bao giờ đau dạ dày, những thức ăn hôm nay đều tươi, cơn buồn nôn ập đến cũng một cách đột ngột như khi nó mất đi, - những hiện tượng như vậy ở cô chưa bao giờ thấy có.

"Mình ôm ghen rồi", - Nôrikô kết luận. Cô thấy người bài hoải. Nhìn thấy gương mặt phờ phạc của mình trong gương, cô nhớ đến Naôê.

Trong phòng y tá Kôbasi đang nói chuyện với bà y tá trưởng.

- Ông ấy sẽ chết tối nay hoặc đêm nay.

- Ai sẽ trực đêm nay? - Bà y tá trưởng đến cạnh bàn trực treo trên tường. - À, Simura và Kawai.

- Em lúc nào cũng xui! - Kawai phụng phịu.

- Thế sao, Naôê tiên sinh vẫn chưa đến à? - Kôbasi ngạc nhiên.

- Cách đây một giờ tôi có gọi điện. Không có nhà.

- Tiên sinh trọ tại khách sạn nào ở Sappôrô? Hình như ở khách sạn G.? - Giá có thể nói chuyện điện thoại một chút nếu tiên sinh còn ở đây...

- Bác sĩ cần nói chuyện với tiên sinh?

- Rất cần. Tôi muốn hỏi ý kiến tiên sinh về ông Uênô. Có lẽ nên cho ông ta uống prednin chẳng?

- Ta thử gọi điện nữa đi. - Sêkiguchi đề nghị...

Tim Nôrikô nhó lên: "Khách sạn G."... Năm ngày trước đây cô còn ở đây với Naôê. Còn đứng bên cửa sổ nhìn ra thành phố phủ tuyết. Naôê ôm lấy cô... Mới năm ngày mà tưởng chừng như đã lâu lắm rồi.

Sappôrô trả lời ngay. Đó cũng là chuyện bình thường, nhưng không hiểu sao Nôrikô hết sức kinh ngạc.

- Allô, allô... - Bà y tá trưởng hét vào máy - Sappôrô phải không? Khách sạn G. phải không?

Tay vẫn không ngừng quán tắm bông, Nôrikô cố hết sức lắng tai nghe.

- Na-ô-ê... vâng-vâng... đúng rồi .. ông Naôê Kyôsukê ở Tôkyô...

Bà y tá trưởng nhìn ra Kôbasi lúc bấy giờ đang đứng ở cửa.

"Nếu anh ấy còn ở khách sạn, lát nữa mình cũng sẽ kín đáo gọi điện cho anh", Nôrikô nghĩ thầm.

- Thế ạ? Rõ... - Bà y tá trưởng nói trong ống máy.

Nôrikô nín thở.

- Vâng-vâng, tôi hiểu rồi, cảm ơn nhiều lắm.

Đặt ống máy xuống, Sêkiguichi quay về phía Kôbasi:

- Cách đây ba ngày ông ấy đã rời khách sạn.

- Đi đâu?

- Ông ấy nói rằng gia đình ông có nhà ở thành phố. Có lẽ ông đã về ở với gia đình.

- Không biết được số điện thoại của gia đình ông ấy à?

- M-m-m... không rõ tên người chủ nhà. Tôi sẽ thử hỏi, nhưng...

- Có thể là ông ấy cũng không còn ở nhà gia đình nữa.

- Vâng-vâng, ông ấy sẽ bay giờ đây ngày mai...

- Thôi được, không cần. Tôi sẽ tự lo liệu.

- May ra ngày mai ông ấy sẽ đến làm việc, - bà y tá trưởng nói.

- Mai thì chậm mất rồi... - giấu môi ra phía trước, Kôbasi đứng lại một lát rồi ra khỏi phòng.

Đến năm giờ chiều Uênô bất tỉnh. Có thể thấy rõ rằng ông ta sắp chết đến nơi, và Kôbasi quyết định đổi phiên cho bác sĩ nội khoa Kawahara để ở lại trực đêm.

Chất Glucôza nhuộm đỏ được truyền vào người Uênô một cách chu đáo, nhưng không đem lại một sự thuyên giảm nào.

Từ hôm qua Kôbasi đã bảo bà vợ Uênô mời những người thân thuộc đến, nhưng bà cụ vẫn ngồi một mình bên giường chồng.

Đến năm giờ kém năm, ông Uênô thở hắt ra lần cuối cùng và nhắm mắt lại. Ông đã vật vã trong cơn mê sảng suốt ba ngày, nhưng lại tắt nghỉ một cách nhẹ nhàng êm ả.

Bà cụ Chiyô không khóc bên xác chồng - hình như buổi nói chuyện với Naôê đã chuẩn bị tinh thần cho bà. Bà chỉ đi đi lại lại, hai tay long ngóng không biết để đâu.

Người ta rửa ráy thi hài, thông báo cho chính quyền biết. Ban đầu người ta định chôn xác ông cụ về nhà, nhưng rồi lại quyết định rằng sáng mai bà Chiyô cùng với người công chức ở ban cứu trợ xã hội sẽ đưa thẳng thi hài người quá cố vào lò thiêu.

Kôbasi và các nữ y tá đều quên khuấy cả bữa ăn. Mãi đến khuya, khi mọi việc đều đã xong xuôi họ mới nhắc nhau đi ăn bữa tối.

Bữa ăn có canh đậu phụ, cá rán, dưa chuột dầm giấm. Nôrikô không thấy muốn ăn chút nào, cô chỉ lấy mấy quả dưa chuột và mua thêm mấy quả quýt ở cửa hiệu bên cạnh. Cô tự an ủi rằng Kawai hãy còn trẻ con nên sẽ không hiểu cái chứng bệnh của mình. Sau bữa ăn tối, Kôbasi đến chỗ các nữ y tá và ngồi lên đi-văng.

- Đấy, thế là hết, - anh buồn bã thở dài.

Trông anh hốc hác hẳn đi, những nỗi khó nhọc của ngày vừa qua đã để lại những dấu vết rõ rệt.

Thở phào như được trút bỏ gánh nặng sau cái chết của một bệnh nhân là điều phản tự nhiên. Nhưng đối với các bác sĩ và y tá thì đây chỉ là sinh hoạt hàng ngày, là sự vụ, cho nên bây giờ họ tận hưởng sự yên tĩnh vừa đạt được.

- Tôi cứ sợ bà cụ đoán ra được sự dối trá... - Kôbasi nói.

- Khổ thật đấy tiên sinh ạ, hai cái chết liền nhau... Hết cụ Isikura lại đến cụ Uênô.

- Lạy trời, như vậy cũng đủ lắm rồi.

- Tiên sinh, có mặt ở đâu là có tử vong ở đấy. Từ rày em không trực với tiên sinh nữa đâu. - Kawai nói.

- Chính cô mang nó kè kè bên lưng thì có, - Kôbasi đùa, giọng không vui.

Đột nhiên Nôrikô có cảm giác là ngoài cửa có ai đang đứng.

- Ai đấy? - Cô mở cửa ra và trông thấy bà cụ Chiyô.

- Xin phép vào một chút có được không?

- Bà cần gặp bác sĩ ạ?

Bà cụ khẽ gật đầu.

- Bà tìm tôi ạ? - Kôbasi đứng dậy đi ra cửa.

Bà cụ cúi chào, đưa ra một cái gói và một cái hộp.

- Gì thế ạ?

- Vì chúng tôi mà tiên sinh phải chịu bao nhiêu khó nhọc...

- Bà cụ làm gì lạ thế?! - Kôbasi gạt bàn tay cầm tặng phẩm. - Giá chúng tôi có thể cứu được ông nhà...

- Sao lại không cứu? Các vị truyền cho bao nhiêu là máu! Các vị đã hết sức hết lòng...

- Không nên.

- Ông nhà tôi biết ơn các vị quá! Mà vợ chồng tôi lại chẳng có tiền trả... Đợi ơn các vị. - Bà cụ cúi mình trước Kôbasi, rồi trước Nôrikô và đặt cái gói với cái hộp lên bàn.

- Kìa bà cụ, đừng làm thế! Bà cụ phải hiểu cho, làm như thế không được! Chẳng có gì mà phải thế... - Kôbasi nói hồi hã, chỉ thiếu chút nữa anh đã khóc òa lên.

Để tặng phẩm lại, bà cụ Chiyô lúp xúp bước ra cửa, nhưng đến ngưỡng cửa bà đứng lại lần nữa:

- Cảm ơn các vị.

Trông theo cái bóng dáng bé nhỏ khô cằn của bà cụ cho đến khi khuất hẳn, Kôbasi và Nôrikô cùng nhìn lên bàn.

- Bà cụ đã cố chạy đi mua mấy thứ này về... - Nôrikô thở dài.

Trong gói có mấy quả hồng và mấy quả quýt, trong hộp có một chai whisky. Chắc hoa quả là để tặng các cô y tá, con chai rượu là để tặng Kôbasi.

- Rốt cuộc đâm ra dở quá, - Kôbasi nhìn chai rượu nói, mặt sa sầm xuống. - Chúng ta nào có cứu giúp gì được ông già cho cam.

- Món này đối với bà cụ không phải là nhỏ, - Nôrikô nhận xét.

- Nhận quà biếu của bà cụ thật là xấu hổ.

- Bà cụ thiết tha quá, chỉ cố sao làm cho chúng ta vui lòng. Không, không thể khước từ được. - Nôrikô nghĩ rằng nếu có Naôê ở đây, hẳn anh sẽ không từ chối.

Kôbasi châm điều thuốc lá rồi lẩm bẩm một mình:

- Có lẽ mình làm theo lời Naôê thế mà đúng.

Lúc bấy giờ đã gần chín giờ. Nôrikô chuẩn bị đi tắt đèn ở các phòng. Ngoài cửa sổ bầu trời tối sẫm chỉ chút những vì sao. Trời đang lại trở lạnh.

Một hồi chuông điện thoại xé tan sự im lặng trong phòng. Nôrikô lúc bấy giờ đứng gần máy nhất. Cô cầm máy lên.

- Allô, Tôkyô phải không? Bệnh viện Oriental phải không? - Bên kia đường dây có tiếng một người đàn bà đứng tuổi.

- Vâng.

- Tôi gọi điện từ Sappôrô. Họ tôi là Naôê...

- Sao?

- Tôi là chị của Kyôsukê Naôê.

- Tôi nghe bà đây... - Tim Nôrikô chỉ chực vỡ tung. - Có việc gì xảy ra thế ạ?

- Hôm qua... Kyôsukê đã từ trần...

- Sao?! - Nôrikô lạnh toát cả người.

- Kyôsukê chết rồi.

- Chết rồi...

Kôbasi và Kawai kinh hãi đứng phắt dậy.

- Ai?...

- Kyôasukê đã tự sát.

Nôrikô nghe mà không sao thốt ra được nửa lời.

- Em tôi đã trầm mình ở hồ Sikôtsu...

Nôrikô đánh rơi ống máy điện thoại và áp hai lòng bàn tay lên mặt. Rồi cô từ từ, như trong một đoạn phim quay chậm, rơi phịch xuống sàn. Ống máy điện thoại tuột ra khỏi bàn tay và đung đưa từ bên này sang bên kia.

CHƯƠNG XVXXII

Khi Nôrikô tỉnh lại, cô thấy mình nằm trên đi-văng, mình đắp một tấm chăn.

- Hình như chị ấy tỉnh rồi!

Ngay sát một bên hiện ra gương mặt một người nào không rõ. Rồi những nét mặt của người ấy rõ dần ra.

- Sêkiguchi-san... - Nôrikô thì thảo.

- May quá, tỉnh rồi. - Bà y tá trưởng vuốt tóc Nôrikô.

Có một cái gì đó xảy ra trước khi cô ngất đi... Nôrikô cố nhớ cho ra.

- Naôê tiên sinh?...

Bà y tá trưởng gật đầu. Bên cạnh thấy có Kawai và Akikô, lại có cả Kaôru - chắc hẳn mới từ bên cư xá chạy sang. Mọi người đều nhìn cô.

- Vâng... Dĩ nhiên... Tôi cũng sẽ đi... - Có tiếng ai nói điện thoại. - Vâng, xin mời.

Nôrikô nhận ra giọng nói của Kôbasi.

Cô từ từ nhóm dậy.

- Chị cứ nằm đi thì hơn.

Nôrikô lắc đầu: không, cô sẽ dậy.

Trong phòng không có gì thay đổi. Trên bàn vẫn có mấy quả hồng, mấy quả quýt, chai whisky, bên tường vẫn có cái tủ thuốc, bên cạnh có treo một cái stê-tô. Phía dưới là cái nồi khử trùng mở nắp.

- Có chóng mặt không?

- Tiên sinh chết rồi ư? - Nôrikô nhìn trừng trừng vào mặt bà y tá trưởng. Bà im lặng sụp mắt xuống.

- Tại sao?...

- Cô phải đi đến khu Ikêđziri, đến nhà tiên sinh.

- Để làm gì ạ?

- Bà chị tiên sinh dặn như vậy.

- Tôi à?! - Nôrikô nhấc đầu lên và lại nhìn Sêkiguchi.

- Bà ấy yêu cầu cô lấy chìa khóa ở viên quản lý vào nhà và mở cửa phòng Naôê tiên sinh.

- Để làm gì ạ?

- Ở đây có một bức thư gửi cô.

- Thư ạ?...

- Tiên sinh có để lại cho cô một bức thư tuyệt mệnh. Bà chị của tiên sinh yêu cầu làm sao để cho cô vào phòng trước tiên và xem xét nhà cửa của tiên sinh.

Nôrikô trầm ngâm nhìn bà y tá trưởng, không sao hiểu được bà đang nói gì.

- Allô, có phải khoa phẫu thuật trường đại học T. không? Chúng tôi ở bệnh viện Oriental xin mạo muội làm phiền các vị. Ở Sappôrô vừa gọi điện cho chúng tôi. Bác sĩ Naôê đã từ trần. Tiên sinh đã tự vẫn... - Giọng Kôbasi quá linh hoạt và yêu đời. - Vâng... Vâng.. Ở hồ Sikôtsu, cách Sappôrô không xa. Vâng... Tự sát...

- A-a... - Nôrikô rên lên một tiếng và lại nhắm mắt.

Thân hình của Naôê từ từ chìm xuống cái vực sâu lạnh lẽo màu chì... Một cách lặng lẽ, không một tiếng động. Hai cánh tay anh quờ quạng trong làn nước trong, tìm một nơi bám víu... Đầu anh ngã ra phía sau... Mỗi lúc một xa, mỗi lúc một sâu hơn... Từ đáy hồ những cành cây vươn lên đón anh... Chúng đan vào nhau thành vòm trên thân thể anh: Naôê nay đã là tù nhân của nước và cây cối.

Nôrikô có cảm giác là mình đã thấy cảnh này từ lâu. Nhưng cô không sao nhớ được là lúc nào. Trong giấc mơ chăng? Và bây giờ cơn ác mộng đã biến thành sự thật...

- Vâng... Hôm nay mọi việc đã được xác nhận... Vâng-vâng. Được ạ. Cám ơn.

Tuyết rơi, rơi mãi... Hồ nước đã nuốt chửng Naôê, những làn nước đã khép lại trên mình anh, những vòng sóng rộng dần ra và lần lượt chạy vào bờ, rồi mặt hồ màu xám chì lại phẳng lặng như trước... Một cõi tĩnh mịch có thể làm cho người ta phát điên.

- Nôrikô-san! Chị đã đỡ chưa?

- Đỡ ư? Chưa. Nhưng nằm thế này khổ quá.

- Chúng tôi đã gọi điện cho ông quản lý. Hai vợ chồng bác sĩ trưởng sắp đến đây, và chúng ta sẽ cùng đến khu Ikêđziri.

Nôrikô gạt đầu và đưa hai tay lên thái dương. Nhanh lên... Đến nhà anh ấy. Cánh cửa sẽ mở ra, và anh sẽ đứng đấy. Tất cả những chuyện kia chỉ là một cơn ác mộng, nó sẽ qua đi, chỉ cần mở mắt ra là hết. Không nên xúc động quá như vậy.

Đó trước sau chỉ là một giấc mơ...

Lúc mười giờ họ đến nhà Naôê. Viên quản lý, mình mặc áo dài ngủ, ra đón họ.

- Naôê tiên sinh đã từ trần ư? - Ông ta hỏi, toàn thân run bắn lên như bị lạnh. Giương to đôi mắt sợ hãi, ông ta trao chìa khóa cho Nôrikô.

Tầng thứ năm. Từ thang máy quay sang phải. Cửa thứ ba từ cuối hành lang, bên tay trái.

Cái biển nhỏ màu trắng: "Naôê".

Không nhận thức được mình đang làm gì, Nôrikô đứng lại trước cửa, đưa tay lên bấm chuông.

Người ở trong nhà này không còn ở trên thế gian nữa. Căn nhà trống không. Nôrikô biết như vậy, nhưng vẫn bấm chuông. Anh ấy sẽ nghe. Sẽ ra mở cửa, mình mặc kimono nhẹ, hai tay đặt

trên thất lưng. Anh ấy sẽ ngạc nhiên: "Em?" và Nôrikô sẽ chạy vào nhà nhẹ nhàng như con sóc, đóng nhanh cánh cửa và khóa lại từ bên trong.

Sao anh ấy chậm thế? Có lẽ đang ngủ chẳng? Hay là dậy rồi nhưng không đủ sức xuống giường ra mở cửa? Hay đang đứng nhìn ra ngoài qua mắt cửa?

- Không có ai ở trong ấy đâu... - Bà y tá trưởng nói, giọng dịu dàng.

Nôrikô sực tỉnh, đưa chìa khóa cho bà.

Cô đã khát khao được cầm cái chìa khóa này biết chừng nào! Kể cho đến tối hôm nay cô vẫn ước mơ điều đó. Giá được như vậy, cô có thể đến đây gặp Naôê bất cứ lúc nào cô muốn. Nếu anh không có nhà, cô sẽ dọn dẹp, nấu ăn và đợi anh về. Đến khi anh về, cô có thể nấp vào một nơi và xô ra dọa...

Nhưng rồi rốt cuộc Naôê vẫn không trao chìa khóa cho cô. Thật ra thì cô cũng không hỏi xin. Và lại dù cô có hỏi thì anh ấy cũng chẳng đưa nào. Và giờ đây, khi anh đã không còn nữa, cái chìa khóa lại nằm gọn trong lòng bàn tay cô. Mãi đến sau khi chết anh mới chịu cởi mở tâm hồn cho cô.

Nôrikô thật trọng bước vào nhà, cố đi thật khẽ để khỏi gây tiếng động.

Gian đệm, và sau bức màn là gian bếp. Giữa gian bếp đặt một cái bàn ăn, xung quanh bày mấy cái ghế. Trên cái bể rửa chén đĩa bằng kim loại có một chai sakê bọc giấy, bên cạnh là một cái ly không - hình như Naôê đã uống rượu trước khi lên đường. Nôrikô phải tự kiềm chế lắm mới không để cái chai lại cho đúng chỗ.

Bên kia bức màn là phòng ở. Cái giường ở bên trái, bên cạnh cửa ra ban công là bàn viết. Cái lò kôatsu. Trên giường, chăn đệm đều được xếp đặt ngăn nắp.

- Bỏ trống... - Một cái gì hoàn toàn tự nhiên, nhưng lại làm cho Nôrikô kinh ngạc.

- Đây rồi, bức thư tuyệt mệnh. - Bà y tá trưởng trông thấy cái phong bì trắng đặt trên lò kôtsu.

Trên phong bì có đề bằng bút lông: "Kính gửi tiểu thư Nôrikô Samura".

Trong một phút Nôrikô thần thờ nhìn cái phong bì mà không trông thấy nó, rồi sợ sệt cầm nó lên như một vật gì rất đáng sợ.

Trong phong bì có xếp mấy tờ giấy trắng viết chữ dày đặc.

Chúng ta sẽ không còn gặp nhau nữa. Anh chưa biết việc ấy sẽ diễn ra như thế nào, nhưng anh đã quyết định chết ở hồ Sikôtsu.

Tại sao phải đứng ở chỗ này? Cũng không có lý do gì đặc biệt. Chẳng qua anh muốn chết ở vùng bắc, để đừng ai cản trở anh. Ngoài ra thì thể của anh sẽ không bao giờ nổi lên mặt nước. Anh muốn rằng cái thân thể mục nát của anh sẽ vĩnh viễn ở lại dưới ấy, ở đáy hồ, giữa những cây cối đã chìm xuống dưới ấy từ xưa.

Anh chắc em đã hiểu rằng anh có bệnh. Anh bị bệnh ung thư xương. Tên gọi chính xác của bệnh anh là mieloma. Anh biết mình có bệnh này cách đây hai năm. Hiện nay y học còn bất lực trước bệnh này, không thể cứu anh được. Thật ra cũng có mấy phương pháp điều trị, nhưng tất cả đều chỉ có thể giảm bớt những nỗi đau khổ của anh, chứ không thể chữa khỏi bệnh được. Anh đã nghiên cứu bệnh này từ lâu, thế rồi vì một sự mỉa mai độc ác của số phận, chính anh đã mắc bệnh ấy. Thời hạn sống của anh chỉ còn được ba tháng. Bây giờ u ác tính đã hiện rõ ở chân phải; một tháng sau anh sẽ không còn đi được nữa.

Ở bệnh trong cột sống đã phát sinh cách đây tám tháng. Em cũng biết là ở đây có rất nhiều trung tâm thần kinh, cho nên thỉnh thoảng anh lại bị những cơn đau không tài nào chịu nổi, chính vì thế mà anh phải uống rượu nhiều và tiêm ma túy.

Anh rời bỏ trường đại học ra đi vì hiểu rằng mình không còn đủ sức làm việc tiếp được nữa. Tốt hơn là nên nhường cho lớp trẻ. Ngoài ra, anh lại nhận ma túy của bệnh viện trường đại học, cho nên anh càng phải ra khỏi đó.

Anh biết em rất khổ tâm khi nghĩ rằng anh lạm dụng cương vị của mình để lấy trộm ma túy trong bệnh viện. Em đừng phiền lòng nữa, không phải thế đâu. Chỉ hãn hữu khi nào ở trường đại họ lâu quá không gửi cho anh, anh mới phải vay mượn của bệnh viện Oriental.

Anh đã gây nên nhiều buồn khổ. Nhất là cho em. Anh thấy rằng anh chỉ đem lại cho em những nỗi đau mà thôi. Nhưng ngược trở lại, anh được thấy rõ em nhân hậu đối với anh như thế nào. Vậy thì tại sao anh lại làm khổ em? Anh sẽ cố trả lời thật ngắn gọn: chỉ vì cái chết đang theo sát gót anh.

Có một điều kỳ lạ là trên ngưỡng cửa của cái chết, anh đã học được cách nhìn đúng thực chất của những con người, anh đã biết nhìn ra họ không có những lớp sơn bên ngoài. Anh đã vứt bỏ cái chủ nghĩa lý tưởng và niềm tin vào sự công bằng của anh trước đây. Anh đã kiên trì cố gắng nhìn qua cái vỏ ngoài máu me của những con người để nhận ra cái thiện và cái ác nguyên sơ của họ. Có thể đó là một trong những nguyên nhân khiến cho Kôbasi-san có ác cảm đối với anh... Anh phải xin lỗi Kôbasi-san về nỗi anh đã thử thách sự kiên nhẫn của anh ấy trong một thời gian dài như vậy.

Không ai có thể biết rõ hơn chính bản thân anh, người thầy thuốc, bao giờ cái chết sẽ đến với anh. Cái chết không biết nghỉ ngơi. Anh không tin rằng anh sẽ hóa thân vào đức Phật, anh không tin vào sự bất tử của linh hồn. Sẽ không còn gì hết. Thôi một dúm tro bay khỏi lòng bàn tay - thế là hết. Cái chết là như vậy đấy.

Mấy tháng gần đây anh khao khát đi tìm phụ nữ. Nhưng không phải vì bản chất anh như vậy. Không, anh cần họ để quên lãng. Có vẻ như anh đang tự thanh minh, nhưng dù sao chỉ có họ và ma túy là có thể giúp anh đừng nghĩ đến cái chết. Chỉ với họ, anh mới cảm thấy mình thuộc về mình, còn tất cả những lúc khác anh đều là sở hữu của Hư vô...

Anh muốn để lại phía sau anh một kỷ niệm - những đứa con. Anh mơ ước làm sao khi đã chết đi anh vẫn còn để lại thật nhiều

con. Điều này có thể tưởng chừng như ngược đời, nhưng cái chết càng đến gần thì nguyện vọng ấy càng da diết hơn.

Vì chẳng bao lâu nữa anh phải tan biến trong hư vô...

Trong thư này anh muốn xin em tha thứ cho anh, vì không có ai bị tình làm khổ như em. Và thêm một điều này nữa. Có lẽ em sẽ sinh cho anh một đứa con - than ôi, điều đó sẽ xảy ra sau khi anh chết.

Em hãy lấy cuốn sổ phiếu ngân hàng ở ngăn kéo bên phải bàn viết. Tiền bạc của anh không có nhiều - chỉ năm sáu triệu, nhưng dù sao... Em hãy dùng số tiền ấy khi nào em cần đến. Em có thể sử dụng nó ngay cả trong trường hợp em muốn thoát khỏi đứa con.

Và còn việc này nữa. Trong cái tủ chìm, ở góc bên trái có ba cái hộp các-tông với những tấm phim chụp X-quang và những điều ghi chép về diễn biến của bệnh. Anh nghĩ rằng đến nay chưa có một công trình nghiên cứu nào chi tiết hơn và khách quan hơn về bệnh u tủy sống. Anh xin em chuyển mấy cái hộp đó cho phó giáo sư Senda ở khoa phẫu thuật của bệnh viện trường đại học. Ông là người duy nhất đã hai năm nay biết về bệnh trạng của anh, và chính ông đã gửi ma túy cho anh dùng.

Chỉ lát nữa anh sẽ gặp em ở phi cảng Hanada. Kể cũng lạ: anh đang viết tất cả những điều này cho người mà một giờ nữa sẽ cùng ngồi với anh trên một chiếc máy bay.

Kể cho đến phút này anh đã lừa dối em, và em đã thật thà tin anh. Anh xin lợi dụng lòng tin của em một lần cuối cùng. Anh hy vọng rằng em sẽ là người bạn cuối cùng của anh.

KYÔSUKE NAÔÊ

Nôrikô ngồi trên đi-văng, đôi mắt trống rỗng nhìn ra phía xa.

Bức thư được bác sĩ trưởng, Ritsukô rồi bà y tá trưởng lần lượt đọc; Akikô cũng xem ké qua vai bà.

Nôrikô không thấy muốn giật bức thư lại, giấu nó đi. Quả trong thư có nói đến những gì làm thành điều bí mật riêng tư của hai người - của cô và của Naôê. Bây giờ thì mọi người sẽ biết những điều đó. Thôi cũng mặc.

Dù sao thì cũng chẳng giấu giếm gì được nữa.

Về cái lý do đã khiến cho Naôê tự tử thì đảng nào cũng phải nói với bác sĩ trưởng và bà y tá trưởng. Thân nhân của Naôê ở Sappôrô cũng có thể viết thư về cho họ. Mà như vậy còn tốt hơn nữa là khác: những điều nghi kỵ xung quanh việc sử dụng ma túy sẽ không còn nữa.

Về những mối quan hệ giữa Naôê và Nôrikô thì mọi người đã biết từ lâu. Dĩ nhiên tạm thời giữ kín chuyện đi của họ về Sappôrô thì tốt hơn, nhưng đó là việc riêng của họ. Về đứa con đang sống trong bụng Nôrikô thì đảng nào cũng sẽ có lúc phải nói với bà y tá trưởng, và bà ta thế nào cũng sẽ báo cho bác sĩ trưởng và Ritsukô biết. Vậy thì che giấu, dối trá để làm gì? Cái chết của Naôê có thể bị người ta lý giải sai lạc đi.

Một trạng thái chờ đợi kỳ lạ bao trùm lên Nôrikô. Naôê không còn nữa, thì tất cả những gì còn lại - cô sẽ ra sao, người đời sẽ nghĩ gì, - tất cả những cái đó không còn có nghĩa lý gì nữa. Không thể thay đổi một cái gì hết.

Nôrikô xưa nay bao giờ cũng phục tòng ý muốn của Naôê: anh nói "trắng" thì cô nghĩ "trắng", anh nói "đen" thì cô nghĩ "đen". Và bây giờ cô cũng không mảy may thay đổi: anh ấy không còn nữa, thì cuộc sống lái cô về hướng nào cô sẽ phải sống theo hướng ấy.

Nhưng dù sao cũng phải làm một cái gì... tâm tư cô cứ bàng hoàng... Cô không sao tập trung lại được.

Cuối cùng cô nhớ ra cái cốc bản mà cô đã trong tay khi đi vào phòng. Trước kia mỗi lần cô đến nhà Naôê, việc dọn dẹp và rửa chén đĩa vẫn đem lại cho cô một trạng thái yên tĩnh tuyệt đối về tinh thần.

- Cái tủ chìm kia phải không? - Bác sĩ trưởng hỏi khi đọc xong bức thư.

Nôrikô gật đầu, đến cạnh tủ và mở cánh cửa bên phải ra.

Ở phía trong, ba cái hộp các-tông vẫn nằm nguyên chỗ cũ. Bác sĩ trưởng lôi ra một cái hộp.

Trên nắp hộp có ghi: "Tháng mười - tháng mười hai".

Yutarô lấy ra một chiếc phong bì đựng phim chọn một tấm và đưa soi lên ánh sáng.

Mọi người xúm lại.

- Ủ-ừ... - Yutarô nói.

- Ông chỉ xem, cái u ở đâu? - Ritsukô hỏi.

- Bà có thấy cái vết đen tròn tròn ở góc không? Chỗ lõm lõm ấy. Chính nó đấy.

Nôrikô thấy rõ trên tấm phim có hình cái xương đòn gánh. Gần phía vai, nơi ông bác sĩ trưởng chỉ, có thể nhìn thấy một cái hốc đen tròn tròn. Cái xương cong lại một cách đều đặn, nhưng ở chỗ này quỉ sứ đã để lại cái dấu vết đen tối của nó.

- Tội nghiệp... - Bà Ritsukô đưa chiếc khăn mùi xoa lên mắt và quay mặt đi. - Có thể tưởng tượng ông ấy đau đớn biết chừng nào...

Nôrikô chậm rãi đứng dậy và đi sang gian bếp rửa cái cốc. Không có ai yêu cầu cô cả. Chẳng qua việc đó đã đi vào tập quán của cô.

Bây giờ Nôrikô hầu như lúc nào cũng ngủ.

Nói cho đúng ra, đó không phải là giấc ngủ. Cô nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền nhưng óc của cô vẫn thức. Cô nghe thấy hết, hiểu hết - tiếng gió rít cũng như những bước chân của người đưa sữa cũng như tiếng giầy của người đưa thư chạy trên cầu thang bê-tông.

Đêm hôm ấy, Akikô trực thay cho Nôrikô. Từ căn phòng của Naôê, bà y tá trưởng và Kaôru đưa Nôrikô về cư xá, đặt cô lên

giường; bà y tá trưởng luôn luôn vuốt tóc cô; Kaôru ngồi bên cạnh, vẻ hiền lành, nhin nhục như sau một trận nắng. Những gì tiếp diễn theo sau, Nôrikô đều chỉ nhớ mang máng.

Chỉ có một việc cô nhớ rõ lạ lùng: sáng hôm sau có ai đến bấm chuông, và hình như cô trả lời "vâng, vâng!" Nhưng cô không ra khỏi giường, vì không đủ sức; và hình như người bấm chuông lại bỏ đi, vì từ đấy xung quanh lại im lặng như cũ.

Cái gì đang diễn ra thế này? Nôrikô không thấy mệt, mà cũng không thấy đau ở đâu cả. Nhưng thân thể cô không chịu phục tùng ý cô; nó đã trở thành bạc nhược, cứ mềm nhũn ra như bông: Nôrikô giận mình sao yếu ớt đến như vậy. Có ai gọi thì cô trả lời, không có gì thì cô vẫn nằm như cũ.

Nôrikô nằm gằn suốt ngày, cho đến bốn giờ.

Đến bốn giờ - từ đây trở đi, cô nhớ khá rõ - người ta đánh thức cô dậy.

Cô mở mắt, bà Sêkiguchi đang ngồi trước mặt cô.

- Dậy rồi à? Cô thấy trong người thế nào? - Bà y tá trưởng cúi xuống sát người Nôrikô lúc bây giờ đang nhìn lên trần với đôi mắt ngái ngủ. - Sáng hôm nay tôi có ghé lại đây. Tôi bấm chuông thì thấy cô trả lời, thế là tôi yên tâm ra về.

Như vậy nghĩa là có người bấm chuông thật chứ không phải cô nằm mơ...

- Bà chị bác sĩ Naôê đã đến.

- Bà chị?

- Tôi hôm qua cô có nói điện thoại với bà ấy đấy...

Từ giây phút này trí óc Nôrikô bắt đầu làm việc một cách khản trương.

- Bây giờ bà ấy ở đâu?

- Ở bệnh viện, lát nữa bà ấy sẽ đến đây.

- Thế thì tôi phải dậy...

- Không cần đâu. Nếu thấy mệt thì cứ nằm đi.

- Không, tôi sẽ dậy.

- Vậy thì tôi đưa bà ấy lại đây nhé?

Kể cũng lạ... Tấn bi kịch vừa xảy ra đã là cho bà y tá trưởng càng linh hoạt hơn.

Bà đi rồi, Nôrikô ngồi dậy trên giường và đưa mắt nhìn quanh.

Mặt trời đã ngả về phía tây.

Hôm qua cô đang mặc thế nào thì cứ để thế mà nằm, không thay đồ ngủ. Cô vội vã mặc sang-đai và váy rồi đến trước gương và bắt đầu chải tóc. Vừa lúc ấy có tiếng gõ cửa.

- Chúng tôi đã đến đây, - giọng bà y tá trưởng nói ngoài cửa. Nôrikô bối rối: tại sao họ đến nhanh thế? Đến nỗi mình cũng chưa kịp sửa soạn gì. Cô toan yêu cầu họ đợi một chút, nhưng rồi lại nghĩ lại. Tóc vẫn còn buông xõa, cô ra mở cửa. Bây giờ, khi Naôê đã chết, người ta sẽ nhìn cô như là vợ anh.

- Xin lỗi... - Một người đàn bà đứng tuổi mặc kimono bước vào phòng. - Tôi là chị của Naôê.

- Nôrikô Simura... - Nôrikô cúi mình chào và đưa mắt lên nhìn người đàn bà. Trông bà ta có một cái gì rất thân thuộc. Tuổi trạc bốn mươi, khuôn mặt dài dài rất giống Naôê. Chiếc kimono bà mặc rất trang nhã, màu cà-rốt có hoa văn nhỏ.

- Cô đã giúp đỡ em tôi rất nhiều, xin cảm ơn... - Người đàn bà cúi mình nói. - Thật đáng tiếc là trước đây tôi không được biết gì về cô. Dĩ nhiên lẽ ra mẹ tôi phải lên đây - mẹ tôi rất muốn được gặp cô, - nhưng sau những việc đã xảy ra mẹ tôi yếu hẳn đi. Cho nên tôi phải thay mặt mẹ đến đây...

Nôrikô không biết nói gì. Cô nhìn người đàn bà và cảm thấy tim mình như một tảng băng dần dần tan ra dưới một làn hơi ấm.

- Chắc cô phải giận chúng tôi... Sự thể đã như vậy. Nếu có thể được, xin cô lượng thứ.

- Tôi tuyệt nhiên không có gì để oán giận các vị.

- Tôi nghĩ giá em tôi được nghe lời này, em tôi sẽ rất mừng...

... Nôrikô nhìn người đàn bà không rời mắt. Một bóng đen lại thoáng qua trên gương mặt cô, và Nôrikô tự nhủ: "Họ giống nhau quá!"

- Anh ấy nhảy xuống hồ ư? - Nôrikô hỏi khẽ.

- Chiều hôm kia người ta tìm thấy trên hồ một cái thuyền không; trên thuyền có cái áo măng-tô của em tôi và một bức thư.

- Có ai trông thấy anh ấy không? Trông thấy anh ấy ngồi trên thuyền?

- Không. Không có ai trông thấy. - Người đàn bà lắc đầu chậm chậm.

- Như vậy nghĩ là chưa biết đích xác?...

- Ngày mồng năm tháng giêng em tôi đi xe ra hồ. Người gác cổng khách sạn có trông thấy em tôi đi xuống bờ hồ.

Con đường mòn hẹp phủ tuyết đi xuống dốc. Ở phía dưới là cái hồ rộng mênh mông màu xám chì. Những cây bạch dương hắt bóng xuống tuyết...

- Trên thuyền chỉ có cái áo với bức thư thôi ă?

- Có bao thuốc lá với hộp diêm nữa.

Chèo thuyền ra khỏi bờ, Naôê đã hút thuốc. Anh nghĩ gì trong những phút ấy? Nghĩ về bệnh chằng? Về công việc chằng? Hay về Nôrikô? Nước mắt làm cho Nôrikô ghen ngào.

- Em tôi có yêu cầu chúng tôi chăm sóc cô. Hình như em tôi buồn nhiều hơn cả, là khi nghĩ đến cô.

Nôrikô không tin sao được. Đã bao nhiêu lần cô cố gắng đi vào tâm hồn Naôê, nhưng lần nào anh cũng đẩy cô ra. Nôrikô chưa bao giờ dám nghĩ rằng trên đời cô có một người yêu mình. Cô vẫn nghĩ rằng Naôê gặp cô chỉ vì cô có một cái gì thuận tiện cho anh, và chỉ thế thôi.

- Em tôi rất muốn sống... muốn sống lâu... - Người đàn bà nói qua nước mắt.

- Anh ấy có viết như vậy trong thư ạ?

- Không. Nhưng tôi biết. Chính là vì em tôi không hề viết một chữ nào về chuyện ấy. - Người đàn bà lấy trong túi xách ra một cái khăn tay.

Nôrikô mừng tượng nhớ lại đôi mắt Naôê có những lúc hiền hậu như thế nào. Có lẽ chính vì những khoảnh khắc ấy mà cô yêu anh một cách hết mình vậy chăng?

- Như vậy tức là chị cũng không biết gì cả? Về bệnh tình của anh ấy?

- Không. Em tôi không nói gì với ai cả. Nhưng không hiểu sao xưa nay tôi vẫn nghĩ rằng em tôi sẽ chết đúng như thế. Nó sẽ tắt đi như thế.

- "Tắt đi" là thế nào ạ?...

- Làm sao mà cắt nghĩa được cho cô hiểu bây giờ... Em tôi sống mà không hắt bóng.

- Hồi còn nhỏ cũng vậy ạ?

- Bây giờ tôi không còn nhớ rõ. Dù sao thì xưa nay em tôi cũng xa chúng tôi, xa các anh chị em trong nhà, nó đi theo một con đường riêng của nó, một con đường không ai hiểu.

Nôrikô thu người lại, như thể cảm thấy có một lưỡi dao lạnh ngắt luồn vào sống lưng. Một nỗi buồn da diết thấm sâu vào cô. Cô thấy thèm được trông thấy Naôê một cách nhúc nhối.

- Bao giờ lễ an táng được cử hành ạ? - Sêkiguchi, nãy giờ im lặng, cất tiếng hỏi.

- Thân quyến đã tụ tập lại ngày hôm qua. Còn chính thức thì... Cái chết đã được xác nhận, nhưng di hài thì không có, cho nên... không cần phải vội vã. Để sắp xếp đồ đạc của em tôi xong đã, rồi đến khi tôi về Sappôrô sẽ...

- Hễ khi nào định được ngày, xin bà báo cho biết. - Sêkiguchi nói. - Chắc khó lòng đến tận nơi được, nhưng chúng tôi ít nhất cũng sẽ đánh điện, gửi hoa...

- Xin đa tạ. Còn cô, Nôrikô-san, có đến được không?
- Tôi ạ?
- Lộ phí và mọi khoản khác chúng tôi xin chịu.
- Không, tôi...
- Em tôi sẽ buồn nếu gia đình hợp lại mà không có cô.
- Không... - Nôrikô ngẩng đầu lên nhìn ra cửa sổ: mặt trời đã khuất sau mấy đám mây. - Không, tôi... Tôi không thể đi được.
- Tại sao ạ?
- Tôi rất muốn đi, muốn đi vô cùng... Nhưng tôi sợ...
- Cô sợ ư? Sợ gì?
- Tôi sợ đi một mình.
- Nhưng cả gia đình chúng tôi sẽ ở đây mà.
- Tôi... không dám tin là mình sẽ...

Hồ Sikôtsu cách Sappôro không xa. Nếu Nôrikô đi, sẽ có một cái gì thu hút cô đến nơi mà Naôê đang nằm dưới lớp nước lạnh giá. Điều đó rất khủng khiếp. Nhưng niềm ước vọng được gặp Naôê, cô không dám tin rằng mình sẽ cưỡng lại được...

Khi khách đã ra về, đêm sập xuống rất nhanh. Đã mấy ngày nay Nôrikô không có chút gì trong bụng, nhưng cô không thấy muốn ăn.

Cô trầm ngâm đứng bên cửa sổ. Bên bệnh viện có ánh đèn. Giờ này các bệnh nhân ăn tối sắp xong, chắc họ đã gắp bát đĩa vào cái xe con của bà cấp dưỡng. Trong một phòng nằm nào đấy, một bệnh nhân mới được cắt bỏ ruột thừa hình như trông thấy một cái gì buồn cười lắm: anh ta cười lớn, tay phải ép vào bụng.

Naôê đã chết. Nhưng, vẫn như mọi khi, mặt trời lại lặn, đêm lại xuống... Thật lạ lùng...

Nôrikô tô lại đôi môi, gom tóc lại thành búi, mặc áo măng-tô và đi ra đường. Một ngọn gió mạnh thổi là là đang quét tuyết trên mặt đường.

Chẳng biết đi đâu bây giờ. Nôrikô bước dọc phố Yamanôtê, đi về phía đường Tamagawa: từ đây có thể đi đến khu Ikêđziri.

Cô không nghĩ gì hết, cô chỉ muốn lẩn vào đám đông. Đôi chân như cái máy đưa cô đi. Đột nhiên Nôrikô kinh ngạc nhận thấy mình đang đi về phía Ikêđziri. Những chiếc xe hơi nối nhau thành một giòng sông bất tận trên con đường lớn, nhưng cô không cần xe. Tốt hơn, cứ đi bộ, bước về phía trước không chút suy nghĩ: lúc bảy giờ trong tâm hồn sẽ thấy nhẹ hơn một chút.

Những tiếng còi xe hơi rú lên, những tiếng gphanh ken két trên nhựa đường, những dây đèn nhấp nháy lia lịa... Nôrikô bị xô đẩy, nhưng cô không nhận thấy gì. Họ đi đâu mà vội thế? Tại sao họ giận dữ khi có một cái gì cản trở lối đi? Sau cái chết của Naôê...

Lúc bảy giờ rưỡi Nôrikô đến trước tòa nhà ấy. Tòa nhà trắng với những khung cửa sổ sáng trưng trông như một thứ đồ chơi.

Nôrikô đi vào phòng đệm, nhảy vào thang máy. Hồi Naôê còn sống, mỗi khi đến gặp anh bao giờ Nôrikô cũng vội vàng. Tầng thứ năm. Bây giờ sang phải. Cánh cửa thứ ba kể từ cuối hành lang.

Tối hôm qua cô đã ở đây.

Nôrikô bấm chuông. Bấm lần nữa. Không, không có ai ra cả. Nhưng bà chị Naôê có nói là sẽ đến dọn nhà. Chắc bà ấy đi rồi. Nôrikô bấm chuông một lần nữa. Vẫn không có ai.

Thôi vậy... Cô quay trở lại thang máy.

Khi đi đến đây, cô biết Naôê không có nhà, chẳng qua qua cô muốn biết thật chắc một lần nữa. Phải đến một mình. Nhưng anh ấy vẫn không ra. Anh ấy không còn nữa. Bây giờ chắc rồi.

Nôrikô đi ra đường. Một buổi tối thật là kinh tởm. Cô đi lang thang, lưng còng xuống, đôi mắt không chớp nhìn thẳng trước mặt. Đèn xe, đèn quảng cáo, đèn trên các cửa sổ hòa lại làm một. Cần phải đi. Đi đâu cũng được. Đi. Đi mãi. Chỉ có thể mới trốn thoát được nỗi buồn.

Và đây là phố Yamanatê. Nôrikô vượt qua đường và đi ra ngã tư Dôghendzaka. Đầu gần đây có hiệu cà-phê "Phoenix", nơi

mà cô và Naôê đã gặp nhau nhiều lần. Đẩy cánh cửa kính, Nôrikô bước vào, ngồi xuống cạnh cái bàn thứ hai bên phải. Cạnh chiếc bàn con này họ đã ngồi đợi nhau. Một cô hầu bàn đến. Nôrikô gọi cà-phê.

Chín giờ mười. Một nhóm người ồn ào đi vào quán. Ở các góc phòng có những đôi trai gái ngồi. Cứ mỗi lần cửa mở, Nôrikô lại ngẩng đầu lên. Không, không phải Naôê.

Khoảng một giờ trôi qua. Nôrikô đứng dậy. Rót cục Naôê vẫn không đến. Anh sẽ không bao giờ đến quán cà-phê này nữa. Điều này bây giờ cô cũng đã biết chắc.

Ánh phản chiếu của những ngọn đèn đêm làm cho bầu trời phơn phớt đỏ.

Thọc hai tay vào túi áo măng-tô, người nghiêng về phía trước, Nôrikô đi tiếp. Gót giày cao, khó đi. Cô chưa bao giờ đi nhiều như vậy. Chỉ còn một chút nữa, chỉ cần qua cái hẻm này là đến bệnh viện. Nhỡ may? Nhỡ may anh ấy đang ở đâu trong bệnh viện thì sao?

Cửa trước đã đóng; đèn trong các phòng bệnh nhân đã tắt, chỉ còn một khung cửa sổ sáng - đó là phòng các nữ y tá. Thậm chí còn trông thấy lưng ai thấp thoáng trong cửa sổ. Nôrikô dừng lại rồi quả quyết đi về phía cửa gạch.

Trong phòng khám ngoại trú, trong phòng tiếp tân, trong phòng X-quang đều tối om. Tiếng những bước chân của Nôrikô vang dội trong khoảng trống.

Cô đứng lại trước phòng phẫu thuật. Ánh trắng phản chiếu trên những tấm kính mờ của các cửa phòng. Nôrikô nhìn quanh rồi mở cửa. Có vậy gì đánh "cách" một tiếng ngắn, rồi tất cả lại im lặng. Ở đây cũng không có một bóng người. Các cô y tá trực chắc đang xem ti-vi trong phòng của họ.

Ở chính giữa gian phòng lát gạch men trắng là cái bàn mổ. Bằng một cử chỉ quen thuộc Nôrikô bật đèn lên. Chỉ trong nháy mắt, ngọn đèn mổ nháy nháy rồi sáng bừng lên. Ngọn đèn không hắt bóng. Giống như một vầng thái dương. Nôrikô tựa vào bàn và

trầm ngâm suy nghĩ. Hệ thống sưởi đã tắt, nhưng cô đi nhiều nên vẫn thấy ấm.

Trước khi mở bao giờ cô cũng đợi Naôê ở đây. Dưới ánh đèn này không có một người nào hắt bóng. Những con người không có bóng...

Naôê đeo tám vải bịt mặt, mặc áo blouse xỏ tay vào đôi găng cao-su và bắt tay vào việc.

Ngay bây giờ anh sẽ bước vào, sẽ trông thấy Nôrikô, gật đầu chào cô rồi ném ra một câu ngắn gọn: "Dao mổ!" Trong cái khoảnh khắc cô đưa dao mổ cho Naôê, hai trái tim của họ sẽ gặp nhau. Điều đó ắt phải lặp lại. Đêm sẽ tàn, mặt trời sẽ mọc, một buổi sáng mới sẽ bắt đầu, và cái khoảnh khắc ấy sẽ đến. Không thể nào mọi vật trên thế gain đều vẫn như cũ, mà trên chính cái thế gian này lại không có Naôê. Không có thể nào như thế được!

Đứng im trong vùng ánh sáng rực rỡ của ngọn đèn không hắt bóng, Nôrikô kiên nhẫn chờ đợi Naôê.

Hết